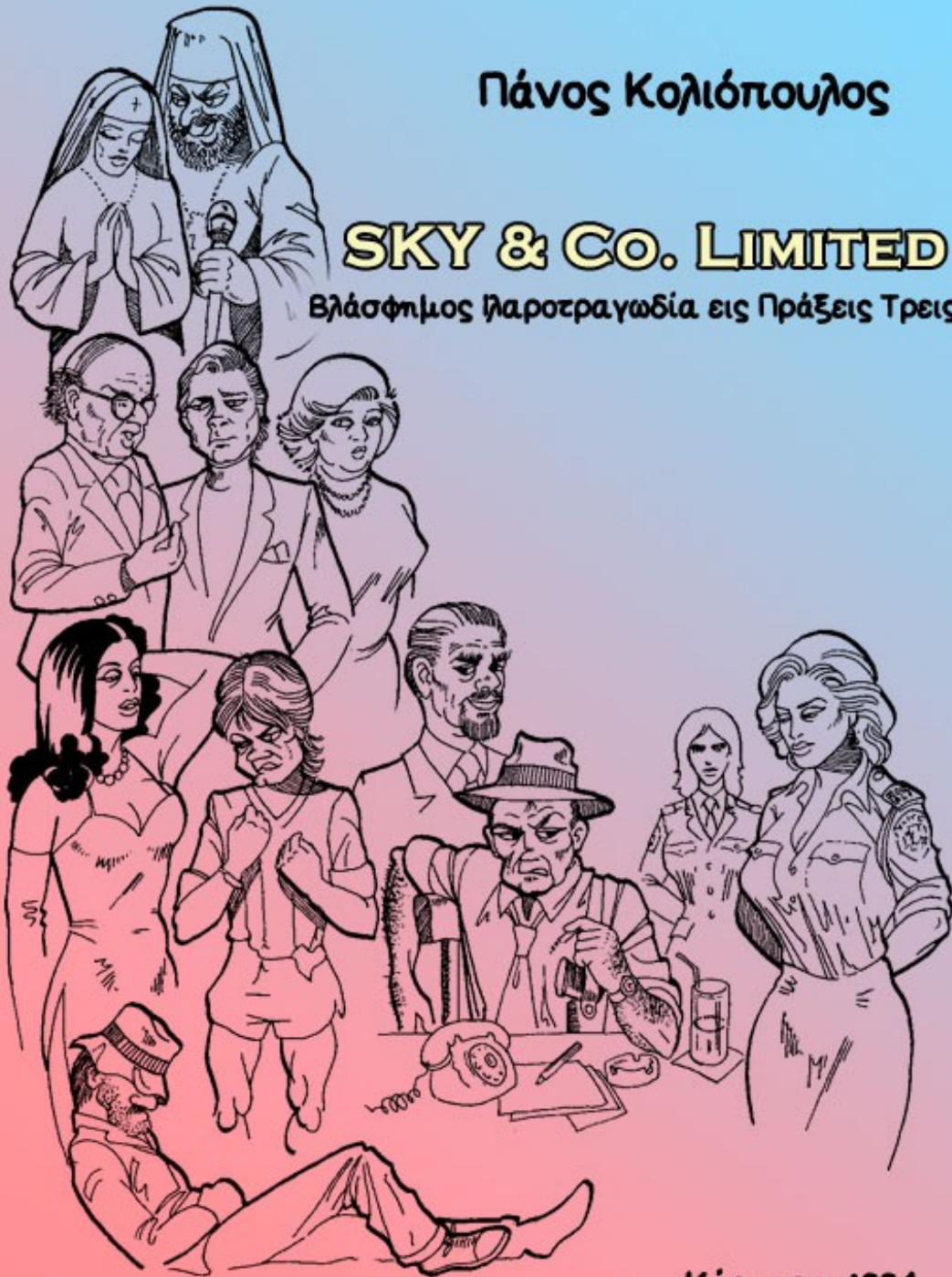

Πάνος Κολιόπουλος

SKY & CO. LIMITED

Βλάσφημος Παρατραγωδία εις Πράξεις Τρεις

Κέρκυρα 1994

Copyright © 1994 Panos Coliopoulos

S. Dousmani 44

Corfu 49100

SKY & Co. Limited

(Βλάσφημος Ιλαροτραγωδία εις Πράξεις Τρεις)

Τα Πρόσωπα

Μπιλ Κουτσολέρας	Επιχειρηματίας της Νύχτας
Κούλα	Τραγουδιάρα
Στράτος Ελβιέλας	Μπαλαδόρος
Γιάγκος Μπαλκόνης	Πολιτικάντης
Μήτσος	Άστεγος (αγνώστων λοιπόν στοιχείων)
Κυρία Τόνια	Κυρία του κόσμου
Λάκης	Μόδιστρος
Αδερφή Ζηνοβία	Καλόγρια

Ανακριτής Πητ
Πολισμάννα Σούλα
Πολισμάννα Τούλα

Διευθυντής

Βαρδαρογιώργος

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Κρατητήριο

Όπου μια ομάδα καθόλου ευυπόληπτων πολιτών
αναρωτιέται πώς έμπλεξε εδώ που έμπλεξε.

Σκηνικό:

Αίθουσα αναμονής. Χάλι μαύρο, όπως όλοι οι κοινόχρηστοι χώροι του είδους αυτού. Βρώμικοι και ξεφλουδισμένοι τοίχοι με δυο τρεις διαφημιστικές αφίσσες (αναψυκτικών, τσιγάρων, ταξιδιών), επιγραφές του τύπου: «ΜΗΝ ΠΤΥΓΕΤΕ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΑΠΕΔΟΥ», «ΜΗΝ ΒΛΑΣΦΗΜΕΙΤΕ ΤΑ ΘΕΙΑ», «ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΦΟΡΟΔΙΑΦΕΥΓΕΙΝ» (sic), «ΣΠΕΥΔΕ ΒΡΑΔΕΩΣ», «ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ» κ.λ.π. Κοντά σ' αυτά μπορεί κανείς να απολαύσει γκράφιτι του τύπου: «ΘΡΥΛΟΣ, gate 7», «Η ΚΕΝΟΝΙΑ ΗΝΕ ΣΑΠΗΑ», «ΟΞΟ Η ΑΛΒΑΝΗ», «ΖΙΤΟ Ο ΜΗΤΣΟΣ», «ΘΑ ΣΑΛΤΑΡΩ, ΘΑ ΣΑΛΤΑΡΩ, ΤΗΝ ΡΕΖΕΡΒΑ ΘΑ ΣΟΥ ΠΑΡΩ», «ΑΤΖΕΛΑ Ι LOVE YOU», «ΑΝΑΡΧΙΑ ΘΑ ΠΕΙ ΕΛΕΦΘΕΡΗΑ», «ΚΟΜΟΥΝΙΑ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ», «Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΒΛΑΧΟΥΣ», «ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ» κι άλλα τέτοια ευρηματικά.

Στο ταβάνι ένας γυμνός γλόμπος.

Γύρω γύρω πάγκοι και καρέκλες από φορμάϊκα. Ένα χαμηλό τραπεζάκι με παλιές εφημερίδες και περιοδικά. Αποτσίγαρα, χαρτιά κι άλλα σκουπίδια στο πάτωμα.

Πέντε νοματαίοι. Καθισμένοι σ' έναν πάγκο ο Στράτος, ο Μπιλ, η Κούλα και η κυρία Τόνια. Ξάπλα στο πάτωμα, με την στραπατσαρισμένη ρεπούμπλικα κατεβασμένη στα μάτια ο Μήτσος, ενώ η αδερφή Ζηνοβία, γονατισμένη σε μια γωνία, κάνει σταυρούς και μετάνοιες.

Κάπου απ' έξω ακούγονται αμυδρά παλιά ρεμπέτικα του τύπου: «Όταν καπνίζει ο λουλάς», «Κάτω στα λεμονάδικα» κι άλλα τέτοια εποικοδομητικά.

* * *

ΚΟΥΛΑ: *(Ντυμένη με φόρεμα πάγκου, εφαρμοστό, μακρύ, σχιστό στο πλάι να προβάλει το «εμβούτιον», στρας, ντεκολτέ, κόκκινες εσάρπες, τακούνια στιλέτα και βάλιμο ανάλογο. Ολίγον «βούρλο»).* Μα τι συμβαίνει επιτέλους; Πώς βρέθηκα εδώ; Τι έγινε; Μπιλ, πού βρισκόμαστε;

ΜΠΙΛ: *(Κουστουμαρισμένος στην πένα, ατσαλάκωτος, μοντελάκι. Κουνάει το κεφάλι αναστενάζοντας.)* Κουλάκι, πολύ φοβάμαι ότι την έχουμε βαμμένη. Μας το κάνανε καλοκαιρινό το μαγαζί. Να μου το θυμηθείς, την μηχανή την έστησε αυτό το τσογλάνι ο «Μοίραρχος». Να μου το θυμηθείς. Αυτά τα φρούτα που μπουκάρισαν είναι από τα γνωστά και μη εξαιρετέα. Αλλά καλά να πάθω. Καλά να πάθω ο ξεφτιλισμένος άντρας! Κάθισα κι άκουσα σαν μαλάκας αυτόν τον μαλάκα τον Τσίλα. «Μην υποκύψουμε στον εκβιασμό γιατί καήκαμε», έλεγε. «Έτσι και δώσουμε μια φορά, πάει, μας μάδησαν», έλεγε. *(Τραβάει μια μούντζα στο άπειρο)* Να, ρε μαλάκα! Τώρα κι αν μας μαδήσουν! Σαράντα μύρια ζημιά πάθαμε. Τουλάχιστον. Λούκι, μιλάμε. Πολύ μεγάλο λούκι! Φτου σου, γκαντεμιά του κιαρατά.

ΚΟΥΛΑ (σαστισμένη): Δηλαδή πάθαμε ζημιά...

ΜΠΛ: Ζημιά δεν θα πει τίποτις, Κουλάκι. Μας κατέστρεψαν τα τσογλάνια. Μας κατέστρεψαν. Ξέρεις τι θέλει για να ξαναστηθεί αυτό το μαγαζί απ' την αρχή; Μιλάμε για πολύ κουπί. Μιλάμε για ΤΑ μύρια! Μιλάμε για ρευστό που δεν βρίσκεται... Μιλάμε για μεγάλο λούκι, μιλάμε. Φτου σας, ξεφτιλισμένοι άντρες, γαμώ την ξεφτίλα σας, γαμώ.

ΚΟΥΛΑ (σκεφτική): Δηλαδή θα κλείσουμε;

ΜΠΛ: «ΘΑ»; Ακόμα στο «θα» είσαι, ρε Κούλα; «ΘΑ»!... Τι «θα»; Για το κλεισμένο μιλάμε; Μας βάλανε λουκέτο. Την κάναμε σου λέω. Κεκλεισμένων των θυρών! Τη βάναμε για τα καλά, μιλάμε.

ΚΟΥΛΑ: Ναι, αλλά, κι εμείς εδώ έχουμε και ένα άλφα λαμβάνειν, Μπιλ.. Έχουμε και κάποια συμβόλαια... Έχουμε έξοδα, υποχρεώσεις...

ΜΠΛ: Εγώ να δεις υποχρεώσεις που έχω, Κουλάκι. Εγώ να δεις...

ΚΟΥΛΑ: Ναι, αλλά εδώ υπάρχουν συμβόλαια...

ΜΠΛ (καθησυχαστικά): 'Ντάξει, ρε Κουλάκι, 'ντάξει, δεν τρέχει τίποτις... Θα τη βρούμε την άκρη. Δεν πρόκειται να σου τα φάμε τα πεκούνια. Άσε να βρούμε την άκρη πρώτα από 'δω και βλέπουμε. Κανείς δεν θα χαθεί.

ΚΟΥΛΑ: Όχι, γιατί ακούγονται πολλά, έτσι;

ΜΠΛ: Τι ακούγεται δηλαδή;

ΚΟΥΛΑ: Δεν ξέρω... Ακούγονται. Κάτι για ασφάλιστρα, κάτι για χρεοκοπίες Ξέρεις.

ΜΠΛ: Μα δεν ντρέπεσαι, ρε Κούλα, να λες τέτοιες κουβέντες; Είναι κουβέντες αυτές; Σε τα μένα; Και μάλιστα από την πάρτη σου; Μετά από όσα έχω κάνει για σένα;

ΚΟΥΛΑ (πικαρισμένη): Δηλαδή τι έχεις κάνει;

ΜΠΛ: Ρωτάς τι έχω κάνει; Εγώ τι έχω κάνει; Τα ξέχασες ρε Κουλάκι; Εδώ δηλαδή μιλάμε για ΤΗΝ αχαριστία! Τι θα ήσανε, ρε συ, αν δεν σε είχε πάρει ο Μπιλ από το χεράκι, να σε κάνει φίρμα μέσα στη Νύχτα; Όχι, να μου πεις δηλαδή.

ΚΟΥΛΑ: Ε όχι κι ότι μ' έκανες εσθ' φίρμα, Μπιλ! Να ξέρουμε και τι λέμε τώρα. Όχι ότι θέλουμε...

ΜΠΛ: Α έτσι, ε; Τα ξεχάσαμε τα πάντα όλα, να 'ούμε, έτσι; Πάθαμε αμνησία, άμα λάχει... Ξεχάσαμε που μας έβγαλε ο Μπιλ απ' το σκυλάδικο και μας έκανε κυρίες! Ξεχάσαμε που μέχρι βίζιτες κάναμε για να τα φέρουμε βόλτα, να πούμε! Και που τρέχαμε να παρακαλάμε το «Δάγκωσέ με» να μας βγάλει γυμνές φωτογραφίες, μπας και σταυρώσουμε κάνα δίφραγκο!

ΚΟΥΛΑ (εκνευρισμένη): Άκου να δεις, Μπιλ... Δεν σου επιτρέπω...

ΜΠΛ: Τι δεν μου επιτρέπεις, μωρή, τι δεν μου επιτρέπεις; Ψέματα είναι; Δεν σε μάζωξα από το δρόμο και σ' έκανα φίρμα, εκεί που δεν σε είχαν ούτε για φτύσιμο; Δεν σε πήγα στην «Εταιρεία» να σου βγάλω δίσκο; Εγώ δεν σ' έβγαλα στην τηλεόραση, που ούτε πλαιϊμπάκ δεν ήξερες να τραγουδήσεις; Εγώ δεν σου 'μαθα να τραγουδάς με το μικρόφωνο, που δεν μπορούσες να

πεις ούτε τον εθνικό ύμνο; Εγώ δεν σε σουλούπωσα; Εγώ δεν σου 'μαθα να στέκεσαι στην πίστα, που ήσανε σκέτο σκουπόξυλο; Εγώ δεν σ' έκανα το πρώτο όνομα της Νύχτας; Κι έχεις μούτρα να μου λες ότι δεν μου επιτρέπεις; Εσύ, δεν επιτρέπεις σε Μένα! Αλλά έτσι είναι... Όταν πάρουμε λίγο το απάνω μας, τα ξεχνάμε όλα. Όλα, γαμώ τα καντήλια μου, όλα.

ΚΟΥΛΑ: Άκου να δεις, Μπιλ... Δεν ξέρω τι λες εσύ, εγώ έχω να πω ότι ότι έγινα, έγινα με το ταλέντο μου, έτσι; Με την αξία μου και το σπαθί μου, έτσι; Κι αν θες να ξέρεις, εγώ σου το 'φτιαξα το μαγαζί. Για μένα έρχεται ο κόσμος, για πάρτη μου τα σπάει. Έτσι και φύγω εγώ θα κυνηγάτε τους πελάτες με το ντουφέκι, όπως κάνουν τα άλλα τα μαγαζιά που πεινάνε. Θα πεινάσετε ρε, θα πεινάσετε.

ΜΠΙΛ (τσαντισμένος): Τι λες, μωρή κότα; Τι λες; Θες και τα λες για σου ξεφεύγουν; Ποιος μου 'φτιαξε μαγαζί, ρε βούρλο; Εσύ; Έχεις να πηδήσεις πολλά παλούκια ακόμη για να πεις εσύ του Μπιλ τέτοια κουβέντα. Εσύ μωρή φέρνεις τον κόσμο στο μαγαζί; Εσύ, που έκανα αγώνα με το συνεταιράκι να σε κρατήσω; «Διώχτηνα», μου 'λεγε ο Τσίλας. «Διώχτηνα γιατί με το καλάμι που καβάλησε θα μας το κλείσει το τσαρδί». Αλλά εγώ τίποτις. «Αστηνα», έλεγα, «θα στρώσει, πού θα πάει;» (Τραβάει ένα φάσκελο του εαυτού του) Να ρε μαλάκα!

ΚΟΥΛΑ (με σημασία): Το γιατί ήθελε να με διώξει ο Τσίλας είναι γνωστό, έτσι;

ΜΠΙΛ: Ναι, σιγά να μην ήθελε να σε πηδήξει και δεν του 'κατσε; Σιγά τη δύσκολη την γκόμενα.

ΚΟΥΛΑ (σηκώνεται όρθια): Άκου να σου πω Εμένα να μην με πιάνεις στο στόμα σου, έτσι; Άντε, γιατί αν αρχίσω να κελαηδάω για τα άπλυτα σας θα μας ακούσουν μέχρι τη Λούτσα.

ΜΠΙΛ: Τι θα πεις, ρε βούρλο, τι θα πεις; Νομίζεις ότι θα σε φοβηθούμε;

ΚΟΥΛΑ: Αυτό που σου λέω εγώ.

ΣΤΡΑΤΟΣ (συμβιβαστικά): Σιγά, ρε παιδιά, σιγά, θα μας ακούσουν. Ήρεμα. Ήρεμα.

ΜΠΙΛ: Μα δεν την ακούς τι λέει η κότα;

ΚΟΥΛΑ: Κότα να πεις την μάνα σου και την αδερφή σου.

ΜΠΙΛ (πετάγεται όρθιος): Την μάνα μου και την αδερφή μου να μην τις πιάνεις στο στόμα σου, τσουλί.

ΚΟΥΛΑ: Άντε ρε σωματέμπορα.

[Ο Μπιλ σηκώνει το χέρι να της αστράψει φούσκο. Ο Στράτος μπαίνει στη μέση ιπποτικά.]

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σιγά, ρε παιδιά, ντροπή. Θα μας μπουζουριάσουν όλους έτσι όπως πάτε. Με το μαλακό... Εδώ βρήκατε να λύσετε τις διαφορές σας; Θα βρούμε κάνα διάολο στα καλά καθούμενα.

[Το επιχείρημα φαίνεται να κατευνάζει προσωρινά τους δύο αντίδικους. Η Κούλα ξανακάθεται στον πάγκο με αέρα μεγάλης κυρίας, βάζοντας το ένα πόδι πάνω στο άλλο, πράγμα που έχει σαν συνέπεια τις σχετικές «εμβου-

τιες» αποκαλύψεις. Ψάχνει στην τσάντα της για τα τσιγάρα της, βγάζει ένα μισοτσαλακωμένο πακέτο κι ανάβει. Ο Μπιλ παίρνει τον Στράτο παράμερα.]

ΜΠΙΛ: Δεν μου λες, φιλάρα, όταν μπούκαραν οι τσάκαλοι, ήσανε στο μαγαζί ;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Όχι, εγώ ήμουνα στο γήπεδο.

ΜΠΙΛ: Α! Τότε εσύ είσαι από άλλο παράπτωμα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τι παράπτωμα, ρε φιλάρα; Πού το είδες το παράπτωμα; Κανονικώτατο τζαρτζάρισμα ήτανε. Μπορεί λίγο πιο δυνατό, αλλά πλην όμως κανονικώτατο. Ρώτα όποιον θες. Θα το δεις και στην τηλεόραση. Κατέβαινε ο Φουλάρας, να 'ούμε, από αριστερά και θα 'μπαινε στην μεγάλη περιοχή φυσέκι. Τι να κάνω; Όχι, σε ρωτάω; Εσύ τι θα 'κανες; Δεν θα τον σταματούσες; Θα τον σταματούσες. Ε, αυτό έκανα κι εγώ. Την έπεσα από δίπλα και τζαρτζάρισα, να 'ούμε. Κάπως δυνατά; Να το δεχτώ. Πλην πήγα για τη μπάλα, δικέ μου, έτσι; Τώρα αν αυτός ο μαλάκας ο Φουλάρας την είδε τη φτιάξη περι θέατρο κι αν αυτός ο πιο ανώτερος μαλάκας, ο ρέφερης, τη μάζηξε και σφούριξε, εγώ φταίω; Όχι, να μου πεις σε περικαλώ. Τα λέω καλά;

ΜΠΙΛ (απορημένος): Και σε φέραν εδώ για ένα τζαρτζάρισμα;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Όχι ακριβώς... Να... με το που σφυρίζει το μπενάλτυ αυτή η φιλαδερφή, το κοράκι, στο γήπεδο έγινε το κάτι άλλο. Σκέτο Μαρακανά, δικέ μου! Το έλα να δεις! Γιατί, σε ρωτάω, σφυράς ποτέ μπενάλτυ στο 89 λεπτό; Ακόμα και να υπάρχει, (που δεν υπάρχει) σφυράς ποτέ τέτοιο μπενάλτυ; Εμπάσει περιπτώσει, τρέξαμε να την πέσουμε στον σφυρίχτρα μαζί με τα παιδιά, «Κύριε διαιτητά μη, μας καις», «Προς θεού αδικία», «Λυπήσου τα παιδάκια σου», «Είσαι καραγκιόζης», «Θα σου δώσω να καταπιείς την σφυρίχτρα, λαμόγιο»... Τέτοια. Δεν τρέχει τίποτα, όλα ωραία και κόσμια, μηδέν πρόβλημα, κι ας πέταγε η Θύρα δεκατρία τα δεκάρικα με τους κουμπαράδες. Εγώ, κύριος. «Κύριε διαιτητά» του λέω «δεν είσαι εντάξει, μας καις με πετρόλιο». Όμορφα κι ωραία. Και τι κάνει λες αυτή η κουφάλα;

ΜΠΙΛ: Σου 'βγαλε κάρτα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μάγος είσαι; Και τι κάρτα! Τη θανατερή, την κόκκινη. Ε ρε, να το δει αυτό η εξέδρα, πάει, αφηνίασε τελείως. Τα έδωσαν όλα, να πούμε, οι επιστήμονες. Καθόσον, πώς να το κάνουμε, οπωσδήποτε τα παιδιά μου έχουν και μια άλφα αδυναμία, ένεκα που ο Στράτος είναι μια άλφα σημαία για την ομάδα. «Σκίστε τον τον παληοπούστη», φώναζαν. «Κάντον κιμά τον πουλημένο», «Θάψτον τον κωλομπινέ». Εγώ εκεί, ψύχραιμος. «Κύριε διαιτητά» του λέω «σε περικαλώ, γιατί κόκκινη, να πούμε; Αφού εγώ σου ζηγιέμαι ωραία... Γιατί να χαλάμε τις καρδιές μας; Τι θες δηλαδή, να γίνουμε μπίλιες εδώ μέσα;» Όχι, σε ρωτάω, έκανα όμορφη εξήγηση;

ΜΠΙΛ: Κύριος.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Έτσι γειάσου. Κι αυτή η λαμόγια ο διαιτητής τι λες ότι έκανε;

ΜΠΙΛ: Σε έβρισε.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μάγος είσαι! Με έβρισε με τον πιο χυδαίο τρόπο, δικέ μου. «Φύγε ρε

κουραμπιέ» μου λέει. Ακούς; Ακούω να λες. Εμένα, τον Στράτο τον Ελβιέλα, το καμάρι του Κερατσινιού, σαραντεφτά φορές διεθνής κι οχτώ μεταγραφές, να με πει κουραμπιέ μια ρόμπα ξεκούμπωτη! Όχι, σε ρωτάω, εσύ τι θα 'κανες;

ΜΠΙΑ: Θα του 'κοβα τον κώλο, του παληομπινέ.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Α, γειάσου. Πλην όμως εγώ είπα να κάνω υπομονή. Σαν κύριος το λοιπόν, τον πάνω μαλακά από το γιακά και προσπαθώ, με τον καλύτερο τρόπο, να τον μαλακώσω, να 'ούμε. Κει πάνω λοιπόν, κάτι με τα σπρωξίματα, κάτι με την βαβούρα, γλιστράει ο ξεφτιλισμένος και πέφτει. Φοβάται, πατάει τις φωνές «βοήθεια, βοήθεια με σκοτώνουν», μας την πέφτουν τα ΜΑΤ, αρχίζουν τις ροπαλιές... Αυτά. Μέχρι κει θυμάμαι. Όταν συνήλθα ήμουνα σ' αυτόν εδώ τον πάγκο μ' ένα κεφάλι κουδούνι και διαγωγή κοσμία.

ΜΠΙΑ: Δηλαδή, αυτόφωρο, σαν να λέμε.

ΣΤΡΑΤΟΣ (κουνάει το κεφάλι): Μάλλον έτσι δείχνει η φτιάξη, δικέ μου.

ΜΠΙΑ (σκεφτικός): Εμένα όμως γιατί με κουβάλησαν; Εγώ είμαι παθός, δεν είμαι δράστης. Εδώ μου σπάσανε το μαγαζί... Πενήντα μύρια ζημιά. Κι έφαγα και ξύλο από πάνω. Αντί να μπαγλαρώσουν τα καθίκια δηλαδή, μπαγλάρωσαν εμένα; Που έχω και τον υπουργό κολλητό μου, που λέει ο λόγος; Δεν μπορεί, κάποιιο λάκκο έχει η φάβα.

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Με συγχωρείτε, μήπως ξέρετε αν θα μας κρατήσουν πολύ; Στις 8 έχω να πάω στο Μέγαρο Μουσικής, δεν είναι δυνατόν ν' αργήσω.

ΜΠΙΑ: Ποιο είναι αυτό το μαγαζί, δεν το 'χω ακουστά.

Κυρία ΤΟΝΙΑ (έκπληκτη): Δεν ξέρετε το Μέγαρο Μουσικής;

ΜΠΙΑ: Ποσώς. Αλλά πε μου, ποιος κάνει κουμάντο, να σου πω. Καθότι στην πιάτσα όλοι σ' ένα καζάνι βράζουμε.

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Ο κύριος Χρήστος.

ΜΠΙΑ (σκεφτικός): Χρήστος.. Χρήστος... Δεν μου λέει τίποτις το όνομα... Για στάσου... Έχει κάνει μήπως στα Τρίκαλα;

Κυρία ΤΟΝΙΑ (σοκαρισμένη): Στα Τρίκαλα! Ο κύριος Χρήστος!

ΜΠΙΑ: Ναι μωρέ... Τον θυμήθηκα! Ναι, γειάσου... Ο Χρηστάρας, ο επονομαζόμενος και Τρυποκάρυδος! Από την Ελασσόνα. Έκανε δυο χρονάκια για «παραβιάσεις κατ' εξακολούθησιν». Καλό παιδί, και φίλος και πολύ εντάξει, δεν λέω... Όμως για «μαγαζί»... Δεν φαινόταν να 'χει τα κότσια. Και μάλιστα για μαγαζί για πελατεία κυριλέ, κατά πως το αντιλήβομαι... Πάντως μπράβο, χάρη μου.

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Κάποιο λάθος κάνετε κύριε. Ο κύριος Χρήστος είναι ένας εξαιρετος κύριος, μεγαλοεκδότης εφημερίδων και φίλος της καλής μουσικής...

ΜΠΙΑ: Γιατί, εμείς τι είμαστε μανδάμ; Δεν είμαστε εξαιρετικοί κύριοι; Καθόσον, όχι που να το παινετούμε, αλλά στην παραλία μας ξέρουν και οι πέτρες, να 'ούμε. Παγαίνετε να ρωτήσετε. Το όνομα Κουτσολέρας είναι διαβατήριο, να

‘ούμε. Τρία μαγαζά κουμαντάρουμε, άμα λάχει. Και μιλάμε και για γαμώ τα μαγαζά, έτσι; Μιλάμε και για τις πρώτες φίρμες της Νύχτας, ναι; Κι όχι να λέμε λόγια, αλλά περί μουσική, ο Μπιλ Κουτσολέρας έχει και μια άλφα ιστορία. Σωστά; Καθόσον ποιος έβγαλε τον Καρδισιώτη στην πιάτσα; Ποιος έβγαλε τον Τζαμπατζή, τη Μήτσου, την Καλλιόπη, τη Μπούλα, την Κούλα από ‘δω (δείχνει την τραγουδιάρα), τον μέγα δάσκαλο της διπλοπενιάς Σκαλούμπακα, τον μέγα μαέστρο Βασιλάκη, τον Σάκη, τον Σούλη, τον, τον, τον...; Έτσι δεν είναι μανδάμ; Υπάρχει κάποιος που να τη βγει στον Κουτσολέρα περί την μουσική; Δεν επιτρέπεται. Αμαρτία. Θα σηκωθούν οι πέτρες και θα μας βαρήσουν.

Κυρία TONIA (περιφρονητικά): Δεν μπορώ να συνεννοηθώ μαζί σας.

ΜΠΙΛ (ψιλοπαραξηγημένος): Γιατί το λέτε αυτό μανδάμ;

Κυρία TONIA: Μιλάμε διαφορετική γλώσσα. Ανήκουμε σε διαφορετικούς κόσμους.

ΜΠΙΛ: Α, έτσι! Το οποίον, εσύ μεγάλη κερία της ανώτερης κοινωνικής υποστάθμης, και μεις τα αποβράσματα της νύχτας. Η μανδάμ έχει λουλού στο Κολωνάκι και μεις δεν κάνουμε μία. Η μανδάμ μιλάει περί ανώτερη ψυχολογία και μεις δεν παίρνουμε πρέφα. Μιλώ σωστά;

Κυρία TONIA: Δεν είχα πρόθεση να σας θίξω.

ΜΠΙΛ: Και να ‘χες δεν μπορείς, μανδάμ. Γιατί για να θίξεις εσύ τον Μπιλ τον Κουτσολέρα θα ‘πρεπε να φοράς πανταλόνια και να ‘χεις και κάτι παπάρια να, μετά συγχωρήσεως! (χαρακτηριστική κίνηση). Και για να σου πω και μια γαλλική παροιμία, που την έμαθα από κάτι κορίτσια δικά μας περαστικά, «η γυναίκα μιλεί κι ο γάϊδαρος κλάνει», άμα λάχει να πούμε.

Κυρία TONIA (σοκαρισμένη): Α!

ΜΠΙΛ (ειρωνικά): Ναι! Σοκάραμε την κερία. Σιγά, μανδάμ, σιγά. Μην σοκαρίζοσαστε τόσο εύκολα. Γιατί σας είδαμε και σας τους αριστοκράτες τι καλά παιδάκια είσαστε. Ή ξεχνάμε που πηγαίνατε στο συχωρεμένο τον Ζαμπέτα για να ακούσετε τα πουστηρίκια που σας κατέβαζε, επί προσωπικού επιπέδου, και να καμαρώνετε σαν γύφτικα σκεπάρνια μετά που σας βρίσανε;

Κυρία TONIA (ενοχλημένη): Δεν υπάρχει συνεννόηση.

ΜΠΙΛ (χαμογελαστός): Και πρώτ' απ' όλα, αφόσον είσαστε τέτοια οσία, πώς και βρεθήκατε μπουζουριασμένη εδώ, μαζί με τα μας, τα αποβράσματα; Ε;

Κυρία TONIA (σαστισμένη): Ε... Μα... Πρόκειται σίγουρα για παρεξήγηση...

ΜΠΙΛ: Και μήπως εμείς από παρεξήγηση δεν είμαστε εδώ; Μήπως δεν είμαστε όλοι θύματα της ποτάνας της κοινωνίας και της δικαστικής πλάνης των οργάνων; (Γυρίζει στον Στράτο) Ε, φιλάρα;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καθαρή παρεξήγηση. Εγώ ένα τζαρτζάρισμα πήγα να κάνω...

ΜΠΙΛ (στην κυρία Τόνια): Είδατε; Παρεξήγηση! Κι εγώ περί παρεξήγηση είμαι εδώ, και η φίρμα (δείχνει την Κούλα) περί παρεξήγηση. Και η αγία στην γωνία να δεις που κι αυτή περί παρεξήγηση βρίσκεται κοντά μας. (Απευθυνόμενος στην Ζηνοβία) Τα λέω καλά μανταμίτσα;

[Η Ζηνοβία τελειώνει ένα σταυροκόπημα και γυρίζει. Πρώτη φορά φαίνεται το πρόσωπό της. Η «αγία» μόνο κατά τα ράσα θυμίζει καλογορία. Καθόσον και ωραία είναι, και μοιραία και αφθόνως καλλωπισμένη. Ο ανδρικός πληθυσμός του δωματίου εντυπωσιάζεται πάραυτα.]

ΜΠΙΑ: Άγιε μου Σουλπίκιε! Τι 'ναι τούτο το μωρό!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κολάζεσαι μετά ή δεν κολάζεσαι;

ΜΠΙΑ: Κολάζεσαι δεν θα πει τίποτις! Σκέψου να το βγάλεις το μανούλι στην πίστα, μακάρι και για μόστρα. Τίποτις να μην κάνει, έτσι παλούκι να κάθεται, στο γέμισε το μαγαζί.

ΣΤΡΑΤΟΣ (στη Ζηνοβία): Καλησπέρα μας...

ΖΗΝΟΒΙΑ: (μισοκακόμοιρα, θεοτικά) Ο Θεός το καλό, ο Θεός το καλό.

[Ο Μπιλ κι ο Στράτος την πλησιάζουν σαν τους κοκκόρους στο κοτέτσι.]

ΜΠΙΑ (μελιστάλαχτα): Πώς εσείς, μια αγία κυρία, ευρίσκεσθε σε ένα τοιούτο ποταπό μέρος; Οποία πλάνη, οποίον λάθος σας οδήγησε εδώ;

ΖΗΝΟΒΙΑ (σταυροκοπιέται): Το πνεύμα του Πονηρού. Το πνεύμα του πονηρού ευρίσκεται παντού. Παντού και διαβάλλει τας ψυχάς ημών και εις τους αιώνας των αιώνων αμήν.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Αυτό λέω κι εγώ στους φιλάρες στην ομάδα. Μακριά από το πονηρό, ρε σεις, τους λέω. Καθόσον έτσι και την πέσετε στο πονηρό την Κυριακή δεν θα μπορείτε να πάρετε τα πόδια σας και θα φάμε ξανά καμιά οχτάρα όπως τότε με τον Παναμβρακικό.

ΜΠΙΑ (προστατευτικά): Τι σας συνέβη αδελφή μου; Οποία διαβολή, οποία συκοφαντία σας οδήγησε στα πρόθυρα της φυλάκας, μαζί με τα ελεεινά αποβράσματα μιας κενωνίας που νοσεί ανεπανόρθωτα;

ΖΗΝΟΒΙΑ (αναστενάζει): Αχ, κύριέ μου, πόσον δίκιο έχετε! Η κοινωνία μας είναι νοσούσα και σφόδρα αδικούσα.

ΜΠΙΑ (φιλοσοφικά): Μία τεράστια αδικία, αδελφή μου. Μία τεράστια αδικία. Μία νόσος αθεράπευτος και οδυνηρά.

ΖΗΝΟΒΙΑ: Μόνον ο Κύριος θα μας σώσει από τας αμαρτίας μας. (Ξανασταυροκοπιέται).

[Ο Στράτος παρασύρεται και κάνει κι αυτός τον σταυρό του. Πάντα προστατευτικά την οδηγεί να καθίσει στον πάγκο και θρονιάζεται κι ο ίδιος δίπλα. Βγάζει την ταμπακιέρα του και της προσφέρει τσιγάρο.]

ΜΠΙΑ: Τσιγαράκι;

ΖΗΝΟΒΙΑ (διστάζει): Μα κάνει;

ΜΠΙΑ: Επιβάλλεται. Άλλωστε το λέει και η Αγία Γραφή: «Ασθενής και οδοιπόρος δεν έχουν αμαρτία».

[Η Ζηνοβία αφήνει έναν αναστεναγμό και δέχεται το τσιγάρο. Ανάβει, φυσάει τον καπνό και βάζει το ένα πόδι πάνω στο άλλο. Πάραυτα αποκα-

λύπτονται ωραιότατες γάμπες, μέσα σε μεταξωτές μαύρες κάλτσες και ποδεμένες με τακούνια στιλέτα, σαν της τραγουδιάρας. Ο Στράτος προσέχει την αλλαγή τοπίου. Κάνει θαυμαστικό νόημα στον Μπιλ, ο οποίος συμμερίζεται τις αισθητικές ανησυχίες του μπαλαδόρου.]

ZHNOBIA: Μερικές φορές, η αδύναμος ανθρώπινος φύσις έχει ανάγκη αρωγής και παρηγορίας.

ΜΠΙΛ (περνώντας το χέρι του γύρω από τους ώμους της παρηγορητικά): Οπόση αλήθεια, αδελφή, οπόση αλήθεια στο σοφόν τούτο ρητό! Αρωγή και παρηγορία! Παρηγορία και αρωγή! Αυτό είναι το κλειδί της ανθρώπινου ευτυχίας. Διότι, τι είμεθα; Ένα τίποτις, ένα μεδέν! Σήμερα είμεθα, αύριο δεν είμεθα. Το οποίον η ανθρώπινος φύσις πρέπει και οφείλει να παρηγορείται όσον και όποτε ημπορεί, καθόσον αι ημέραι είναι πονηραί και ουδείς ημπορεί να ξέρει τι του ξημερώνει την επαύριον!

ZHNOBIA: Σωστά, πολύ σωστά. Είθε ο Κύριος να εισακούσει τις επικλήσεις μας.

ΜΠΙΛ: Δεν μας είπατε όμως, αδελφή μου, οποίος άνεμος σας φέρνει κοντά μας.

ZHNOBIA (δραματικά): Είμαι αθώα! Αθώα!

ΜΠΙΛ (συγκαταβατικά): Ναι, ναι. Όλοι εδώ μέσα αθώοι είμαστε. Και στο Γεντί Κουλέ να πας, που λέει ο λόγος, όλο αθώους θα βρεις. Είπαμε. Λάθος, δικαστική πλάνη. Όλα αυτά θα ξεκαθαριστούν συντόμως.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Η αλήθεια θα λάμψει. Θα δούμε το βινδέο και τα λέμε...

ZHNOBIA: Οι εφημερίδες φταίνε. Αυτά τα όργανα του διαβόλου. Τα άντρα της αμαρτίας.

ΜΠΙΛ: Συμφωνώ απόλυτα. Εμένα να δεις τι μου κάνουν. Νονό με ανεβάζουν, νονό με κατεβάζουν. Εντάξει, δεν τρέχει τίποτις, όλα διορθώνονται. Τους ρίχνεις από δίπλα κάνα πεντοχίλιο και κάνουν την πάπια, τα λιγούρια. Μετά βέβαια, ξανά μανά, και συ από δίπλα, και δώσ' του και βάρτου και ούτω καθ' εξής...

ZHNOBIA: Άρχισαν να γράφουν εκείνα τα φοβερά πράγματα για το μοναστήρι.

[Αίσθηση στο ακροατήριο. Με εξαίρεση τον Μήτσο όλοι στήνουν αυτί.]

ΜΠΙΛ (με μεγάλο ενδιαφέρον): Τι πράγματα δηλαδή;

ZHNOBIA: Ακατανόμαστα πράγματα! Αθλιότητες και κитρινισμούς. (Σταυροκοπιέται) Θεέ μου συχώρεσέ με. Έφτασαν στο σημείο να γράφουν ότι η Αγία Ηγουμένη είχε καταντήσει το μοναστήρι Σόδομα και Γόμορρα!

[Το ενδιαφέρον ανεβαίνει κατακόρυφα.]

ΣΤΡΑΤΟΣ: Α πα πα πα!

ZHNOBIA (με ζήλον): Ναι. Σόδομα και Γόμορρα! Στρατολογούσε λέει, για το μοναστήρι, νεαρές και όμορφες κοπέλες από τα χωριά και τις έντυνε με δαντελένια εσώρουχα...

ΜΠΙΛ (υποκριτικά): Θεός φυλάξει!

ZHNOBIA: ...μεταξωτές κάλτσες και ζαρτιέρες...

ΣΤΡΑΤΟΣ (κυαλάροντας τα πόδια της): Α τους παλιανθρώπους!

ZHNOBIA: ...τακούνια και μακιγιάζ...

ΜΠΛΑ (με... ιερή αγανάκτηση): Α, αυτό πάει πολύ!

ZHNOBIA (κρύβοντας θεατρικά το πρόσωπό της): Και γίνονταν λέει εκεί σημεία και τέρατα! Όργια...

ΚΟΥΛΑ (μονολογώντας): Και μετά λένε για μας!

ZHNOBIA: Έρχονταν λέει παπάδες και δεσποτάδες και... Καταλαβαίνετε.

ΟΛΟΙ ΕΝ ΧΟΡΩ: Καταλαβαίνουμε, καταλαβαίνουμε.

ZHNOBIA: Η ευαίσθητη ψυχή μου δεν μπορούσε να αντέξει έναν τέτοιο διασυρμό. Μίαν τέτοια ψυχική κατάπτωση.

ΜΠΛΑ (πασπατεύοντάς την, πάντα «προστατευτικά»): Σωστά, σωστά.

ZHNOBIA: Πήγα λοιπόν να δω την Αγία Ηγουμένη. «Αγία Ηγουμένη» της είπα «δεν αντέχω άλλο αυτές τις τρομερές συκοφαντίες. Πήρα την απόφαση να φύγω από το μοναστήρι».

ΜΠΛΑ (με ενδιαφέρον): Ναι, ναι...

ZHNOBIA (αναστενάζει): Δυστυχώς, η Αγία Ηγουμένη δεν έδειξε κατανόηση. «Δεν θα πας πουθενά» είπε. «Θα καθίσεις εδώ ως οφείλεις. Δεν σ' έφτιαξα εγώ φιγούρι για να σε φάνε οι σωματέμποροι εκεί έξω.»

ΜΠΛΑ: Είπε τέτοιο πράγμα;

ZHNOBIA: Τέτοια και χειρότερα... Έτσι κι εγώ αποφάσισα να φύγω χωρίς την ευλογία της. Έτσι, μαζί με την αδελφή Κασσιανή, σηκωθήκαμε ένα βράδυ κρυφά, κάναμε τα ρούχα μας μπόγο και από ένα παράθυρο του παρεκκλησιού γλιστήσαμε έξω. Όπως ήταν νύχτα σκοτεινή και χωρίς φεγγάρι δεν μας αντιλήφθηκε κανείς. Το βάλαμε λοιπόν στα πόδια κατά το χωριό, απ' όπου θα παίρναμε το λεωφορείο για τη χώρα. Όμως...

ΜΠΛΑ: Όμως;

ZHNOBIA: Όπως ήταν σκοτεινά, κάπου δεν πρόσεξα, γλίστησα κι έπεσα σε μια χαράδρα. Όταν συνήλθα βρισκόμουν εδώ. Θα πρέπει να με βρήκαν οι χωροφυλάκοι και να με κουβάλησαν.

ΜΠΛΑ (σφίγγοντας την πιο «αδερφικά»): Έτσι λοιπόν, φτωχό μου παιδί! Φτωχό και συκοφαντημένο μου παιδί.

ZHNOBIA (γέρνει το κεφάλι στον ώμο του με εγκατάλειψη): Είμαι ένα αθώο θύμα των περιστάσεων.

ΚΟΥΛΑ: Αμήν.

[Στο σημείο αυτό η πόρτα ανοίγει κι αφήνει να περάσουν, υποβοηθούμενοι από δύο (θεσπέσιες) πολισμένες, δυο ακόμη «επισκέπτες». Πρόκειται για τον Γιάγκο Μπαλκόνη, επαγγελματία πολιτικάντη και θρύλο των

μπαλκονιών και τον Lakis (σκέτο, κατά το Takis, Iannis κ.λ.π.) σχεδιαστή της μόδας και της διασποράς. Ο πρώτος φοράει γκριζο κοστουμάκι (trois pièces), γραβάτα και τα τοιαύτα και κρατάει ένα μάτσο εφημερίδες προσφάτως αγορασμένες και ουδόλως διαβασμένες (βοηθούν το look). Ο δεύτερος, κατά πως επιβάλει το «λειτούργημά» του αποτελεί μια αποθέωση της λετσαρίας, μηδέ του κασκόλ και της τραγιάσκας παραλειπομένων. Αμφότεροι διαμαρτύρονται εντόνως στις πολισμάνες.]

ΓΙΑΓΚΟΣ (χειρονομώντας): ...δεν ξέρετε με ποιόν έχετε να κάνετε! Το φέρσιμό σας είναι απαράδεκτο. ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟ! Απαιτώ να δω αυτή την στιγμή τον Διοικητή. Αυτή την στιγμή!

ΛΑΚΗΣ: (όστις φέρει και ολίγον τι προς το... κουνιστόν) Καλέ τι πράγματα είναι αυτά; Πού ζούμε; Μα τρελαθήκαμε τελείως; Άντε, πιάνουμε όποιον μας καπνίσει και τον κουβαλάμε στα τμήματα νυχτιάτικα; Απαιτώ εξηγήσεις...

[Οι πολισμάνες, απτόητες τους σπρώχνουν μέσα και, πριν κλείσουν την πόρτα πίσω τους, η μια απ' αυτές τους στέλνει ένα ειρωνικό φιλί. Ο Γιάγκος, έξω φρενών κοπανάει την πόρτα φωνάζοντας.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: Θα σας στείλω στο Σουφλί. Στο Διδυμότειχο! Στ' Αλβανικά σύνορα!

ΛΑΚΗΣ: Ορίστε, φόρεσαν οι κομμώτριες στολή και το πήραν πάνω τους. Άντε χρυσή μου να πλύνεις κανένα πιάτο... (Κοιτάζει ένα γύρω με περιέργεια) Μπα, μπα Τι βλέπω; Μας παραχώρησαν την βασιλική σουίτα!

[Ο πολιτικάντης το παίρνει απόφαση ότι το κύρος του δεν έχει πέραση στην φάση αυτή και αφήνει την πόρτα ήσυχη. Ρίχνει μια ερευνητική ματιά γύρω και σταματάει με έκπληξη στην κυρία Τόνια.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: Κυρία Τόνια! Εσείς εδώ;

Κυρία ΤΟΝΙΑ (επίσης έκπληκτη): Κύριε Υπουργέ! Εσείς εδώ;

ΓΙΑΓΚΟΣ (ρίχνει μια ματιά κατά την πόρτα): Πρόκειται για μια τραγική παρεξήγηση...

ΣΤΡΑΤΟΣ (στον Μπιλ): Η δικαστική πλάνη που λέγαμε!

ΓΙΑΓΚΟΣ: Αυτό δεν πρόκειται να περάσει έτσι! Δεν είναι δυνατόν να συλλαμβάνονται μέλη της κυβερνήσεως ως κοινοί αγύρται και να σύρονται στα τμήματα και τις φυλακές. Αυτό δεν έχει ξαναγίνει.

Κυρία ΤΟΝΙΑ (πλήρης κατανοήσεως): Πού φθάσαμε! Πού φθάσαμε!

ΛΑΚΗΣ: Και πού θα φθάσουμε ακόμη! Καλέ, εδώ δεν υπάρχει πια κανένας σεβασμός για τα δικαιώματα του πολίτη. Ζούμε σε κράτος αυθαιρεσίας...

ΓΙΑΓΚΟΣ: (πικαρισμένος) Σας παρακαλώ κύριε.... Δεν σας δίνω το δικαίωμα να ομιλείτε έτσι δια την παρούσα κυβέρνηση. Να μετράτε τα λόγια σας...

ΛΑΚΗΣ: Μπα; Καλέ εσύ τώρα δεν φώναζες για την αδικία που σου έγινε; Τι δηλαδή, τα δικά μας είναι σύκα και ζουλιώνονται και των άλλων είναι καρύδια και βροντάνε;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Αυτό που σας λέω εγώ.

ΛΑΚΗΣ: Βρε άντε ξου από κει...

ΓΙΑΓΚΟΣ (*υψώνοντας τον τόνο της φωνής του*): Απαιτώ περισσότερο σεβασμό, «κύριε». Ξέρετε με ποιόν έχετε να κάνετε;

ΛΑΚΗΣ (*απευθυνόμενος στην ομήγυρη*): Να το! Το κλασσικό «ξέρεις ποιος είμαι εγώ» του αθάνατου νεοέλληνα.

ΓΙΑΓΚΟΣ (*συνεχίζει απόητος*): Έχετε μπροστά σας τον Υπουργό Ξυλείας και Ομβρίων Υδάτων...

ΛΑΚΗΣ (*σαρκαστικά*): Μπράβο, μπράβο... Κι εις ανώτερα. Του χρόνου και καντηλανάφτης στο Διακοφτό.

ΓΙΑΓΚΟΣ (*κάνει ένα απειλητικό βήμα εμπρός, κουνάει το δάχτυλό του μπρος στην μούρη του καλλιτέχνη*): Δεν σας επιτρέπω!...

ΛΑΚΗΣ (*συμβιβαστικά*): Καλά, καλά. Συχωρεμένος. Άσε μας τώρα στην σκασίλα μας και την γκαντεμά μας και τ' άλλα τα βρίσκουμε.

[Πάει και κάθεται στον πάγκο, δίπλα στην τραγουδιάρα. Ο πολιτικάντης, φυσάει, ξεφυσάει, βγάζει το μαντίλι του, σκουπίζει το μέτωπό του.]

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Μην δίνετε σημασία, κύριε Υπουργέ. Ας μην κατεβαίνουμε στο επίπεδο του όχλου...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ο όχλος σας έχει χεσμένη, μανδάμ.

ΓΙΑΓΚΟΣ (*γυρίζει απότομα*): Να ανακαλέσετε αμέσως.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί, εσένα έχεσα; Τη μανδάμ έχεσα.

ΓΙΑΓΚΟΣ (*έξω φρενών*): Να ανακαλέσετε!

ΣΤΡΑΤΟΣ (*συμβιβαστικά*): Καλά, καλά, άμα είναι να μας πάθεις καμιά συμφόρηση, να ανακαλέσω.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Αυτό που σου λέω εγώ.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ανακαλώ, ανακαλώ.

ΜΗΤΣΟΣ (*φαίνεται να ζυπνάει. Ανασηκώνει λίγο την λερή του ρεπούμπλικα*): Τι έγινε ρε παιδιά, τι τρέχει;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τίποτα, δικέ μου, μην χαλάς τη ζαχαρένια σου. Απλά, ανακαλούμε.

ΜΗΤΣΟΣ: Α, είπα κι εγώ... (*ξανακατεβάζει την ρεπούμπλικα στα μάτια και φεύγει για τον δικό του κόσμο*).

ΣΤΡΑΤΟΣ (*με ζήλια*): Α ρε φιλόσοφε! Εσύ δεν χρωστάς μία σε κανένα!

ΜΠΙΛ: Αμάν, πατρίδα! Στο σπίτι του κρεμασμένου μιλάνε ποτέ για σκοινί;

[Στο άκουσμά της φωνής του ο πολιτικάντης στρέφεται.]

ΓΙΑΓΚΟΣ (*ξαφνιασμένος*): Μπιλ, κι εσύ εδώ;

ΜΠΙΛ (*σηκώνεται*): Κύριε Υπουργέ, τα σέβη μου.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Τι έκανες πάλι και σε τραβάνε;

ΜΠΛΑ: Εγώ τι έκανα ή αυτοί τι μου κάνανε; Μου το σπάσανε το μαγαζί, κύριε Γιάγκο μας, μου το κάναν καινούργιο!

ΓΙΑΓΚΟΣ: Τι μου λες βρε παιδί μου! Τι μου λες! Και πότε έγινε αυτό;

ΜΠΛΑ: Προ ολίγου, κύριε Υπουργέ μου, προ ολίγου. Άσε, μιλάμε για μεγάλη ζημιά. Πολλά μύρια καταστροφή. Μιλάμε για ΤΗΝ περίπτωση...

ΓΙΑΓΚΟΣ (*δήθεν περίλυπος*): Ναι, ναι Σε νιώθω απόλυτα...

[Κείνη την στιγμή προσέχει την Κούλα. Το πρόσωπό του αλλάζει αστραπιαία έκφραση. Τώρα λαμποκοπάει.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δεσποινίς Κούλα! (*χειροφίλημα*) Οποία ευχάριστη έκπληξη! Κι εσείς εδώ;

ΚΟΥΛΑ: Ε, δεν το ξέρετε; Κοντά στα ξερά καίγονται και τα χλωρά...

ΓΙΑΓΚΟΣ: Μα πώς; Σίγουρα θα πρόκειται περί λάθους...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κι άλλο τραγικό λάθος!

ΓΙΑΓΚΟΣ (*αποφασιστικά*): Θα δώσω αμέσως εντολή... Θα απαιτήσω άμεση επανόρθωση... Θα τους στείλω όλους στο Σουφλί!

[Εξακολουθώντας να κρατάει το χέρι της τραγουδιάρας, πάει και θροινιάζεται δίπλα της.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: Μην ανησυχείτε για τίποτα. Θα τα τακτοποιήσω όλα σε χρόνο μηδέν.

ΚΟΥΛΑ (*ναζιάρικα*): Είμαι σίγουρη γι' αυτό, κύριε Υπουργέ μου. Εσείς πάντα είχατε τον τρόπο σας!

[Ο Μπιλ βρίσκει ευκαιρία να κάνει πλαγιοκοπικές κινήσεις. Αφήνοντας (προσωρινά) την καλογριά ν' αναστενάζει μόνη της, πλησιάζει με τρόπο τον Υπουργό και την τραγουδιάρα, που κατά πως δείχνουν τα πράγματα έχουν μια κάποια γνωριμία.]

ΜΠΛΑ (*αναστενάζοντας*): Αυτά που λέτε, κύριε Γιάγκο μας... Πάθαμε μεγάλη ζημιά!

[Ο Γιάγκος δείχνει κάπως ενοχλημένος για την διακοπή.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: Ναι, βρε παιδί μου... Πολύ στενοχωρήθηκα.

ΜΠΛΑ (*ουχί χωρίς πονηρίαν*): Ε, όσο να 'ναι, είσαστε κι από τους καλύτερους πελάτες, να 'ούμε. Πώς να το κάνουμε!

ΓΙΑΓΚΟΣ: (*κοιτάζει γύρω θορυβημένος*) Σσστ! Σιγά, βρε παιδάκι μου... Ωρες είναι τώρα να δίνουμε λαβή για κουτσομπολιά στους πολιτικούς μας αντιπάλους;

ΜΠΛΑ: (*δήθεν αθώα*) Γιατί, να πούμε, κύριε Υπουργέ; Κακό είναι; Σάματις έκανες κάνα έγκλημα, που λέει ο λόγος; Βασικά, το κέφι σου έκανες, στρωτά κι ωραία. Και το λελουδικό σου το ξηγιόσουνα, και το πιατικό σου το 'σπαγες, και το περμπουάρ σου ανοιχτόχερα... Και τα δωράκια σου στο προσωπικό... Πολύ κύριος, μιλάμε, και πολύ τσίφτης. Κι άμα έχει καμιά λαμόγια αντίρρηση, να 'ρθει να μου το πει εμένα.

ΓΙΑΓΚΟΣ (*απελπισμένος*): Πιο σιγά, πανάθεμά σε, θα με κάψεις.

ΜΠΛΑ (*βάζει το χέρι στην καρδιά*): Κύριε Γιάγκο μας, ξέρεις πόσο σε σέβομαι και σ'

εκτιμώ. Που λέει ο λόγος, να μου πεις να πέσω στην φωτιά, θα πέσω. Εγώ να σε κάψω; Τι λόγια είναι αυτά; Δεν επιτρέπεται.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Εντάξει, εντάξει...

ΜΠΛΑ (δήθεν αθώα): Άλλωστε τον Μπιλ, τον ξέρεις... Τάφος! Στόμα έχει και μιλιά δεν έχει. «Βλέπε, άκου, μόκο», που έλεγε κι ο συχωρεμένος ο πατέρας μου. Τι τώρα, συναμετάξυ μας;

ΓΙΑΓΚΟΣ (νευριασμένος): Άστα ρε Μπιλ, χέστα.

ΚΟΥΛΑ: Καλά σου λέει. Άστον τον άνθρωπο στις στενοχώριες του.

ΜΠΛΑ (στον Γιάγκο, δείχνοντας την Κούλα): Τα βλέπεις που στα 'λεγα; Το προσωπικό θυσία για την πάρτη σου! Πού να κοτήσω να κάνω λαδιά, που λέει ο λόγος! Θα πέσουνε να με φάνε. Γι' αυτό σου λέω, στο μαγαζί δεν έχει περάσει δεύ-τερος σαν τον Γιάγκο τον Μπαλκόνη.

[Πάει και θρονιάζεται δίπλα του. Ο πολιτικάντης σηκώνει τα μάτια στο νταβάνι, κατεβάζοντας καντήλια από μέσα του. Ο Μπιλ ανάβει τσιγάρο.]

ΜΠΛΑ: Αλλά κι εγώ, δεν μπορείς να πεις... Κι εγώ σου έχω ζηγηθεί όμορφα κι ωραία, να 'ούμε. Έτσι;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Ωραία, ωραία... Ευχαριστώ πολύ.

ΜΠΛΑ (γελάει): Γιατί, εδώ που τα λέμε μεταξύ μας, κύριε Γιάγκο μας, είσαι και πολύ ζωηρό αγόρι, ρε γαμώτο.

[Ο άτυχος «ζωηρός» ξανακοιτάζει γύρω ανήσυχος.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: Σώπα, πανάθεμά σε, αντίχριστε!

ΜΠΛΑ: Εντάξει, εντάξει, δεν είπαμε;... Ο Μπιλ είναι κύριος.

ΚΟΥΛΑ (μουρμουρίζοντας): Κεριά!

[Μικρή σιγή, έγκυος πραγμάτων που έρχονται.]

ΜΠΛΑ (σκύβει εμπιστευτικά στον πολιτικάντη): Τώρα, μεταξύ μας, κύριε Γιάγκο μας, και με όλο το θάρρος της φιλίας μας δηλαδή... Μπορούμε να κάνουμε τίπο-τις;

ΓΙΑΓΚΟΣ (ζωσμένος από φίδια): Σαν τι να κάνουμε δηλαδή;

ΜΠΛΑ (δήθεν αφελώς): Ξέρω εγώ;... Να, κάνα δάνειο... Λέω... Μπορούμε να χτυπή-σουμε τίποτις;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δάνειο; Τι δάνειο;

ΜΠΛΑ: Για το μαγαζί ντε! Πώς θα το ξαναστήσουμε;

ΓΙΑΓΚΟΣ (έκπληκτος): Δάνειο για να φτιάξεις το... μπουζουκτζήδικο;!!!

ΜΠΛΑ: Ναι γειάσου!

ΓΙΑΓΚΟΣ: Τι λες, ρε Μπιλ; Είσαι καλά; Θα πάμε να ζητήσουμε δάνειο για να επι-σκευάσεις «μαγαζί»; Θα μας πιάσουν με τις λεμονόκουπες!

ΜΠΛΑ: Άμα θες εσύ, όλα γίνονται.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Ρε δεν είσαι καλά! Θα πάω δηλαδή να πω στην τράπεζα «παρακαλώ πολύ, ρίξτε εκεί ένα δάνειο στον φίλο μου τον Μπιλ να φτιάξει το μαγαζί που του σπάσανε οι νονοί της νύχτας»;

ΜΠΙΛ: Όχι έτσι. Θα βρούμε άλλο αιτιολογικό.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Τι αιτιολογικό;

[Ο Μπιλ σκέφτεται λίγο.]

ΜΠΙΛ: Δεν μπορούμε να ζητήσουμε τίποτις από ΕΟΚ μεριά; Τίποτις περί Μεσογειακά Προγράμματα... Ξέρεις εσύ.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Πάλι;!!! Θα μας δείρουν. Μας έχουν που μας έχουν στην μπούκα.

ΜΠΙΛ: Δεν γίνεται ε;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Ούτε που να το συζητάς.

[Ο Μπιλ το ξανασκέφτεται.]

ΜΠΙΛ: Κι αν τους το φέρουμε περί την κουλτούρα;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Κουλτούρα του μπαγλαμά;

ΜΠΙΛ: Γιατί, το ΠΑΣΟΚ πώς το 'κανε;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Γι' αυτό γελούσε και το παρδαλό κατσίκι.

ΜΠΙΛ: Α, δεν έχεις δίκιο. Δεν ξέρω τι άλλο κάναν, αλλά περί κουλτούρα ήταν πολύ προχωρημένα τα παιδιά. Πού τους έβρισκες, που τους έχανε, στη Ρίτα! Εδώ ο Αρχηγός και καψουρευόταν!

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα, Μπιλ, μην το συζητάς.

ΜΠΙΛ (σκεφτικός): Δεν γίνεται, ε;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δεν γίνεται.

ΜΠΙΛ (ξαφνική έμπνευση): Το βρήκα! Να τους το φέρουμε σαν «αναστήλωση νεοκλασικού ιδιαιτέρου κάλλου», να 'ούμε.

ΓΙΑΓΚΟΣ (σαστισμένος): Νεοκλασικό το λύομενο, ρε Μπιλ; Που στήθηκε και χωρίς άδεια;

ΜΠΙΛ: Ε και; Σάματι ποιος θα το ελέγξει; Μια κουβεντούλα από πάρτη σου κι έγινε.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Τι λες ρε Μπιλ;

ΜΠΙΛ: Τι τι λέω... Άμα θες εσύ όλα γίνονται. Ψέματα;

ΓΙΑΓΚΟΣ (κολακευμένος): Δεν λέω... Έχω μια κάποια επιρροή...

ΜΠΙΛ: «Μια κάποια επιρροή»; Τι λες, δικέ μου; Εσύ, μιλάμε, τους έχεις όλους στο τσεπάκι σου εκεί μέσα. Εδώ ακούνε «Μπαλκόνης» και χέζονται πάνω τους. Αστειεύεσαι; Ότι θες κάνεις.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Καλά, καλά...

ΚΟΥΛΑ: Ελάτε τώρα, κύριε Υπουργέ.... Μην είσαστε τόσο μετριόφρονας!

ΓΙΑΓΚΟΣ (καμαρώνει σαν γύφτικο σκεπάρνι): Τέλος πάντων...

[Ο Μπιλ κλείνει το μάτι της Κούλας με σημασία. «Δικός μας ο χάνος, δώσε ένα χεράκι να τον τουμπάρουμε». Η Κούλα κάνει κάτι νάζια αλλά στο τέλος το αποφασίζει. «Ασυναίσθητως» και στο «δήθεν» πάει και στρώνεται δίπλα στον Υπουργό. Του αρχίζει το λακριντί. Η κυρία Τόνια απευθύνεται στον Λάκη.]

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Με συγχωρείτε... Είστε ο κύριος Λάκης του γνωστού οίκου «Lakis», n'est ce pas?

ΛΑΚΗΣ: Mais oui.

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Oh, mon cher, quel plaisir! Πάντα ήθελα να σας γνωρίσω. Έχω ακούσει τα καλύτερα λόγια για σας.

ΛΑΚΗΣ (κολακευμένος): Καλοσύνη σας, μαντάμ, καλοσύνη σας.

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Βέβαια εγώ ράβομαι πάντα στο εξωτερικό... Ξέρετε, στου Μπουντουμπιέ, Paris... Αλλά αν ποτέ αποφάσιζα να εμπιστευθώ την γκαρνταρόμπα μου σε Έλληνα, εσάς θα διάλεγα, να είστε σίγουρος.

ΛΑΚΗΣ (ελαφρώς θιγμένος): Όχι και Έλληνας, μαντάμ, όχι και Έλληνας!

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Pardon?

ΛΑΚΗΣ: Ιντερνάσιοναλ, κυρία μου. Ιντερνάσιοναλ. Σας πληροφορώ ότι ντύνω τις γνωστότερες φίρμες της Ευρώπης. Άλλωστε η δουλειά μου εκτιμάται πολύ περισσότερο στην Αμερική παρά εδώ. Εκεί οι άνθρωποι είναι πολιτισμένοι, φινετσάτοι.

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Στην Αμερική;!!!

ΛΑΚΗΣ: Βεβαίως, γιατί σας κάνει εντύπωση; Η φινέτσα, μαντάμ, πάει χέρι-χέρι με το χρήμα. Κι από χρήμα άλλο καλό στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Για να μη μιλήσω και για τα θεϊκά τεκνά γιατί τότε αναγόμεστε σε άλλες σφαίρες, δυσθεώρητου ύψους. Έχετε πάει στην Αμερική;

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Α, όχι... Εγώ συνήθως τα ψώνια μου τα κάνω στο Παρίσι.

ΛΑΚΗΣ (με έκφραση αηδίας): Θεέ μου, τι μπανάλ! Παρίσι! Μα πού ζείτε, κυρία μου, στην εποχή των δεινοσαύρων; Ξυπνήστε Ο κόσμος πάει μπροστά, εξελίσσεται.

Κυρία ΤΟΝΙΑ (ελαφρά μωτρωμένη): Αυτό εσείς το λέτε.

ΛΑΚΗΣ: Έτσι είναι, μαντάμ. Πάρτε εμένα για παράδειγμα. Τι θα ήμουν εγώ αν έμεινα στην Ελλάδα; Τίποτα. Μια μοδίστρα σαν όλες τις άλλες. Ένα μηδενικό. Μια μετριότητα και μια Βαλκάνια ανωνυμία. Πηγαίνοντας όμως στην Αμερική και κάνοντας τις κατάλληλες διασυνδέσεις, ορίστε, γύρισα πίσω ο Lakis. Σήμερα ντύνω τα πιο IN μανούλια στην πιάτσα και δεν υπάρχει περιοδικό που να μην με βάλει φωτογραφία. Λες Lakis και αμέσως αποκτάς πιστοποιητικό ποιότητας. Τι, ψέματα να πούμε; Ξέρετε τι εφορία πληρώνω εμένα που με βλέπετε; Αφήστε καλύτερα να μην σας πω γιατί μπορεί να πάθετε εγκεφαλικό επεισόδιο. Γι' αυτό σας λέω...

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Όπως και να 'ναι όμως, η Ευρωπαϊκή μόδα έχει άλλη αίγλη.

ΛΑΚΗΣ: Καλέ τι λέει η γυναίκα;! Μα επικοινωνείς, χρυσή μου; Για ποια Ευρωπαϊκή μόδα μιλάμε; Γι' αυτές τις υστερικές, τις ξενέρωτες, με τα δεκαπέντε λίφτινγκ η καθεμιά, που για να σταυρώσουν τεκνό κάνουν από δέκα τάματα στην Παναγία της Τήνου;

Κυρία TONIA: Δεν σας καταλαβαίνω... Τι δουλειά έχουν τα... τεκνά με την μόδα;

ΛΑΚΗΣ: Μα τι λες χρυσή μου, είμαστε σοβαροί τώρα; Αν δεν υπήρχαν τα τεκνά να μας εμπνεύσουν εμάς τους δημιουργούς, θα υπήρχε δημιουργία, θα υπήρχε Τέχνη; Τι λέμε τώρα; Είναι δυνατόν; Μπορείς να εμπνευστείς αν δεν έχεις το τεκνό δίπλα να σε στηρίζει στις δύσκολες –και είναι τόσες– στιγμές; Δηλαδή για ποιόν θα τα κάναμε όλα αυτά; Για τις πουρές ή για τα νυμφίδια που σκέφτονται με το... Τέλος πάντων. Θα μπορούσα τώρα εγώ να φτάσω εδώ που έφτασα... Θα είχα το σθένος, το drive, αν δεν ήταν κοντά μου ο Ρότζερ;

Κυρία TONIA: Α, δεν ξέρω... Αυτό είναι προσωπικό σας θέμα...

ΛΑΚΗΣ: Ακριβώς. Γιαυτό σας λέω –of the record βέβαια– και να το θυμάστε. Δίπλα σε κάθε μεγάλο δημιουργό υπάρχει ένα μεγάλο τεκνό. Μη το τεκνό, χάος...

Κυρία TONIA: Αφού το λέτε...

ΛΑΚΗΣ: Μόνο το λέω; Ορίστε, μαντάμ, είμαι η ζωντανή απόδειξη. Γιατί νομίζετε ότι βρίσκομαι εδώ και τραβιέμαι στις Ασφάλειες και τις Αστυνομίες σήμερα με κάθε λογής αποβράσματα;

Κυρία TONIA: Εξ' αιτίας των... τεκνών;

ΛΑΚΗΣ: ΤΟΥ τεκνού, χρυσή μου. ΤΟΥ τεκνού. Και του 'λεγα, να πεις ότι δεν του 'λεγα; «Ρότζερ, αγόρι μου», του 'λεγα, «πρόσεχε τις παρέες που κάνεις γιατί θα μπλέξουμε». «Είσαι ζηλιάρα, γι' αυτό τα λες αυτά», μου απαντούσε εκείνος. Ορίστε τώρα τα αποτελέσματα...

Κυρία TONIA: Δηλαδή;

ΛΑΚΗΣ: Δηλαδή, χρυσή μου, μας τσουβάλιασαν. Αυτό έγινε. Και να δεις που είμαι σίγουρος ότι τη σκόνη την «έστησε» αυτή η παλιόγρια ο Φουφούλης. Καταλαβαίνεις... Να με στριμώξουν εμένα οι μπάτσοι για να μου φάει αυτός το τεκνό. Αλλά δεν τον ξέρει καλά τον Λάκη, δεν τον ξέρει καλά. Πουτάνα αυτή; Δυο φορές πουτάνα εγώ. Κι αν έχω ράμματα για την γούνα της ξεσκισμένης! Είναι να μην ανοίξω το στόμα μου γιατί θα βουίξει η Αθήνα...

Κυρία TONIA (με δέος): Σας πιάσαν για... ναρκωτικά;

ΛΑΚΗΣ: Μα, δεν είπαμε, χρυσή μου; Μου την έστησε αυτή η τσουρόγρια... Εκεί που δίναμε ένα παρτάκι, ξέρεις, τίποτα το εξεζητημένο, για καμιά τριανταριά φίλους... τοκ τοκ η πόρτα... «Ανοίξτε, Αστυνομία». Ανοίγω, μπαίνουν μέσα οι παίδαροι –κάτι παίδαροι, Θεέ μου!– μου πετάν στα μούτρα ένα «ένταλμα ερεύνης» λέει και πάνε γραμμή για το κομοδίνο στην κρεβατοκάμαρη... Τώρα, πες μου σε παρακαλώ, στον Θεό σου, αν δεν είχε γίνει καρφωτή η δουλειά πώς πήγαν κατευθείαν εκεί; Τέλος πάντων, κάνουν έτσι... «Α, τ' είναι αυτό;», «Ποιο καλέ;», λέω εγώ –που είχα μαύρα μεσάνυχτα η τρελή. «Αυτό», μου λένε και μου κοτσάρουν το πλαστικό σακουλάκι κάτω από την μύτη. Μ' έζωσαν τα φίδια εμένα. Με χίλια έτρεχε το μυαλό μου. «Δεν ξέρω

τίποτα», τους λέω, «εγώ αυτό το σακουλάκι πρώτη φορά το βλέπω, ε Ρότζερ;». Κοιτάω για τον Ρότζερ, πουθενά ο Ρότζερ, είχε γίνει καπνός το πορνίδιο. Ε, κατάλαβα. Λέω «Λάκη, προδόθηκες». Τώρα; Τώρα άντε ξέμπλεξε. Εκεί μου 'ρθε κάτι σαν τρέλα, κάτι σαν υστερία... Λέω «Όλα για όλα»... Και δίνω μια και περνάω μέσα από την μπαλκονόπορτα. Ή του ύψους ή του βάθους. Δεύτερος όροφος ήταν, από κάτω υπήρχε τέντα... Καλέ όπως στα έργα... Είχα πιθανότητες... Δυστυχώς...

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Σας έπιασαν;

ΛΑΚΗΣ: Δεν ξέρω, δεν θυμάμαι. Φαίνεται ότι πέφτοντας χτύπησα και λιγοθύμησα... Όταν συνήλθα βρισκόμουν εδώ.

[Η πόρτα ανοίγει και μπαίνει μέσα η πολισμάνα Σούλα.]

ΣΟΥΛΑ: Να ετοιμαζόμαστε για ανάκριση.

[Παναδαίμονιο. Πετάγονται όλοι πάνω και βάζουν τις φωνές.]

ΣΤΡΑΤΟΣ: Αδικία, να πούμε, αδικία. Εγώ δεν έκανα τίποτα.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Θα σας μεταθέσω όλους στο Κιλκίς.

ΜΠΙΑ: Εγώ, δεσποινίς, μιλάμε ότι δεν ήμανε καν εκεί.

ΖΗΝΟΒΙΑ: Μας τιμωρεί ο Κύριος για τις αμαρτίες μας!

ΚΟΥΛΑ: Καλέ τι ανάκριση; Να πάμε σπίτια μας...

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Θεέ μου! Πότε θα πάω στο Μέγαρο;

ΛΑΚΗΣ: Είμαι αθώα! Είμαι αθώα!

[Η πολισμάνα τους ακούει χαμογελώντας. Μετά τους στέλνει ένα φιλί και βγαίνει κλείνοντας την πόρτα πίσω της.]

Αυλαία

Τέλος της Πρώτης Πράξης

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ανάμνηση

Όπου οι ήρωες γνωρίζουν τη διαδικασία του:
«Περάστε για ένα καφεδάκι από την Ασφάλεια».

Σκηνικό:

Ανακριτικό γραφείο. Κάτι μεταξύ «Film Noire» και φωσκόλειας κατάστασης. Δυο γραφεία. Το ένα φάτσα στην πόρτα και το άλλο κοντά στο παράθυρο. Ο Ανακριτής είναι θρονιασμένος στο πρώτο, κάνοντας ότι μελετά εμβριθώς φακέλους από μια στοίβα που βρίσκεται μπροστά του, ενώ στο άλλο μια από τις πολισμένες, με το μπλοκάκι στο χέρι εκτελεί χρέη γραμματέως. Το παράθυρο έχει κατεβασμένα τα ρολά, κρατώντας το δωμάτιο μέσα σε μισοσκόταδο που σπάζει μόνο από την λάμπα με την πράσινη γυάλινη φούσκα στο γραφείο του Ανακριτή, και το μικρό πορτατίφ που φωτίζει την πολισμένα που κρατάει σημειώσεις. Ξύλινες αρχειοθήκες στον τοίχο, ένας «καλόγερος» όπου κρέμονται παλτά και καπέλα δίπλα στην πόρτα, ένας καναπές σε μια γωνιά (για ξέκλεμα κάνα-δυο ωρών ύπνου σε εποχές φόρτου εργασίας και ότι άλλο ήθελε προκύψει), κάνα-δυο άβολες καρέκλες κι αυτή είναι όλη η επίπλωση. Στους τοίχους τώρα... Πίσω από τον Ανακριτή μια τεράστια αφίσα του Humphrey Bogart από το «Γεράκι της Μάλτας». Στον αριστερό τοίχο το γνωστό κουάντρο «Ο πωλών τοις μετρητοίς και ο πωλών επί πιστώσει» και μια τυπωμένη λωρίδα με την παραίνεση: «Μην καθυστερείτε την Ανάκριση, αφού αργά ή γρήγορα θα κελαηδήσετε! Όσο πιο αργά τόσο πιο κακά.» Στον δεξί τοίχο, πάνω από το γραφείο της γραμματέως άλλη μια αφίσα του Μπόγκυ, από την «Καζαμπλάνκα» αυτή την φορά, παρέα με την Ingrid Bergman. Δίπλα ακριβώς ένα παμπάλαιο ημερολόγιο (από το '50) της Pirelli με τα γνωστά ζωγραφιστά pin ups πάνω στις βέσπες. Στο ταβάνι γυρίζει αργά-αργά ένας αρχαίος ανεμιστήρας.

Ο Ανακριτής, που είπαμε κιόλας τι κάνει, φοράει άσπρο –πλην όχι και τόσο απαστράπτον– πουκάμισο με ανασκουμπωμένα μανίκια και ξεκούμπωτο κολάρο, απ' όπου κρέμεται μια κακόγουστη γραβάτα με χαλαρωμένο τον στραβοδεμένο κόμπο της. Ένα υπηρεσιακό 45άρι κρέμεται όπως-όπως από μια θήκη κάτω από την αριστερή μασχάλη. Στο κεφάλι φοράει, ριγμένο προς τα πίσω, ένα γκριζο ρεπούμπλικο. Αν υπολογίσει κανείς και την γόπα που κρέμεται από τα (μονίμως) ξιτισμένα του χείλη έχουμε μια πολύ Dassiel Hammet κατάσταση, που φέρνει λίγο και προς το βλαχοροκκοκό.

Οι πολισμένες πρέπει οπωσδήποτε να είναι εντυπωσιακές. Να την «γεμίζουν» την ρημάδα την στολή δηλαδή. Η στολή αυτή μοιάζει βέβαια με αυτή της Ελληνικής Αστυνομίας, αλλά με σημαντικές βελτιώσεις! Τα πουκάμισα είναι πολύ στενά και τα πρώτα κουμπιά είναι αφημένα ξεκούμπωτα, ώστε να μπορούμε να θαυμάσουμε τα ελέη εκείνα που, είπαμε, πρέπει να είναι πλούσια. Οι φούστες, στενές κι αυτές, φθάνουν γύρο στα 12 εκατοστά πάνω από το γόνατο κι εκεί σταματούν. Απαραίτητως η εμφάνιση συμπληρώνεται από γόβες στιλέτα. Η μία από τις πολισμένες, αυτή που στέκεται κοντά στην πόρτα, η Σούλα, είναι εφοδιασμένη με πιστόλι που κρέμεται από την ζώνη στη μέση της, η άλλη, η Τούλα, είναι άοπλη (εκτός κι αν θεωρήσουμε τις σταυρωμένες γάμπες όπλο...).

Α, ναι, πάνω στο γραφείο της γραμματέως ένα μαγνητοφωνάκι παίζει σιγανά αμερικάνικη τζαζ της ποτοαπαγόρευσης. Έτσι για να συμπληρωθεί το κλίμα.

Ο Ανακριτής σηκώνει το κεφάλι από τον φάκελο που κάνει πως μελετά και πίνει μια γουλιά καφέ από το φλυτζάνι που έχει δίπλα του. Τραβάει μια ρουφηξιά από τη γόπα που πάει να σβήσει και στρέφεται στην πολισμάνα της πόρτας.

* * *

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Άντε ν' αρχίσουμε σιγά-σιγά. Πήγαινε να μου φέρεις το πρώτο φρούτο.

ΣΟΥΛΑ: Καμιά ιδιαίτερη προτίμηση, κύριε Ανακριτά;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(κάνει μια αόριστη κίνηση με το χέρι)*: Σιγά να μην έχω προτίμηση! Μωρέ φέρε όποιον να 'ναι τώρα... Τι πρώτος τι δεύτερος; Αφού όλοι θα μας το πρήξουν το συκώτι που θα μας το πρήξουν...

[Η πολισμάνα βγαίνει και επιστρέφει σε λίγο σπρώχνοντας μπροστά της τον *(ολίγον τι χεσμένο)* Στράτο.]

ΣΤΡΑΤΟΣ *(συνεσταλμένα)*: Καλησπέρα σας.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(του δείχνει την καρέκλα μπροστά από το γραφείο του)*: Κάτσε.

[Ο Στράτος κάθεται άκρη-άκρη ρίχνοντας κλεφτές και ανήσυχες ματιές γύρω του. Ο Ανακριτής σκαλίζει λίγο στα χαρτιά του, έτσι για να τον κρατάει σε αγωνία, ανοίγει και κλείνει συρτάρια, ψάχνεται για τσιγάρα, τα βρίσκει, ανάβει ένα, πετάει το σπύρτο στο πάτωμα και γέρνει πίσω αναπαυτικά στην καρέκλα του.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Είσαι ο...;

ΣΤΡΑΤΟΣ *(όλος προθυμία)*: Ευστράτιος Ελβιέλας, του Αντωνίου και της Χαρίκλειας. *(Διστάζει λίγο)* Σέντερ μπάκ του Κερανού Κερατσινίου, αν έχετε ακουστά, να 'ούμε...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Άκου 'δω φιλάρα, για να 'μαστε ξηγημένοι δηλαδή από την αρχή. Εδώ μέσα **Εγώ** ρωτάω κι εσύ απαντάς. Το 'πιασες; Ρωτάω εγώ, απαντάς εσύ. Δεν ρωτάω εγώ, μόκο εσύ. Μέσα;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μέσα, κύριε αστυνόμε, μέσα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(αναστενάζοντας)*: Λοιπόν, ανακεφαλαιώνουμε. Είσαι ο... Πώς το είπες;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ευστράτιος Ελβιέλας, κύριε Αστυνόμε. *(Διστάζει λίγο και συμπληρώνει)* Του Αντωνίου και της Χαρίκλειας, να 'ούμε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Επαγγέλλεσαι;

ΣΤΡΑΤΟΣ *(με καμάρι)*: Ποδοσφαιριστής, κύριε Αστυνόμε. Σέντερ μπάκ στον Κεραυ-

νό Κερατσινίου.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μπαλαδόρος δηλαδή, σαν να λέμε. (Κάνει ότι αλλάζει ύφος –τόρα φέρνει προς το οικείο, το φιλικό.) Καλός μπαλαδόρος ρε;

ΣΤΡΑΤΟΣ (μετριοφρόνως): Όχι που να το παινευτώ δηλαδή, κυρ Αστυνόμε μου, αλλά ρώτα όποιον θες άμα λάχει και θα δεις τι θα σου πούνε για την πάρτη μου. Πενηντατέσσαρες φορές διεθνής, να πούμε...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μάλιστα. (Γυρίζοντας στην γραμματέα που σημειώνει πυρετωδώς) Τούλα, γράφε: Άχρηστος.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κυρ-Αστυνόμε, με προσβάλλεις.

ΤΟΥΛΑ (σηκώνει το κεφάλι από το μπλοκ): «Άχρηστος», με γιώτα ή με ήτα;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (σηκώνει τα μάτια στο ταβάνι): Όχι, με όμικρον, όπως «πατάτα». Ρε πού έμπλεξα!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καθότι, με όλο το σέβας δηλαδή, στις τελευταίες μεταγραφές δίναν μέχρι και σαράντα για την πάρτη μου, να 'ούμε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ποιος ρε;

ΣΤΡΑΤΟΣ (σαστισμένος): Τι ποιος; Πώς... Γιατί, να πούμε... Αφού να, λόγω τιμής. Εδώ έγινε χαμός! Εφτά ομάδες με ζητάγανε. Κοντέψαν να σκοτωθούνε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ονόματα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τι ονόματα;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Από τις ομάδες ρε, τι ονόματα;

ΣΤΡΑΤΟΣ (κομπιάζοντας): Α, εδώ...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τι εδώ;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κωλύομαι.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Α μπα! Κωλύεται ο κύριος;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ε, ναι Ένεκα το επαγγελματικό απόρρητο, να πούμε...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (του τραβάει ένα φάσκελο): Να, ρε βλήτο, που έμαθες και το επαγγελματικό απόρρητο.

ΣΤΡΑΤΟΣ (με παράπονο): Κυρ-Αστυνόμε, πάλι με θίγεις, να 'ούμε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Χέσε μας, ρε Ελβιέλα, που θίγεσαι κιόλας. (Γυρίζει προς την πολισμάνα της πόρτας) Σούλα, παιδί μου, για πιάσε μου τον φάκελο αυτού του χαμένου από το αρχείο, να προχωρήσουμε λίγο γιατί μας βλέπω να ξημερώνομαστε.

[Η Σούλα ανοίγει ένα συρτάρι του αρχείου, ψαχουλεύει, βρίσκει τον φάκελο και τον δίνει στον Ανακριτή. Αυτός τον παίρνει, τον ανοίγει και βγάζει από μέσα ένα φύλλο χαρτί. Το ανεμίζει κρατώντας το με τις άκρες των δαχτύλων του.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (στη Σούλα): Τι, μόνο αυτό το κωλόχαρτο έχουμε;

ΣΟΥΛΑ: Έτσι φαίνεται.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (*κουνώντας το κεφάλι του*): Κατάλαβα... Σε πολύ ενδιαφέροντα τύπο πέσαμε. (*Ρίχνει μια ματιά στο χαρτί*) Ούτε ποινικό μητρώο δεν ήταν άξιος να έχει, ο άχρηστος!

ΣΤΡΑΤΟΣ (*θιγμένος πάλι*): Γιατί, κι αυτό κακό είναι;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μωρέ κακό δεν είναι, ρεζίλι είναι. Μα πώς διάολο την έζησες αυτή τη ρημάδα τη ζωή, ρε παιδάκι μου; Κοιμισμένος;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Έπαιζα μπάλα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Εντάξει, αυτό το είπαμε. Άλλο τίποτα ξέρεις να κάνεις;

[Ο Στράτος το σκέφτεται λιγάκι.]

ΣΤΡΑΤΟΣ: Παίζω καλή πρέφα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τώρα μάλιστα! Ορίστε, ο άνθρωπος παίζει καλή πρέφα! Τι άλλο θέλεις αχάριστη κενωνία; Μπάλα και πρέφα. Άντε, και κάνα ταβλάκι άμα λάχει, ε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Όχι που να το παινευτώ δηλαδή, κυρ-Αστυνόμε, αλλά στο πλακωτό δεν μου τη βγαίνει καμιά λαμόγια.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (*στην Τούλα*): Το «λαμόγια» με δύο κάπα, όπως στο «παγωτό».

[Σηκώνεται από την καρέκλα του και κόβει κάνα-δυο βόλτες στα περίξ με τα χέρια στην τσέπη. Καταλήγει μπροστά στον Στράτο.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Κι από γραμματικές γνώσεις πώς τα πάμε; Ή μήπως ρωτάω πολλά;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Εντάξει, μέσα. Τετάρτη Δημοτικού και με το εφτά το καλό, να 'ούμε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Επιστήμονας δηλαδή!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Το κατά δύναμιν...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Γλώσσες;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Απταίστως ελληνιστί.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Αυτό να λέγεται! Να σε παντρέψω δηλαδή με την Τούλα από 'δω, να κάνετε παιδάκια μεγαλοφυΐες!

ΤΟΥΛΑ: Γιατί καλέ; Εγώ τι σας έκανα πάλι;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (*πατρικά*): Σουτ, μαϊμού! Που βγάζουμε και γλώσσα!

ΤΟΥΛΑ (*ψευτοπαραπονιάρικα*): Ναι, καλά... Εγώ η καημένη να σκίζομαι να σας εξυπερετήσω κι έναν καλό λόγο δεν έχω ακούσει από το στοματάκι σας. Έτσι, παράπονο το έχω!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Καλά κάνεις. Έτσι μ' αρέσουν εμένα οι γυναίκες, να θυσιάζονται και να παραπονιούνται.

[Οι πολισμάνες γελάνε. Ο Ανακριτής γυρίζει στο γραφείο του. Κάθεται στην καρέκλα και πιάνει κάτι άλλα χαρτιά.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Λοιπόν, δικέ μου. Άκουσε τι θα σου πω, μπας και το πιάσεις με την

πρώτη. Θα σε ρωτήσω μερικά πραγματάκια κι εσύ θα μου απαντάς με λίγα λόγια και καλά. Αν δεν ξέρεις, θα λες «δεν ξέρω». Φύγαμε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μέσα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(διαβάζει απαγγελά από το χαρτί)*: Ποίος ο προορισμός του ανθρώπου;

ΣΤΡΑΤΟΣ *(αδίστακτα)*: Δεν ξέρω.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ποία η πρωτεύουσα της Αγγλίας;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ε, καλά τώρα... Η Μάντζεστερ Γιουνάιτεντ, να 'ούμε, που πήρε και το πρωτάθλημα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(αναστενάζοντας)*: Πόσο μας κάνουν έντεκα και πέντε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Απλό. Συμπληρώνεις σύνθεση και έχεις και πάγκο καβάντζα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Α, δεν τη γλυτώνεις την Τούλα! Βλέπω να τρώμε κουφέτα.

ΤΟΥΛΑ: Πάλι εγώ;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Σιωπή, μαϊμού.

ΣΤΡΑΤΟΣ *(καλοκοιτάζοντας την πολισιμάννα)*: Εγώ πάντως, από πάρτη μου, ουδεμία αντίρρησης.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Εντάξει, ο γαμπρός δέχεται. *(Γυρίζει στα χαρτιά)* Πάμε παρακάτω. Αναφέρατε έναν λογοτέχνη της αρεσκείας σας.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τον Μπιθικώτση.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τι λες βρε αθεόφοβε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί κυρ-Αστυνόμω; Το 'χεις ακούσει το «κύριε πόλισμαν μπαρδόν»;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(αναστενάζων)*: Μάλιστα. Και προχωρούμε... Ποία ήτο η Μαρία Κάλλας;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Όλο εύκολα μου βάζεις. Εντάξει, να πούμε, η Κάλλας ήταν εκείνη η γκόμενα του Ωνάση που της άνοιξε το εργοστάσιο για να φτιάχνει αλάτι.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τελείως! Τώρα... Αναφέρατε έναν καλλιτέχνη της αρεσκείας σας.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καλά, αυτό εξυπακούεται! Άντζελα και ξερό ψωμί!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Έναν επιστήμονα της αρεσκείας σας.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τον Νίκο τον Αλέφαντο, σάνβουαρ, να 'ούμε. Σου πιάνει ένα ρετάλι από την Τρίτη Ερασιτεχνική, άμα λάχει, και σου το πάει τσιφ στο Γουέμπλεϋ. Για πάρτη μου δεν υπάρχει ανώτερος επιστήμονας.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Έναν πολιτικό της αρεσκείας σας;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δικό μας ή ξένο;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ότι σε φωτίσει ο Θεός.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Εντάξει, από δικό μας, Κατσιφάρα ανυπερθέτως. Από τους ξένους μια φορά εγώ κάνω κέφι τη λαίηντν Ντί. Πολύ παιδί το παιδί, ρε παιδί μου. *(Κλείνει το μάτι στην Τούλα και της κάνει με τρόπο νόημα «...σου πω»)*.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (*παρατάει τα χαρτιά*): Μένω έκθαμβος προ της ευρυμάθειας σας, κύριε Ελβιέλα μου!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ε, καλά, κυρ-Αστυνόμε μου. Μπορεί να μην σπουδάξαμε στις Οξφόρδες, αλλά πλην όμως το πεζοδρόμιο μας δίδαξε πολλά.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (*κουνάει το κεφάλι*): Αμ δεν το βλέπω; Το βλέπω. Και δεν μου λες, δικέ μου; Έχεις, έτσι, καμιά ιδέα για ποιόν λόγο βρίσκεσαι εδώ;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σίγουρα περί παραξήγηση, κυρ-Αστυνόμε μου. Σίγουρα περί παραξήγηση. Καθόσον φαίνεται και στα χαρτιά μου, δεν φαίνεται; Απ' όπου και να με πιάσεις είμαι καθαρός, να 'ούμε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μάλιστα. (*Πίνει άλλη μια γουλιά καφέ. Γυρίζει στη Σούλα*) Σούλα, φέρε τον επόμενο. (*Στον Στράτο*) Εσύ άραξε στον καναπέ και θα δούμε τι θα σε κάνουμε μετά. (*Στην Τούλα*) Γράφ' τον γιώτα τέσσερα και βλέπουμε.

[Ο Στράτος σηκώνεται από την καρέκλα και πάει να την αράξει στον καναπέ. Από κει συνεχίζει τα νοήματα στην Τούλα. «... σου πω» και τα τοιαύτα. Εκείνη ανταπαντά, επίσης με νοήματα, «Δεν μπορώ τώρα... Ο τράγος... Μετά...».

Η Σούλα επιστρέφει κουβαλώντας την Κούλα. Ο Ανακριτής σηκώνεται δίκην τζέντλεμαν να την υποδεχτεί.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ελάτε, περάστε μανδάμ, καθίστε.

[Η τραγουδιάρα κάθεται στην καρέκλα με τον αέρα της κυρίας της νύχτας και σταυρώνει τις γάμπες αποκαλυπτικά. Ο Ανακριτής θαυμάζει το τοπίο.]

ΚΟΥΛΑ: Κύριε Αστυνόμε, εγώ δεν έκανα τίποτα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μα δεν σας κατηγορήσε κανείς, μανδάμ. Μια απλή διατύπωση... Να σας προσφέρουμε κατιτίς; Έναν καφέ, ένα χυμό, ένα ουϊσκάκι;

ΚΟΥΛΑ: Μα δεν είναι ανάγκη...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Α, επιμένω.

ΚΟΥΛΑ (*ναζιάρικα*): Τότε να μην σας χαλάσω το χατίρι Ένα ουϊσκάκι θα το 'πινα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (*στην Σούλα*): Σούλα, παιδί μου, πιάσε το Τσίβας. (*Πηγαίνει στην τραγουδιάρα και της προσφέρει τσιγάρο*) Τσιγαράκι;

ΚΟΥΛΑ: Ευχαριστώ. (*Παίρνει τσιγάρο, σκύβει να της το ανάψει ο Ανακριτής –άλλες αποκαλύψεις– και μετά φυσάει τον καπνό στο ταβάνι με άνεση*) Είσθε πολύ τσέλτελμαν.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μα τι λέτε τώρα, ευχαρίστησή μου.

ΤΟΥΛΑ: Αυτό το «τσέλτεμαν» τώρα πώς να το γράψω;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Με βου, όπως το «ντόμπερμαν».

[Ο Ανακριτής πάει και κάθεται πάνω στο γραφείο του, από την έξω μεριά, φάτσα στην ανακρινόμενη. Η Σούλα της φέρνει το ουϊσκου και μετά πάει να καθίσει κι αυτή πάνω στο γραφείο της Τούλας, όπου οι δυο πολι-

σμάνες αρχίζουν τα «ψου ψου», ρίχνοντας κλεφτές ματιές και κατά τον Στράτο που έχει τρελαθεί να κάνει σήματα μορς.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Λοιπόν, αυτάααα...

ΚΟΥΛΑ: Κύριε Αστυνόμε, ακόμη δεν μου είπατε για ποιόν λόγο βρίσκομαι εδώ.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Α, μην ανησυχείτε... Θα τα βρούμε αυτά. Είπαμε, μία απλή διατύπωση.

ΚΟΥΛΑ (με χαμόγελο νυχτερινό): Πώς τα λέτε, πώς τα λέτε!

[Τη στιγμή εκείνη χτυπάει το τηλέφωνο. Ο Ανακριτής το σηκώνει.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ναι;... Ο ίδιος. Ναι, κύριε Διευθυντά... Ναι, μόλις τώρα αρχίσαμε... Πώς;... Μπα, τίποτα το συνταρακτικό μέχρι στιγμής... Ναι, ναι Βεβαίως... Αμέσως μόλις περατωθεί η προκαταρκτική... Θα σας ενημερώσω... Ναι... Όχι... Μάλιστα... Τα σέβη μου, κύριε Διευθυντά.

[Κλείνει το τηλέφωνο κι αναστενάζει.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (στην Κούλα): Υπερεσιακές υποχρεώσεις... Καταλαβαίνετε.

ΚΟΥΛΑ: Περικαλώ, μην ενοχλείστε. Κάντε την δουλειά σας.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (γελώντας): Σωστά. Να κάνουμε και καμιάς πεντάρας δουλειά, ε; Καλή η κουβεντούλα αλλά...

ΚΟΥΛΑ (ναζιάρικά): ...και το καθήκον καλεί.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ακριβώς. Λοιπόν... Ας αρχίσουμε από τα τυπικά. Λέγεσθε;

ΚΟΥΛΑ: Καλέ, σοβαρολογούμε τώρα;... Δεν με ξέρετε;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (αμήχανα): Ομολογώ...

ΚΟΥΛΑ: Φαίνεται ότι δεν σας μένει καθόλου χρόνος.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Δυστυχώς...

ΚΟΥΛΑ: Δεν θα βγαίνετε καθόλου.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (με συντριβή): Ότι και να σας πω λίγο θα είναι.

ΚΟΥΛΑ: Α, δεν κάνετε καλά. Δουλειά, δουλειά... Πρέπει να ξεδίνει και λίγο ο άνθρωπος... (Με σημασία) Δεν νομίζετε;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Όπως τα λέτε είναι, όπως τα λέτε. Το ονοματάκι σας...;

ΚΟΥΛΑ: Κούλα. (Όπως θα 'λεγε «Μαρία Αντουανέττα»).

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Κούλα, μάλιστα... Ωραιότατα. Και το άλλο;

ΚΟΥΛΑ: Ποιο άλλο;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Το επωνυματάκι σας;

ΚΟΥΛΑ: Μα τι λέτε καλέ τώρα; Ποιο επώνυμο; Τι να το κάνεις το επώνυμο όταν το ίδιο σου το όνομα είναι επώνυμο; Που, όχι να το υπερηφανευτώ δηλαδή, αλλά δεν υπάρχει άνθρωπος που να ακούει «Κούλα» και να του πηγαίνει το μυαλό σε άλλη από μένα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μα και βέβαια, και βέβαια... Πλην όμως χρειαζόμαστε και το άλλο, έτσι, για το τυπικόν της υποθέσεως... Καταλαβαίνετε... Γραφειοκρατία, γραφειοκρατία. Είμεθα αιχμάλωτοι των κανονισμών!

ΚΟΥΛΑ (σκουντουφλιάζει): Μα είναι απαραίτητο;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μόνο δια το τυπικόν της υποθέσεως... Για να είμεθα εντάξει...

ΚΟΥΛΑ (αναστενάζει): Μουρτζούφλογλου.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (σαστισμένος): Μουρτζού...

ΚΟΥΛΑ: ...φλογλου. Καταλαβαίνετε τώρα; Πώς να κάνει καριέρα μια καλλιτέχνις με τέτοιο μακρινάρι; Ενώ «Κούλα», ε, έχει μια άλλη αρχοντιά.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Το δίχως άλλο, το δίχως άλλο. Καλλιτέχνις λοιπόν;

ΚΟΥΛΑ: Το πρώτο όνομα της παραλίας, κύριε Αστυνόμε μου. Ελάτε ένα βράδυ από το μαγαζί...(Βλέμμα γεμάτο νόημα) Να σας περιποιηθούμε...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ευχαριστώ πολύ. Η πρόσκλησή σας με τιμά.

ΚΟΥΛΑ: Καλέ μην το ξαναπαίτε! Εδώ περιποιούμαστε αποβράσματα και αποβράσματα κι εσάς...

[Ο «Αστυνόμος» γυρίζει στις πολισμένες.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Σούλα, αγάπη, πιάσε μου τον φάκελο της κυρίας σε παρακαλώ.

ΚΟΥΛΑ: Φάκελο; Τι φάκελο; Καλέ δεν είμαστε καλά! Εγώ φάκελο;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μην ανησυχείτε, κυρία Κούλα μου, τυπικό είναι, τυπικό. Άλλωστε, εδώ *όλοι* έχουν φάκελο.

[Η Σούλα του φέρνει το φάκελο κι αφού ρίχνει μια επιτιμητική ματιά στην τραγουδιέρα πηγαίνει ξανά, σινάμενη και λιγάμενη, κοντά στην φιλενάδα της. Ο Ανακριτής μελετά τον φάκελο.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Βλέπω εδώ δυο τρεις μικρο-παραβασούλες, κυρία Κούλα μου.

ΚΟΥΛΑ: Τι «μικρο-παραβασούλες»;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τίποτα το σπουδαίο δηλαδή... Έχουμε, μία σύλληψη για κατοχή και χρήση ναρκωτικών ουσιών...

ΚΟΥΛΑ (αγανακτισμένη): Α, τι πήγαν και βρήκαν! Καλέ τι κατοχή και χρήση; Τρία γραμμάρια χορταράκι μου βρήκαν, που μου τα 'χε αφήσει να του τα φυλάξω το «παιδί» μου... Εγώ ούτε ασπιρίνη δεν παίρνω, που λέει ο λόγος. Μη λέμε κι ότι θέλουμε τώρα, κύριε Αστυνόμε μου! Όχι επειδή δουλεύουμε στη Νύχτα να βγούμε κι εγκληματίες.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Εδώ λέει για πέντε κιλά χασίς σε φούντα, πρώτης ποιότητας.

ΚΟΥΛΑ: Α, δεν ξέρω τι έγραψε αυτός που τα έγραψε αυτά τα ψέματα! Εγώ ξέρω ότι είμαι καθαρή κι αθώα. Α πα πα πα πα, ναρκωτικά! Τι λέτε καλέ; Εγώ βλέπω ένεση και λιποθυμάω.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Έχουμε και μια μικροκατηγορία για... χμ, του νόμου περί... ασέμων...

ΚΟΥΛΑ (διαρρηγνύοντας τα ιμάτιά της): Για τ' όνομα του Χριστού και της Παναγίας!

Αν είναι δυνατόν! Κύριε Αστυνόμε, εδώ έχουμε να κάνουμε με μία άνευ προηγουμένου συκοφαντική δυσφήμιση! Αν είναι δυνατόν! *(Μικρή παύση)* Δηλαδή... τι ακριβώς είναι η κατηγορία;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Να... κατά το κατηγορητήριο, κυκλοφορήσατε φωτογραφικό υλικό, χμμ,... ασέμνου περιεχομένου.

ΚΟΥΛΑ: Κύριε Αστυνόμε, ντροπή! Αυτό μόνο σας λέω, **ντροπή!**

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μα δεν το λέω εγώ, μανδάμ. Τα χαρτιά το λένε.

ΚΟΥΛΑ *(με αυστηρότητα)*: Κι εσείς το πιστεύετε;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Σημασία δεν έχει τι πιστεύω εγώ αλλά τι πιστεύουν οι από πάνω *(δείχνει το ταβάνι)*. Τέλος πάντων, δεν θα το κάνουμε θέμα τώρα...*(Διαβάζει πάλι από το ντοσιέ)* «Άδικος επίθεσις και παράνομος οπλοφορία»...

ΚΟΥΛΑ: Άλλα ψέματα. Καλέ, πότε τα έκανα εγώ όλα αυτά τα εγκλήματα;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(χαμογελώντας συμβιβαστικά)*: Έ, όχι και εγκλήματα, μανδάμ. Ψιλοπταισματάκια, μπορεί, αλλά όχι και εγκλήματα!

ΚΟΥΛΑ *(αναπεταρίζοντας τα βλέφαρα)*: Πάλι καλά που το καταλάβατε.

[Ο Ανακριτής αφήνει το ντοσιέ στο γραφείο του και πιάνει άλλα χαρτιά. Ξεροβήχει.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Επαγγέλλεσθε λοιπόν την καλλιτέχνηδα νυκτερινών κέντρων.

ΚΟΥΛΑ: Είπαμε, τι να τα ξαναλέμε... Το Νούμερο Ένα της Νύχτας.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Εκτός αυτού;

ΚΟΥΛΑ: Εκτός αυτού τι;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τι άλλο κάνετε;

ΚΟΥΛΑ: Ε, ότι όλος ο κόσμος. Μαγειρεύω, πλένω, σφουγγαρίζω... Όλα τα οικιακά. Τι να σας πω, αν αφήσεις τις παραδουλεύτρες, πάει, βρώμισες. Αν δεν βάλεις η ίδια το χεράκι σου, δεν γίνεται δουλειά σωστή.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μάλιστα. Γραμματικές γνώσεις;

ΚΟΥΛΑ *(ξεροκαταπίνει)*: Τι γραμματικές γνώσεις;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Εννοώ, σχολείο, σπουδές...

ΚΟΥΛΑ *(αλλάζει σταύρωμα ποδιών)*: Άκου να δεις, αγόρι μου. Εγώ τη ζωή την σπούδαξα στο πιο ανώτερο σχολείο που υπάρχει, το σχολείο της Νύχτας. Τώρα αν σου χρειάζονται διπλώματα, βγες ένα γύρο στην πιάτσα και ρώτα να σου πουν.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(επιμένει)*: Πήγατε στο Γυμνάσιο τουλάχιστον;

ΚΟΥΛΑ *(γελάει)*: Σιγά να μην πήγα στο Πανεπιστήμιο! Μα είναι λόγια αυτά τώρα, κύριε Αστυνόμε μου; Με άφησε η βιοπάλη της ζωής να κάνω το βουτυρόπαιδο; Από δεκατριών χρονών δουλεύω για το μεροκάματο. Τι μου λες τώρα;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(αναστενάζει)*: Εντάξει. Τώρα, θα ήθελα να μου απαντήσετε σε μερικές

ερωτήσεις, ας πούμε γενικού ενδιαφέροντος. Κάτι σαν... συνέντευξη.

ΚΟΥΛΑ: Μπράβο, γιατί όχι; Πάντως, σου το λέω, κύριε Αστυνόμε μου, συνέντευξη στην Αστυνομία δεν μου έχει ξανασυμβεί να δώσω.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(χαζόγελο)*: Πάντα υπάρχει μια πρώτη φορά. Λοιπόν, να ξεκινήσουμε;

ΚΟΥΛΑ: Φύγαμε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ποίος ο προορισμός του ανθρώπου;

ΚΟΥΛΑ: Βασικά, να κάνει οικογένεια. Εγώ, δυστυχώς, ακόμη δεν ευκαίρησα

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ποία η αγαπημένη σας μουσική.

ΚΟΥΛΑ: Βασικά η κλασική. Τσιτσάνης, Ζαμπέτας, Αγγελόπουλος... Αλλά και μοντέρνα ακούω, αν τύχει.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τι είναι ο ΟΗΕ;

ΚΟΥΛΑ: Κοίτα να δεις Θα στο πω στα ίσια... Εγώ ψηφίζω ΠΑΣΟΚ, αλλά και με τα άλλα κόμματα δεν έχω να μοιράσω τίποτα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ο αγαπημένος σας ποιητής;

ΚΟΥΛΑ: Ε, καλά, ο συχωρεμένος ο Πυθαγόρας! Πολύ μεγάλο ταλέντο.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Γνωρίζετε γραφομηχανή;

ΚΟΥΛΑ: Σιγά να μην γνωρίζω κομπιούτερ! Μα, κύριε Αστυνόμε μου τώρα, μοιάζω για μοδίστρα;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ποίος εφόνευσε τον Καίσαρα;

ΚΟΥΛΑ: Α, εδώ τα χαλάμε. Με φόνους μην με μπλέκετε γιατί εγώ δεν ξέρω τίποτα. Άλλωστε ήμουνα στις Μιμής και παίζαμε κουρκάν όταν έγινε. Πάρτε τηλέφωνο να ρωτήσετε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Πηγαίνετε στην εκκλησία;

ΚΟΥΛΑ: Αυτό μάλιστα. Να το πούμε. Μπορεί να μην πηγαίνω στην εκκλησία τακτικά, αλλά το καντηλάκι το ανάβω κάθε μέρα. Α, είναι γνωστό το πόσο θρησκα είναι η Κούλα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(κλείνοντας το ντοσιέ)*: Και μια τελευταία ερώτηση, κυρία Κούλα μου. Ξέρετε γιατί είσαστε εδώ;

ΚΟΥΛΑ *(με γοητευτικό χαμόγελο)*: Σίγουρα κάποιο λάθος έγινε.

ΤΟΥΛΑ: Να την γράψω άχρηστη;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τον κακό σου τον καιρό! Γράψε... Γράψε εκεί... γιώτα τρία.

ΤΟΥΛΑ *(γράφει μουρμουρίζοντας)*: Ε, πώς να το κάνουμε, έχουμε και... αδυναμίες.

[Ο Ανακριτής την αγριοκοιτάζει και μετά στρέφεται στην τραγουδιάρα.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Αυτό ήταν, μανδάμ, τελειώσαμε. Έχετε την καλοσύνη να περιμένετε στον καναπέ μέχρι να τελειώσει η διαδικασία και να σας τακτοποιήσουμε;

ΚΟΥΛΑ *(σηκώνεται)*: Δηλαδή τι, δεν είμαι ελεύθερη να φύγω;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Αλίμονο, μανδάμ, αλίμονο! Μόνο να... ε, ξέρετε πως είναι... Διατυ-
πόσεις, γραφειοκρατία... Καθίστε αναπαυτικά στον καναπέ, πειίτε το ου-
ϊσκάκι σας... Θέλετε να σας παραγγείλω ακόμη ένα;

ΚΟΥΛΑ: Ευχαριστώ, δεν θα έλεγα όχι.

[Ο Ανακριτής παίρνει το ποτήρι της και το δίνει στη Σούλα.]

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ένα θα το 'πινα κι εγώ...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Θα σου έλεγα τώρα εσένα, αλλά σέβομαι τις κυρίες.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Και μετά σου λέει η ποτάνα η κενωνία δεν είναι άδικη!

[Η Σούλα φέρνει το ποτό, η Κούλα το παίρνει και πάει να καθίσει δίπλα
στον Στράτο που της κάνει θερμή υποδοχή.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (στη Σούλα): Τον επόμενο.

ΣΟΥΛΑ: Διαταγάς.

[Βγαίνει και ξαναπαίρνει με τον Γιάγκο Μπαλκόνη. Ο Ανακριτής πάει και
κάθεται στο γραφείο του.]

ΓΙΑΓΚΟΣ (εν εξάψει): Κύριε Διοικητά, διαμαρτύρομαι εντόνως για την μεταχείριση
που υφίσταμαι. Τούτο αποτελεί προσβολή, ουχί μόνο εις το πρόσωπόν μου
ως υπουργού, αλλά και έναντι των κοινοβουλευτικών θεσμών και του δημο-
κρατικού πολιτεύματος της χώρας ταύτης...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (μπλαζέ): Καθίστε.

ΓΙΑΓΚΟΣ (κουνάει το δάχτυλό του απειλητικά): Οφείλω να σας προειδοποιήσω ότι
αυτό δεν θα περάσει έτσι. Θα επιβληθούν *αυστηρότατες* κυρώσεις...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (στη Σούλα): Σούλα...

[Η Σούλα πάει κοντά στον υπουργό, τον βουτάει από τον σβέρκο και τον
καθίζει στην καρέκλα.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: Διαμαρτύρομαι! Πρόκειται περί ανηκούστου αστυνομικής βαρβαρότη-
τος...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Λέγεσαι;...

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δεν σας επιτρέπω να μου συμπεριφέρεσθε κατ' αυτόν τον τρόπο.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (υπομονετικά): Κάτσε καλάααα, το καλό που σου θέλω, γιατί υπάρχει
κι «άλλος» τρόπος.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Θα σας μεταθέσω όλους στην Κακαβιά!.. Θα...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Σούλα...

[Η Σούλα κάνει ένα βήμα προς τον πολιτικάντη. Η κίνηση αυτή επιδρά
σαν άμεσο κατευναστικό στον φουκαρά, που εξακολουθεί όμως να φυ-
σάει και να ξεφυσάει. Ο Στράτος από τον καναπέ το γλεντάει.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Λέγεσαι;...

ΓΙΑΓΚΟΣ: Γιάγκος Μπαλκόνης, Υπουργός Ξυλείας και Ομβρίων Υδάτων. Και σας

προειδοποιώ...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Επάγγελμα;

ΓΙΑΓΚΟΣ (σαστισμένος): Μα... είμαι Υπουργός!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Καλά, κι εγώ όταν έχω καιρό φυτεύω πατάτες. (Αυστηρά) Δεν μιλάμε για το χόμπυ σας, κύριε, για το επάγγελμά σας ενδιαφερόμαστε.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Μα... αυτό είναι το επάγγελμά μου.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (υπομονετικά): Κύριέ μου, δεν με κατάλαβες. Πώς ρωτάνε στον Στρατό: «Εσύ νεοσύλλεκτε τι κάνεις στην πολιτική σου ζωή»;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Ααα... Εννοείτε;...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Εννοώ.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Τι να σας πω;... Βεβαίως έκανα νομικές σπουδές, ντοκτορά στην αλλοδαπή, μετεκπαίδευση στις ΗΠΑ... Αλλά δεν είχα την ευκαιρία να εξασκήσω το επάγγελμα του νομικού. Βλέπετε επολιτεύθη ευθύς άμα το πέρας των σπουδών μου, με εξαιρετική επιτυχία πρέπει να τονίσω. Εξελέγη τετράκις βουλευτής Κυκλάδων, συμμετείχα εις πλείστα όσα κυβερνητικά σχήματα... Όλα αυτά είναι βεβαίως γνωστά...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (στην Τούλα): Ανεπάγγελτος. Ναι, το «α» με ήτα, όπως στο «περίπτερο».

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δεν καταλαβαίνω... Αυτό τώρα είναι προσβολή;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Δεν βρισκόσαστε εδώ για να καταλάβετε, κύριε. Βρισκόσαστε εδώ για να καταλάβουμε εμείς. (Ανακατεύει τα χαρτιά στο γραφείο του) Λοιπόν; Τι θα γίνει; Θα συνεργαστούμε με τις Αρχές, κύριε Μπαλκόνη, ή θα ταλαιπωριόμαστε έτσι, σαν την άδικη κατάρρα;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Πάλι δεν σας καταλαβαίνω. Τι είδους συνεργασία ζητάτε από μένα;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Έτσι μπράβο. Αυτό είναι. Τώρα αρχίζω να βλέπω φως. Θα δεις που έτσι θα τα βρούμε στο τέλος. Άλλωστε, δεν έχουμε να μοιράσουμε τίποτα. Εμείς εδώ το καθήκον μας κάνουμε. Οι εντολές έρχονται άνωθεν (δείχνει το ταβάνι). «Ψάξτε» μας λένε, ψάχνουμε εμείς. «Στριμώξτε» τους μας λένε, στριμώχνουμε εμείς. Καταλάβατε; Το καθήκον. Ότι λέει το καθήκον. Νομίζετε δηλαδή ότι εμένα μ' αρέσει αυτή η δουλειά που κάνω; Όχι, κύριέ μου, δεν μ' αρέσει. Αν με ρωτήσεις θα σου πω ότι χιλιάδες φορές να την έχω αραγμένη σε καμιά παραλία και να ψαρεύω κοκωβιούς παρά εδώ στην κλεισούρα και τα τσιγάρα, να προσπαθώ να βγάλω τις κουβέντες με το τσιγκέλι από κάθε λεχρίτη που δεν καταλαβαίνει ποιο είναι το συμφέρον του. Λοιπόν... Τι λέγαμε; Α, ναι, για τις ατασθαλίες.

ΓΙΑΓΚΟΣ (θορυβημένος): Ποιες ατασθαλίες;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Έτσι, γενικώς. Δεν μπορεί, τόσα χρόνια πολιτικός, κάτι θα έχετε να μας πείτε επί του θέματος.

ΓΙΑΓΚΟΣ (πετάγεται όρθιος): Κύριε, σας απαγορεύω... Η θητεία μου εις τον πολιτικόν στίβον υπήρξε άμεμπτος. Ουδέποτε έδωσα δικαιώματα να σπλωθεί το

τίμιο όνομά μου...

[Η Σούλα πάει κοντά του κι αρπάζοντας από το πέτο τον καθίζει και πάλι στην καρέκλα, χωρίς πολλές τσιριμιόνιες.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (συμβιβαστικά): Μα δεν υπάρχει λόγος να χαλάμε τις καρδιές μας τώρα, κύριε Μπαλκόνη μας. Είπαμε, δεν είπαμε; Με τη συνεργασία και την κατανόηση θα την βρούμε την άκρη, χωρίς ταλαιπωρίες και παρατράγουδα. Τι πάθατε τώρα; Εγώ σας ρώτησα περί ατασθαλιών γενικά, εσείς γιατί το παίρνετε τόσο προσωπικά το θέμα;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δεν το παίρνω προσωπικά, αλλά δεν ανέχομαι την δυσφήμιση του κοινοβουλευτικού μας πολιτεύματος. Δεν θα επιτρέψω...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Εδώ μέσα, κύριε Γιάγκο μας, μόνο εγώ επιτρέπω κι απαγορεύω. Το είπαμε αυτό. Λοιπόν;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Τι λοιπόν;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (στη Σούλα): Σούλα, κορίτσι μου, για πιάσε τον φάκελο του κυρίου.

[Η Σούλα πάει στο αρχείο.]

ΓΙΑΓΚΟΣ (σαστισμένος): Τι φάκελο; Έχετε φάκελο;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ε τι, μόνο εσείς, κύριε Υπουργέ μου; Εμείς τι κάνουμε, μπρίκια κολλάμε;

[Η Σούλα του φέρνει τον φάκελο. Ο Ανακριτής τον ανοίγει.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: (με ψεύτικο θαυμασμό) Τς τς τς, κύριε Μπαλκόνη μου! Για κάποιον τόσο άμεμπτο δεν τα έχεις καταφέρει κι άσχημα!

ΓΙΑΓΚΟΣ (θορυβημένος): Δεν σας καταλαβαίνω.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τώρα εγώ γιατί έχω αντίθετη εντύπωση;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Αν εννοείτε την υπόθεση «ΜΠΑΛΟΤΕΞ», σας πληροφορώ ότι έτσι την παρέλαβα από τον προκάτοχό μου...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ναι, αλλά αυτό δεν σας εμπόδισε να τσεπώσετε τη μίζα.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Πρόκειται περί ελεεινού ψεύδους. Η Δικαιοσύνη θα αποδείξει του λόγου μου το αληθές.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Το δίχως άλλο, το δίχως άλλο... Όπως φαντάζομαι και στην περίπτωση των προμηθειών στην υπόθεση «ΛΕΦΤΑΚΗ»...

ΓΙΑΓΚΟΣ: Ελεεινόν ψεύδος.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ή στην άλλη εκείνη ιστορία της φινλανδικής ξυλείας.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Κύριε, απαιτώ να καλέσετε τον δικηγόρο μου.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (χαμογελώντας): Αυτό πολύ φοβάμαι ότι είναι λίγο δύσκολο αυτή την στιγμή. Να σου δώσω την Σούλα όμως αν θες...

[Ο πολιτικάντης ρίχνει μια φοβισμένη ματιά προς την μεριά της Σούλας που του χαμογελάει γλυκά.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: Να μου λείπει.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Όπως αγαπάτε. Να μην λέτε μετά όμως ότι σας στερούμε από τα συ-
νταγματικά σας δικαιώματα. Όχι εμείς να είμαστε πάντα οι κακοί!

ΓΙΑΓΚΟΣ: Χαίρω βουλευτικής ασυλίας...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Κι εγώ χαίρω πολύ.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Αυτό που κάνετε είναι παράτυπο.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Όπως εκείνη η δουλίτσα που σκαρώσατε με τους εισαγωγείς κρεάτων
πρόπερσι το Πάσχα;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Κόλαφος των πολιτικών μου αντιπάλων. Εδικαιώθην εις το ακέραιον.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Και για την άλλη την υποθεσούλα, των χαριστικών δανείων; Εδι-
καιώθητε και σ' αυτήν;

ΓΙΑΓΚΟΣ (δήθεν αγανακτισμένος): Μα... Εδώ πρόκειται περί στημένης πλεκτάνης!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (κλείνοντας το ντοσιέ): Μια τεράστια συκοφαντία, έτσι κύριε Μπαλ-
κόνη μας;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Αυτό δεν θα περάσει έτσι!

ΣΤΡΑΤΟΣ (στην Κούλα): Μπα, μπα, φρούτο που μας βγήκε, ο δικός σου! Και δεν του
φαινόταν!

ΣΟΥΛΑ: Ησυχία στην γαλαρία.

[Ο Στράτος της κάνει νόημα «εντάξει, εντάξει, δεν έγινε τίποτα» κι
αμέσως μετά εκείνα τα μαργιόλικά «να σου πω». Η Σούλα χαζογελάει.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (σηκώνεται από το γραφείο κι αρχίζει να κόβει βόλτες): Κύριε Μπαλ-
κόνη...

[Ο Μπαλκόνης τον κοιτάζει ερωτηματικά. Ο Ανακριτής πάει και στήνεται
μπροστά του.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Είσαι πολύ μεγάλη λέρα.

ΓΙΑΓΚΟΣ (αγανακτισμένος): Κύριε, προσέξτε τις εκφράσεις σας...

[Ο Ανακριτής τον κόβει με μια επιτακτική κίνηση του χεριού.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (συνεχίζει): Τόσο μεγάλη λέρα, που απορώ γιατί σε φέρανε εδώ.

ΣΤΡΑΤΟΣ (μονολογεί): Άκου τι λέει ο άνθρωπος! Μα τι θα φέρνανε εδώ, παιδάκια
του Κατηχητικού; Εξόν βέβαια κι αν πρόκειται για καμιά τραγική παρεξήγη-
ξη!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (αναστενάζοντας): Τέλος πάντων... Τι να πω; (Σηκώνει τα μάτια στο τα-
βάνι) Ανεξερεύνητες οι βουλές...

[Χτυπάει το τηλέφωνο. Ο Ανακριτής πάει στο γραφείο του και το ση-
κώνει.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ναι;... Ναι, κύριε Διευθυντά μου, προχωρούμε κανονικά... Ναι...
Ναι... Όχι... Όλα ρολόϊ... Ναι, βεβαίως... Μείνετε ήσυχος... Ναι, καταλαβαί-

νω, όμως, με όλο το σέβας, κύριε Διευθυντά, τι φουρνιά είναι αυτή;... Πώς;... Ναι, αλλά αυτοί εδώ μάλλον για τους απέναντι προορίζονταν... Τι να σας πω! Φρούτα! Ένας κι ένας... Ορίστε;... Ναι, το ξέρω ότι υπάρχει κρίση, όμως... Ναι, δεν λέω... Αλλά πάλι... Καλά, καλά... Ναι, καταλαβαίνω... Τι να σας πω; Εσείς ξέρετε... Ναι, εντάξει... Ναι, μείνετε ήσυχος, θα σας ειδοποιήσω.

[Κλείνει το τηλέφωνο αναστενάζοντας και κουνώντας το κεφάλι. Πάει και πάλι να καθίσει πίσω από το γραφείο του. Ψάχνει στα χαρτιά του, βρίσκει αυτό που θέλει και το βάζει μπροστά του, ισιώνοντας τις άκρες με την παλάμη του.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Λοιπόν, κύριε Μπαλκόνη, συνεχίζουμε. Ερώτηση πρώτη: Ποίος ο προορισμός του ανθρώπου;

ΓΙΑΓΚΟΣ (κατάπληκτος): Μα Τι Τις τριάντα ερωτήσεις θα παίζουμε τώρα;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ότι πω εγώ. Και ξυλίκι να πω να παίζουμε, θα το παίζουμε. Λοιπόν... Ποίος ο προορισμός του ανθρώπου;

ΓΙΑΓΚΟΣ (μαζεύεται): Θα έλεγα ότι το να υπηρετεί κανείς την χώρα του και το κοινωνικόν σύνολον...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (τον κόβει): Καλά, καλά, καταλάβαμε. Πάμε παρακάτω. Ποία η αγαπημένη σας ποδοσφαιρική ομάδα;

ΓΙΑΓΚΟΣ (ξαφνιασμένος): Πώς;... Τι σχέση;...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τι καταλαβαίνεις τώρα; Να συνεχίσω εγώ ή να δώσω τις ερωτήσεις στην Σούλα; Περιμένω.

ΓΙΑΓΚΟΣ (ξεροκαταπίνοντας): Όλες οι ομάδες έχουν την αξία τους, άλλωστε οι ψηφοφόροι μου ποικίλουν ποδοσφαιρικών αποχρώσεων... Ωστόσο, οφείλω να ομολογήσω πως τρέφω μίαν κάποιαν ιδιαίτεραν συμπάθειαν δια την του Ολυμπιακού ομάδα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Εκδηλώθηκε! Γάυρος ο δικός σου! Σκέτη παράγκα!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Σας αρέσει ο χορός;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Μετρίως.

ΚΟΥΛΑ (πετάγεται στην μέση): Α, δεν μπορώ! Κύριε Αστυνόμε μου επιτρέπετε; Ο κύριος Υπουργός είναι πολύ μετρίοφρων, καθότι κάθε που ανέβαινε στην πίστα, στο μαγαζί, να φέρει τις βόλτες του μέναμε από πιάτα στην κουζίνα. Εγώ προσωπικά δεν έχω δει άλλη τέτοια ζεμπεκιά!

ΓΙΑΓΚΟΣ (ψευτομετριοφρόνως): Ελάτε, τώρα... Τα παραλέτε...

ΚΟΥΛΑ: Την πάσα αλήθεια!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ευχαριστώ, μανδάμ. (Συμβουλεύεται το χαρτί του) «Ποίος κατά την γνώμη σας ο κορυφαίος Έλληνας σκηνοθέτης κινηματογράφου»;

ΓΙΑΓΚΟΣ (το σκέφτεται): Ομολογώ ότι δεν πολυπηγαίνω στον κινηματογράφο... Οι πολλές μου υποχρεώσεις βλέπετε. Πάντως, θα έλεγα ότι ξεχωρίζω τον... Φίνο.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Πώς και δεν είπες για τον Αγγελόπουλο;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Μα αυτός δεν υπήρξε λαϊκός τραγουδιστής; Ο επιλεγόμενος και «Γύφτος»; Τι σχέση έχει με τον κινηματογράφο;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: (αναστενάζει) Αυτό λέω κι εγώ –δεν έχει– αλλά ποιος μ' ακούει; Τέλος πάντων, πάμε παρακάτω. Ποία η γνώμη σας για το σχίσμα των εκκλησιών;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Ποιο σχίσμα;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Never mind. Ποίος, κατά την γνώμη σας, ο πλέον επιτυχημένος κυβερνήτης της Ελλάδος;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Α, εδώ... Ασυζητητί ο Πάγκαλος! Πίσω του και με διαφορά ο Μαρκεζίνης.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μάλιστα. Τώρα... Αν δεν είσατε αυτός που είσατε ποιος θα θέλατε να είστε;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Αυτή είναι δύσκολη ερώτηση... (Το σκέφτεται) Θα έλεγα κάτι μεταξύ του Έλβις Πρίσλεϋ του μακαρίτη και του Γκάλη... (Συνεσταλμένα) Ίσως ακούγεται κάπως εξεζητημένο...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μια χαρά ακούγεται. (Συμβουλευέται τα χαρτιά του) Αν δεν κάνατε τη δουλειά που κάνετε τι επάγγελμα θα διαλέγατε;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δεν είμαι σίγουρος... Ίσως κάτι που να έχει σχέση με το εμπόριο... Επιχειρήσεις... Ίσως στο Χρηματιστήριο...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Συγγενής ασχολία. Και η τελευταία και φαρμακερή: Μήπως ξέρετε για ποιόν λόγο είσατε εδώ;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Ε, το είπαμε, δεν το είπαμε; Πρόκειται περί μιας ελεεινής πλεκτάνης που εξυφάνθη υπό των πολιτικών μου αντιπάλων με σκοπό την πολιτική μου εξόντωση.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ωραία. Πάει κι αυτό. Τώρα, κύριε Μπαλκόνη μου, κάνε μου τη χάρη να πας να καθίσεις με τους άλλους στον καναπέ και να περιμένεις να τελειώσουμε. Σούλα!...

[Ακούγοντας «Σούλα» ο πολιτικάντης τσακίζεται να τρέξει στον καναπέ, όπου δέχεται τα συγχαρητήρια του Στράτου.]

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μπράβο μεγάλε! Τους έσκισες, να πούμε.

Η Σούλα βγαίνει και επιστρέφει με τον Μπιλ.]

ΜΠΙΛ: Κυρ-Αστυνόμε, χαιρετώ.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Καλώς τον. Κάθισε.

[Ο Μπιλ κάθεται στην άκρη της καρέκλας και βάζει το ένα πόδι πάνω στο άλλο.]

ΜΠΙΛ: Κυρ-Αστυνόμε μου, πρόκειται περί μεγάλης παρεξήγησης, το οποίο. Καθόσον, τη ζημιά την έκανε αυτό το κάθαρμα ο Μοίραρχος που μου 'κανε το μαγαζί καλοκαιρινό, η λαμόγια. Και θα μου πεις εσύ –και με το δίκιο σου: «Μπα, και πώς αυτό; Αφόσον ο πάσα μίας ξέρει στη πιάτσα ότι ο Μοίραρχος κι εσύ

ησάστουνε κώλος και βρακί, που λέει ο λόγος». Σωστά, θα σου πω εγώ. Έτσι όπως τα λες είναι, να 'ούμε. Μέχρι τώρα κι εγώ το νόμιζα. Ο Μοίραρχος, μπορεί να είναι ένα ακάθαρμα και μισό, δεν λέω, αλλά για την πάρτη μου ξηγιόταν πάντα όμορφα κι ωραία. Το οποίον, τι άλλαξε; Έλα μου ντε, τι άλλαξε; Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ, να 'ούμε... Γιατί, δεν μπορείς, κύριε, τη μια μέρα να πίνουμε τσίπρο παρέα και την άλλη να μου στέλνεις τα ντερέκια σου να μου σπάσουν το μαγαζί! Φιλία είναι αυτή ή μπαρμπούτσαλα; Εγώ θα το 'λεγα ψιλομπουρδελίαση, με το συμπάθιο. Ξηγιέμαι όμορφα, κυρ-Αστυνόμω;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Όμορφα δεν θα πει τίποτα! Αν ξηγιόντουσαν όλοι έτσι όμορφα οι ανακριτές θα 'βγαιναν στην ανεργία. Αλλά ποιος είναι αυτός ο Μοίραρχος;

ΜΠΛΑ (κατάπληκτος): Ορίστε; Με δουλεύεις τώρα κυρ-Αστυνόμω μου; Δεν ξέρεις τον Μοίραρχο;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Δεν έτυχε να έχω την ευχαρίστηση.

ΜΠΛΑ: Μα... εδώ μιλάμε για το πρώτο όνομα της Νύχτας! Μιλάμε και για τον πρώτο Νονό, άμα λάχει να πούμε! Το ανφάν γκατέ! Αυτός, κυρ-Αστυνόμω μου, και μ' όλο το θάρρος δηλαδή, ξέρει την Ασφάλεια καλύτερα κι από σας τους ίδιους! Τροχαίο γίνεται και τον φέρνουν «για καφέ», που λέει ο λόγος. Τι λέμε τώρα... Είναι δυνατόν να μην ξέρεις τον Μοίραρχο;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Είπαμε, δεν έτυχε. Αν είναι όμως έτσι που τα λες, πού θα πάει, μια ημέρα των ημερών θα το πιούμε το καφεδάκι παρέα, δεν μπορεί. Αλλά γιατί τον λένε Μοίραρχο, δεν μου είπες;

ΜΠΛΑ (γελάει): Α καλά, ολόκληρη ιστορία! Το οποίον, το εν λόγω φρούτο, να 'ούμε, είχε βρει το εξής κόλπο για να τα πιάνει πιο εύκολα. Κοτσάριζε εκεί, που λες μια στολή Μοίραρχου της Χωροφυλακής –γαλόνια, σειρήτια, παρασήματα, τα πάντα– και ξαμολιόταν στα μαγαζιά. Τον βλέπανε έτσι, τα παιδιά τα δικά μας, κάνανε την πάπια και όλα ωραία και καλά και όμορφα και δεν ξέρουμε τίποτις περί τον φόνο. Το οποίον του τα ακουμπάγανε κανονικά του «Μοίραρχου» και δεν άνοιγε ρουθούνι. Έλα όμως που 'σπασε ο διάλογος το ποδάρι του και ενώθηκαν τα Σώματα Ασφαλείας για να γίνει η ΕΛΑΣ! Οπότε, πάει η Χωροφυλακή. Πλην όμως, ο Μοίραρχος, που δεν διάβαζε εφημερίδες, ένεκα αγράμματος το παιδί, δεν την πήρε πρέφα τη φτιάξη και... την πάτησε. Κει που είχε κοτσάρει που λες, κυρ-Αστυνόμω μου, τη στολή του την ωραία και πήρε τους δρόμους για τον άρτιον ημών τον επιούσιον, να 'ούμε... εκεί που πάγαινε το λοιπόν, σταματάει δίπλα του μια «ασπρούλα»¹ και κατεβαίνουν από μέσα τα παιδάκια της Πολιτείας και χαιρετάνε κανονικά και με σέβας τον δικό σου, και μετά του λένε «Να δούμε μια στιγμή τα χαρτιά σου Μεγάλε», και πού χαρτιά ο Μοίραρχος, και τον πιάνουν ευγενικά τα παιδιά και του περνάνε το βραχιολικό στα χέρια και «Πάμε για καφεδάκι μέχρι το Τμήμα» και την έβαψε ο Μοίραρχος για τα καλά. Ε, από τότενες του έμεινε στην πιάτσα... «ο Μοίραρχος». Μέχρι που ξεχάστηκε και το βαφτιστικό του, μιλάμε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μάλιστα. (Σκαλίζει τα χαρτιά του) Να έρθουμε όμως στα δικά μας.

1 "Ασπρούλα": Περιπολικό της Ελληνικής Αστυνομίας χυδαίστι.

ΜΠΙΛ: Να 'ρθούμε, κυρ-Αστυνόμε μου, γιατί να μη 'ρθούμε;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Το ονοματάκι σου;...

ΜΠΙΛ: Βασίλειος Κουτσολέρας, κυρ-Αστυνόμε μου. Για τους φίλους «Μπιλ»...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Επάγγελμα;

ΜΠΙΛ: Λειτουργήμα, κυρ-Αστυνόμε μου, λειτουργήμα. Καθόσον, είναι γνωστό, να 'ούμε, ότι η διασκέδαση του ατόμου την σήμερον ημέραν είναι πολύ μεγάλη υπόθεση...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τι δουλειά κάνεις, ρε;

ΜΠΙΛ: Μαγαζά, κυρ-Αστυνόμε μου, μαγαζά. Διευθύνω, να πούμε, κέντρα διασκέδασεως. Αλλά τι κέντρα; Όχι τίποτις σκυλάδικα της συμφοράς... Εδώ μιλάμε για το ανφάν γκατέ, να 'ούμε. Μιλάμε για Καλλιτεχνία!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (στη Σούλα): Σούλα, τον φάκελο.

[Η Σούλα ψάχνει στο αρχείο.]

ΜΠΙΛ: Όχι και φάκελο, κυρ-Αστυνόμε μου, όχι και φάκελο! Ε, κάτι ψιλοπταισματάκια, δεν λέω, παιδιά είμαστε, κάπου θα παραστρατήσουμε κι εμείς... Αλλά φάκελο!...

[Η Σούλα πάει και ακουμπάει στο γραφείο του Ανακριτή ένα ντοσιέ χοντρό σαν εγκυκλοπαίδεια. Ο Ανακριτής το κοιτάζει με δέος.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (στον Μπιλ): Βρε αθεόφοβε! Όλα αυτά είναι... ψιλοπταισματα;

ΜΠΙΛ (με το χέρι στην καρδιά): Κυρ-Αστυνόμε μου, δεν ξέρω τι λένε τα κιτάπια, πλην όμως εγώ έχω να πω ότι ο Μπιλ ο Κουτσολέρας είναι, να πούμε, καθαρός και άσπιλος και άτομο με μια άλφα μούρη στην κενωνία.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (συμβουλευόμενος το ντοσιέ): Ότι έχεις μούρη, δεν μπορώ να πω... έχεις. Βρε θηρίο, εδώ δεν υπάρχει άρθρο του ποινικού κώδικα που να μην έχεις παραβεί!

ΜΠΙΛ: Κυρ-Αστυνόμε μου με θίγεις!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (διαβάζει): Σωματεμπορία, Διακεκριμένες κλοπές, Διαρρήξεις, Παράνομη οπλοφορία και οπλοχρησία, Εκβιασμός κατ' εξακολούθησιν, Απόπειρα ληστείας, Αυτοδικία, Πρόκληση σωματικών κακώσεων, Λαθρεμπορία, Κατοχή και Χρήση ναρκωτικών, Απόπειρα ανθρωποκτονίας, Έκδοση ακάλυπτων επιταγών, Παιδεραστία, Λαθραία εξαγωγή συναλλάγματος, Αποπλάνηση ανηλίκου, Αρχαιοκαπηλία... Πού ν' αρχίσω και πού να τελειώσω; Εδώ θέλουμε τρεις μέρες για να διαβάσουμε μόνο την περίληψη! Αναρωτιέμαι, ρε Μπιλ, υπάρχει τίποτα που να μην έχεις κάνει;

ΜΠΙΛ (θριαμβευτικά): Υπάρχει. Κλοπή Πνευματικής Ιδιοκτησίας. Δεν θα βρεις ούτε καν καταγγελία!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τι μου λες! Μα εσύ πια είσαι διαμάντι, βρε παιδάκι μου! Διαμάντι!

[Ο Ανακριτής πιάνει το τηλέφωνο και σχηματίζει ένα τριψηφίο νούμερο. Εσωτερική κλίση.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ναι... Μάγδα, παιδί μου, Πητ εδώ, από την Ασφάλεια... Ναι... Ναι...
Ας τα λέμε καλά... Για δώσε μου τον Μεγάλο μια στιγμή, ρε παιδί μου, γιατί
κάτι θέλω να τον ρωτήσω... Ναι, περιμένω... (Μισό λεφτό αναμονής) Ναι, κύ-
ριε Διευθυντά; Πάλι εγώ... Όχι ακριβώς, αλλά... είναι σίγουρο ότι δεν έχει γί-
νει κάποιο λαθάκι μ' αυτή τη φουρνιά;... Σιγουρότατο;... Ξέρω κι εγώ;... Όχι,
όχι, δεν τίθεται θέμα, αλλά να, σαν πολύ τραβηγμένη μου φαίνεται η επιλο-
γή... Ναι, είπαμε ότι υπάρχει κρίση, αλλά πάλι εδώ έχουμε να κάνουμε με
κάθε καρδιάς καρύδι, κύριε Διευθυντά μου!... Ναι... Ναι... Καταλαβαίνω...
Ναι, έρχομαι αμέσως... Au revoir.

[Ο Ανακριτής κλείνει το τηλέφωνο και σηκώνεται. Από την κρεμάστρα
παίρνει το σακάκι του και το φοράει. Διορθώνει τη γραβάτα όπως-όπως
και γυρίζει στη Σούλα.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Σούλα, μωρό μου, πάω στην Διεύθυνση ένα λεφτό. Συνέχισε εσύ,
έτσι;

ΣΟΥΛΑ: Μετά χαράς, κύριε Ανακριτά μου. Μείνετε ήσυχος. Θα τους κάνω εγώ να
κελαηδήσουν σαν καρδερίνες.

[Ο Ανακριτής βγαίνει. Η Σούλα πάει και κάθεται πάνω στο γραφείο του
Ανακριτή. Σταυρώνει τις γάμπες κι έχουμε κι άλλες αποκαλύψεις. Πιάνει
το πακέτο τα τσιγάρα του ανακριτή και βάζει ένα στο στόμα της. Ο Μπιλ
τσακίζεται να της το ανάψει. Η Σούλα ανάβει, φυσάει τον καπνό και του
δίνει ένα χαϊδευτικό μπατσάκι.]

ΣΟΥΛΑ: Παλιόπαιδο!

ΜΠΙΛ (ακιζόμενος): Το κατά δύναμιν, να 'ούμε... (Ξανακάθεται στην καρέκλα του).

ΣΟΥΛΑ: Όστε ξενυχτάδικο, ε;

ΜΠΙΛ: Το πρώτο της νύχτας, να πούμε, μαμζέλ. Όχι που να περιαντολογήσω δηλαδή,
αλλά ανώτερο μαγαζί στα Βαλκάνια δεν υπάρχει. Τα πάντα του, μιλάμε. Να
μας έρθετε κάνα βραδάκι, να σας περιποιηθούμε...

ΣΟΥΛΑ: Άκου λέει, γιατί όχι; Να ρίξουμε και κάνα τσιφτετέλι στο τραπέζι, να ξε-
δώσουμε... Ε, Τούλα;

ΤΟΥΛΑ (γελώντας): Μέσα, δικιά μου, μέσα.

[Ο Μπιλ σηκώνεται και μοιράζει στις πολισμένες την κάρτα του.]

ΜΠΙΛ: Θα χαρούμε ιδιαιτέρως.

ΣΟΥΛΑ: Δεν έχεις ιδέα πού βρίσκεσαι, ε, αγοράκι μου;

ΜΠΙΛ (σαστισμένος): Τι πα να πει; Πώς... Αφού είπαμε, έγινε μια τραγική παραξήγη-
ξη, να 'ούμε. Δεν είπαμε;

ΣΟΥΛΑ: Κάτσε κάτω.

[Ο Μπιλ κάθεται μουνδιασμένος. Η Σούλα πιάνει από το γραφείο το ερω-
τηματολόγιο.]

ΣΟΥΛΑ: Λέγε, «Ο σκοπός του ανθρώπου»...

ΜΠΗΛ: Ε, καλά τώρα, τι να λέμε... Αφού είναι γνωστό, να 'ούμε... Μια ημέρα των ημερών θα μας φυτέψουνε, δεν θα μας φυτέψουνε; Κι ένεκα που τα σάβανα δεν έχουν τσέπες, να 'ούμε, ότι κάνουμε τώρα, έτσι; Ότι προκάνουμε, να 'ούμε...

[Οι πολισμάνες σκάνε στα γέλια. Ο Μπιλ τις κοιτάει σαστισμένος. Μετά κοιτάει και τους άλλους. Τους κάνει νόημα «Τι γίνεται εδώ;». Ο Στράτος τον καθησυχάζει «Δεν τρέχει τίποτα, δικέ μου, cool».]

ΣΟΥΛΑ: Για πες μας τρία πρόσωπα, ιστορικά ή σύγχρονα, που θαυμάζεις.

ΜΠΗΛ: Πολύ ευχαρίστως. Νούμερο ένα ο Μέγας ο Ζαμπέτας, ο συχωρεμένος. Αυτός άνοιξε τον δρόμο στο να φτάσει το λαϊκό άσμα στο Κολωνάκι, να 'ούμε. Έρχονταν οι ματσό, οι πουρές, στο μαγαζί για να τις βρίσει, το οποίον. Νούμερο δύο, ασυζητητί ο Μέγας Δομάζος, που δεν έχει βγάλει η Ελλάδα άλλον δεύτερο μπαλαδόρο, κι όποιος έχει αντίρρηση, δεν ξέρει από μπάλα, να 'ούμε. Νούμερο τρία εγώ βάζω τον Νίκο τον Ξανθόπουλο, να πούμε, γιατί είναι αυθεντικός κι ατόφιος και ωραίος και ο πρώτος από ηθοποιία, άμα λάχει. Ένα σου λέω και να μ' ακούσεις... Έτσι και πήγαινε ο Ξανθόπουλος στο Χόλλυγουντ, θα τον έσβηνε μονοκοντυλιά τον Μάρλο Μπράντο. Μιλάμε για ΤΗΝ ηθοποιάρα!

ΣΟΥΛΑ: Για πες μας τώρα τρία από τα σημαντικότερα, κατά τη γνώμη σου, σύγχρονα ιστορικά γεγονότα.

ΜΠΗΛ (το σκέφτεται): Τρία σημαντικότερα; Λοιπόν... Γράφε. Νούμερο ένα, ο Παναθηναϊκός που έφτασε στο Γουέμπλεϋ, να 'ούμε. Και που αν είχαμε λίγη τύχη και δεν μας είχε αδικήσει το πουλημένο το κοράκι μπορεί να 'χαμε πάρει και το κύπελλο.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σιγά να μην παίρνατε το κύπελλο!

ΜΠΗΛ: Γιατί, αμφιβάλλεις δικέ μου; Όχι, να μου πεις Να ξέρουμε δηλαδή, ποια άλλη ομάδα έκανε τέτοιο άθλο, να 'ούμε. Άσε, μην τα ψάχνεις, δεν θα βρεις. Εδώ μιλάμε για Ιστορία με χρυσά γράμματα, αγόρι μου! Οικονομόπουλος, Γραμμός, Αντωνιάδης, Δομάζος, Καμάρας, Καψής...

ΣΟΥΛΑ: Καλά, καλά, πέρνα στο δεύτερο τώρα.

ΜΠΗΛ: Όχι, να μην μας την βγαίνουν και τα ρετάλια τώρα, μανταμίτσα. Νομίζω; Καθόσον, πώς να το κάνουμε, ο Παναθηναϊκός είναι Εθνική Ιστορία!

ΣΟΥΛΑ: Παρακάτω, παρακάτω.

ΜΠΗΛ: Μάλιστα. Λοιπόν, έχουμε και λέμε... Νούμερο δύο, οι Αλβανοί που γέμισαν τον τόπο, τρυπώνοντας στην ζούλα, και μας έλυσαν τα χέρια γιατί κάνουν ότι δουλειά τους ζητήσεις, από σκάψιμο μέχρι ληστεία Τραπέζης, κι αυτό για μια μπουκιά ψωμί, που λέει ο λόγος. Μη οι Αλβανοί, σου το λέω εγώ, η Ελλάδα θα είχε πέσει σε μαρασμό, να 'ούμε. Κι αν δεν με πιστεύεις...

ΣΟΥΛΑ: Και τρίτον;

ΜΠΗΛ: Εγώ λέω για τρίτο και φαρμακερό εκείνο το «Γαμώ την Ελλάδα» της Πατουλίδου, να πούμε. Μιλάμε για ΤΗΝ φάση, ε! Και πολύ παιδί το παιδί ρε παιδί

μου! Καθόσον, και με όλο το θάρρος, μανταμίτσα, ξέρεις τι θα πει να ρίχνεις το ακόντιο και να τους ξεφτιλίζεις τους πάντες, να 'ούμε, και να βγαίνεις μετά και να λες «Γαμώ την Ελλάδα»;

[Υπάρχουν διαμαρτυρίες από την γαλαρία.]

ΣΤΡΑΤΟΣ: Εμπόδια, δικέ μου, εμπόδια.

ΜΠΛΑ: Τι εμπόδια; Εγώ δεν βλέπω κανένα εμπόδιο... Μπήκε στα ίσα το κοριτσάκι και τους απαύτωσε τα πρέκια! Και με νέο Παγκόσμιο Ρεκόρ, άμα λάχει.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Η Πατουλίδου έτρεχε εμπόδια, δικέ μου. Η άλλη πέταγε ακόντιο... Εσύ λες για την Σακοράφα.

ΜΠΛΑ (*θιγμένος*): Ε και; Εμένα αυτή μου άρεξε. Ν' ανέβει η δικιά σου στην πίστα να πει το άσμα, να γίνει χαμός. Τι εμπόδια, τι ακόντιο; Το στυλ μετράει.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Και δεν είπε «Γαμώ την Ελλάδα». Είπε «Για την Ελλάδα ρε γαμώτο», υπάρχει διαφορά.

ΜΠΛΑ: Τώρα εκεί θα κολλήσουμε, κύριε Υπουργέ μου; Δηλαδή το όλο θέμα είναι ποιος γαμεί ποιόν;

ΣΟΥΛΑ: Για να σας πω... Δεν θ' ανοίξουμε διαλογική συζήτηση τώρα.

ΜΠΛΑ (*συμβιβαστικά*): Είναι ένεκα που υπάρχουν ενστάσεις, καταλάβατε;

ΣΟΥΛΑ: Αν κατάλαβα λέει! Δεν μου λες, κύριε Μπιλ μας, έτσι από περιέργεια... Εφημερίδες διαβάζεις;

ΜΠΛΑ: Μανταμίτσα, πάλι με θίγεις... Τι, έτσι θα είμαστε, άνευ ενημέρωσις, να 'ούμε; Εμένα που με βλέπεις αν δεν ξεκοκαλίσω κάθε πρωί την «ΑΘΛΗΤΙΚΗ» και το «ΦΩΣ», δεν λέω καλημέρα σε άνθρωπο. Τι, για τίποτα τσουτσέκια μας πέρασες; Αλίμονο...

ΣΟΥΛΑ: Να μην σε ρωτήσω για ποιόν λόγο νομίζεις ότι βρίσκεσαι εδώ...

ΜΠΛΑ: Τουναντίον! Να με ρωτήσεις. Κι εγώ θα σου πω. Πλην όμως, αφού τα είπαμε, δεν τα είπαμε; Πρόκειται περί μία τραγική παρεξήγηση. Αντί να μπαγλαρώσουν τον Μοίραρχο μπαγλάρωσαν εμένα, που ήμανε τέζα, άρα και πιο βολικός. Τι, ψέματα να πούμε;

ΣΟΥΛΑ (*γυρίζει στην Τούλα*): Τώρα αυτόν εδώ τι τον βάζουμε;

ΤΟΥΛΑ: Ξέρω εγώ, φιλενάδα;... γιώτα πέντε; Υπάρχει παρακάτω;

ΣΟΥΛΑ (*αναστενάζει, κλείνει το ντοσιέ και κατεβαίνει από το γραφείο*): Βάλ' τον γιώτα πέντε.

ΜΠΛΑ: Με το μπαρδόν, μανδάμ, αλλά με θίγετε. Γιατί γιώτα πέντε, να 'ούμε; Δεν σας τα είπα ωραία; Δεν κελάηδησα σαν το πουλάκι; Γιατί τέτοια αδικία; Εδώ στον Στρατό, να 'ούμε, και ήμανε το δεξί χέρι του λοχαγού...

ΣΟΥΛΑ (*πηγαίνει κοντά του και του δίνει χαϊδευτικά μπατσάκια στο μάγουλο*): Παραπονιάρικο! Όλο παράπονο μου είσαι... Άντε τώρα να καθίσεις με τους άλλους στον καναπέ, να κάνουμε και καμιά άλλη δουλειά εδώ μέσα.

[Ο Μπιλ υπακούει. Η Σούλα τεντώνεται για να ξεμουδιάσει και γυρίζει

προς την Τούλα.]

ΣΟΥΛΑ: Πάω να φέρω κανένα άλλο φρούτο, φιλενάδα.

ΤΟΥΛΑ: Στο καλό και με την νίκη.

[Η Σούλα βγαίνει. Μόλις κλείνει η πόρτα πίσω της ο Στράτος φεύγει σαν σίφουνας και τρέχει στο γραφείο της Τούλας, όπου αρχίζει τα «σου πω» του και το πίτσι-πίτσι εκ του σύνεγγυς. Η Τούλα καθαρίζει και ακκίζεται –«μα τι λέετε τώρα», «θα σας μαλώσω...», «ντροπή, μας ακούνε...», τέτοια. Μπαίνει η Σούλα κουβαλώντας τον Μήτσο.]

ΣΟΥΛΑ (αυστηρά): Τι γίνεται εδώ; (Στον Στράτο) Εσένα ποιος σου είπε να φύγεις από την θέση σου; (Στην Τούλα) Μπράβο, ρε φιλενάδα, δυο λεφτά έλειψα και το κάναμε Αμέρικαν Μπαρ!

[Ο Στράτος γυρίζει, σαν τη βρεγμένη γάτα στη θέση του, ακροπατώντας και κάνοντας μια κίνηση με τα χέρια του «Εντάξει, εντάξει, δεν έγινε τίποτα... Μια κουβέντα είπαμε (να 'ούμε)»...]

ΤΟΥΛΑ (ολίγον τι ένοχα): Εντάξει, δεν έγινε τίποτα... Ο κύριος μου έκανε μια ερώτηση... Υπηρεσιακού περιεχομένου...

ΣΟΥΛΑ (κουνάει το κεφάλι): Τρομάρα μας, όλα τα είχαμε, τα «υπηρεσιακά» μας μάραναν. (Σπρώχνει τον Μήτσο στην καρέκλα) Παλουκώσου.

ΜΗΤΣΟΣ (κάθεται): Ότι πείτε, ότι πείτε.

[Η Σούλα πάει στην αρχαιοθήκη με τους φακέλους κι αρχίζει να ψάχνει. Μη βρίσκοντας αυτό που ψάχνει την πιάνουν τα διαόλια. Κοπανάει τα συρτάρια με κακία.]

ΣΟΥΛΑ (μουρμουρίζοντας διαολισμένη): Αν είχαμε μυαλό εδώ μέσα... Θα υπήρχε και μια κάποια τάξη... Αλλά πού τάξη και πού μυαλό!...

ΤΟΥΛΑ: Καλέ τι έπαθες; Τι ψάχνεις;

ΣΟΥΛΑ: Εσύ τι λες να ψάχνω; Τον φάκελο του... «κυρίου» (δείχνει τον Μήτσο) ψάχνω. Αλλά πού τέτοια τύχη! Εδώ παιδί μου τρώμε περισσότερη ώρα να ψάχνουμε χαρτιά παρά να δουλεύουμε!

[Η Τούλα σηκώνεται και πλησιάζει στην αρχαιοθήκη να την βοηθήσει.]

ΤΟΥΛΑ: Τι όνομα ψάχνουμε;

ΣΟΥΛΑ (ανοίγει τα χέρια σε μια κίνηση απελπισίας): Μήτσος!

ΤΟΥΛΑ: Μήτσος;

ΣΟΥΛΑ: Just Μήτσος.

ΤΟΥΛΑ: Χωρίς επίθετο;

ΣΟΥΛΑ: Χωρίς επίθετο. Αγνώστου πατρός και αγνώστου μητρός!

ΤΟΥΛΑ: Δεν μπορεί!

ΣΟΥΛΑ (κάνοντας μια κίνηση κατά τον Μήτσο): Ορίστε, ρώτα τον.

ΤΟΥΛΑ (προς τον Μήτσο): Καλά, εσείς δεν έχετε επώνυμο καθόλου;

ΜΗΤΣΟΣ: Δεν λες κοπέλα μου, πάλι καλά που έχω και όνομα.

ΤΟΥΛΑ: Μα δεν μπορεί... Όλοι έχουν επώνυμο.

ΜΗΤΣΟΣ: Κι εγώ θα είχα αν μου δίναν κανένα. Δεν μου δώσαν, δεν έχω. Απλό.

ΤΟΥΛΑ: Και καλά... Δεν έχετε χαρτιά, ταυτότητα;...

ΜΗΤΣΟΣ: Ε, δεν χρειάστηκε... Τώρα που χρειάζεται δεν υπάρχει. Τι να κάνουμε;

ΤΟΥΛΑ (με στενοκέφαλη ευσυνειδησία): Μα, πώς είναι δυνατόν;

ΜΗΤΣΟΣ (υπομονετικά): Όπως εξήγησα και στην ωραία σας συνάδελφό, άγνωστοι με εγκατέλειψαν σε βρεφική ηλικία, στα σκαλιά ενός ορφανοτροφείου. Οι καλοί άνθρωποι που με βρήκαν, με περιμάζωσαν μεν, αμέλησαν να με δηλώσουν δε. Έτσι, κι όπως δεν ετέθη ποτέ θέμα υιοθεσίας μου, μεγάλωσα ανώνυμος και –για τις επίσημες αρχές– ανύπαρκτος. Είναι πολύ απλό. Δεν καταλαβαίνω πού βλέπετε την δυσκολία.

ΣΟΥΛΑ (στην Τούλα): Κατάλαβες τώρα; Δεν καταλαβαίνει ο άνθρωπος πού βλέπουμε την δυσκολία.

ΤΟΥΛΑ (εκεί αυτή, επιμονή): Δεν μπορεί... Δεν πήγε σχολείο, στον Στρατό, δεν δούλεψε;

ΣΟΥΛΑ: Ρώτα τον.

ΤΟΥΛΑ (στον ατάραχο Μήτσο): Τι επαγγέλλεσθε;

ΜΗΤΣΟΣ: Πολλά και ποικίλα. Η κυρία μου όμως ενασχόληση είναι η ομφαλοσκοπία.

ΤΟΥΛΑ (σαστισμένη): Η... ποια;

ΜΗΤΣΟΣ: Η ομφαλοσκοπία. Έχετε μπροστά σας έναν αυθεντικό ομφαλοσκόπο!

ΤΟΥΛΑ: Πώς γράφεται τώρα αυτό;

ΣΟΥΛΑ: Κατάλαβες τώρα; Έχουμε μπροστά μας έναν «αυθεντικό ομφαλοσκόπο», ονόματι Μήτσο, αγνώστων λοιπών στοιχείων. Πρόβλημα;

ΤΟΥΛΑ: Πρόβλημα.

ΣΟΥΛΑ: Τώρα τι κάνουμε;

ΤΟΥΛΑ: Αν ψάχναμε στο «Μ», στους Μήτσους;

ΣΟΥΛΑ: Έψαξα. Μήτσος ομφαλοσκόπος, αγνώστων λοιπών στοιχείων δεν υπάρχει.

ΤΟΥΛΑ: Μα, δεν είναι δυνατόν! **Όλοι** καταχωρούνται.

ΣΟΥΛΑ: Να που αυτός δεν έχει καταχωρηθεί.

ΤΟΥΛΑ: Αδύνατον!

ΣΟΥΛΑ: Τα παράπονα στο Τμήμα Αρχαιοθήκης.

ΤΟΥΛΑ (σκεφτική): Μήπως... Μήπως δεν είναι για εδώ;

ΣΟΥΛΑ: Αποκλείεται. Γίνονται τέτοια λάθη;

ΤΟΥΛΑ: Μα και οι άλλοι, τι; Λάθη δεν φαίνονται;

[Η πόρτα ανοίγει και μπαίνουν ο Ανακριτής και ο Διευθυντής. Ο Διευθυντής είναι ντυμένος με κουστουμιά στην πένα, trois pièces, πατούμενο ακριβό, γυαλισμένο σαν καθρέφτης και ακριβή γκαμπαρντίνα ριγμένη στο χέρι. Ανώτερο Στέλεχος Επιχειρήσεως, από κείνα που τρακάρει κανείς τα μεσημέρια στου «Απότσου» ή στον «Γεροφοίνικα». Όχι πάνω από σαράντα, με ευχάριστο παρουσιαστικό και γελαστό πρόσωπο. Το μαλλί είναι λίγο πιο μακρύ από το κανονικό και ένα περιποιημένο μουσάκι (μουστάκι και υπογένειο, όχι γενειάδα –έτσι;) συμπληρώνουν την όλη εμφάνιση. Κάπως έτσι θα ήταν κι ο Χριστός αν ενσαρκωνόταν στην εποχή μας σαν Επιχειρηματίας.

Οι πολισμάνες στη θέα του μεγάλου αφεντικού συμμαζεύονται σαν ντροπαλές Αρσακειάδες. Αυτός πάει κοντά τους, καταδεχτικά, οικεία και δημοκρατικά και τις χαιρετάει με τρυφερά μπατσάκια στα μάγουλα.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σούλα... Τούλα... Τι κάνουν τα κορίτσια μου;

ΣΟΥΛΑ & ΤΟΥΛΑ: Πολύ καλά, ευχαριστούμε, κύριε Διευθυντά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μπράβο, μπράβο... Χαίρομαι.

[Δίνει την γκαμπαρντίνα στη Σούλα που τσακίζεται να τον εξυπηρετήσει. Ρίχνει μια ματιά στην ομήγυρη. Πλησιάζει στον πάγκο των εξετασθέντων. Τους παρατηρεί.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (στην Κούλα): Εσάς κάπου σας ξέρω.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Η κυρία είναι γνωστή καλλιτέχνις του λαϊκού πενταγράμμου, κύριε Διευθυντά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Α, μάλιστα, μάλιστα.

ΚΟΥΛΑ: Καλοσύνη σας.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (στον Στράτο): Κι εσύ, σαν γνωστή φυσιογνωμία...

ΣΤΡΑΤΟΣ (ψευτομετριόφρονα): Το κατά δύναμιν...

ΤΟΥΛΑ: Είναι ο σέντερ μπακ του Κεραυνού Κερατσινίου, κύριε Διευθυντά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Βέβαια, βέβαια... Ο Στράτος Ελβιέλας ο επονομαζόμενος και «Σκοτώστρας»! Τι έγινε, ρε Στράτο, θα το πάρουμε το πρωτάθλημα;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Θα τους αλλάξουμε τα φώτα, κύριε Διευθυντά μου! Μέχρι Άλφα Εθνική θα φτάσουμε, μιλάμε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (κουνάει το κεφάλι): Χαίρομαι που το ακούω. (Ρίχνει μια ματιά στους άλλους, δεν φαίνεται ν' αναγνωρίζει κανένα κι έτσι στρέφεται στον Ανακριτή) Λοιπόν, Πητ, τι πρόβλημα έχουμε;

[Ο Ανακριτής πάει στο γραφείο του, μαζεύει τα χαρτιά που χρειάζονται και τα δίνει στον Διευθυντή. Αυτός τα μελετά αφήνοντας κάθε τόσο κι από ένα «χμμμ».]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Φρούτα, φρούτα! Ένας κι ένας!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Γι' αυτό σας λέω... Μήπως έγινε κανένα λάθος;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αυστηρά): Να μην ακούω κουταμάρες. Το ξέρεις πολύ καλά ότι τέτοια λάθη εδώ δεν γίνονται.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Εντάξει, δεν λέω... Αλλά πάλι... Ξέρω 'γώ; Μήπως τα 'χε κοπανήσει ο Άγγελος; Τι να πω;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Έλα, ρε Πητ τώρα, αφού τον ξέρεις τον Άγγελο. Αυτός ούτε Κόκα Κόλα δεν βάζει στο στόμα του. Όχι, δεν έγινε λάθος... Είναι αυτό που είπαμε.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Η κρίση.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Η κρίση.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Δηλαδή, σαν να λέμε αυτοί εδώ είναι ότι καλύτερο υπήρχε στην πιάτσα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Η αφρόκρεμα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τότε τι πρέπει να 'ναι οι άλλοι;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σ' αφήνω να το φανταστείς.

ΣΟΥΛΑ (διστακτικά): Με συγχωρείτε που επεμβαίνω, αλλά έχουμε κι άλλο ένα πρόβλημα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κι άλλο πρόβλημα;!!!

ΣΟΥΛΑ (δείχνει με το κεφάλι τον Μήτσο): Ο κύριος δεν έχει φάκελο.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (με φρίκη): Δεν έχει φάκελο;!!!

ΣΟΥΛΑ: Τίποτα. Έφερα τ' αρχεία πάνω-κάτω... Δεν υπάρχει φάκελος.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εντάξει βρε παιδιά, πώς κάνετε έτσι! Φτιάξτε του έναν εκεί, να τελειώνουμε. Μην πνιγόμαστε σε μια κουταλιά νερό. Μα, όλες τις λύσεις από μένα τις περιμένετε πια; Πάρτε και καμιά πρωτοβουλία.

ΣΟΥΛΑ: Σε τι όνομα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (λίγο ανυπόμονα): Έλα βρε Σούλα, αγάπη μου, τώρα, και σε είχα για ξύπνια... Σε τι όνομα; Στο δικό μου; Στο δικό του θα του τον φτιάξεις.

ΣΟΥΛΑ: Εδώ ακριβώς προκύπτει το άλλο πρόβλημα. Ο κύριος δεν είναι καταχωρημένος πουθενά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν μπορεί. Κάπου θα είναι καταχωρημένος. Όλοι κάπου είναι καταχωρημένοι. Κοιτάξατε Ενορία, Σχολείο, Στρατό, ΙΚΑ, Εισαγγελία...

ΤΟΥΛΑ: Τα κοιτάξα εγώ προσωπικά, κύριε Διευθυντά. Δεν υπάρχει πουθενά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αχ βρε παιδιά, αχ βρε παιδιά!... Όλα εγώ πρέπει να τα κάνω;

[Πιάνει μια καρέκλα και την πάει κοντά στον Μήτσο. Κάθεται. Βγάζει ένα κουτί τσιγάρα και προσφέρει στον Μήτσο.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τσιγαράκι;

ΜΗΤΣΟΣ (παίρνοντας τσιγάρο): Μερσί.

[Ο Διευθυντής του το ανάβει.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Το ονοματάκι σου καλέ μου άνθρωπε;

ΜΗΤΣΟΣ: Μήτσος.

[Ο Διευθυντής γυρίζει στους συνεργάτες του θριαμβευτικά «Είδατε;». Οι κοπέλες κουνάνε το κεφάλι με άκρατο σκεπτικισμό.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (στον Μήτσο): Και το επώνυμο;

ΜΗΤΣΟΣ: Εδώ κύριε Διευθυντά μου, θα σε στενοχωρήσω.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (παραξενεμένος): Γιατί;

ΜΗΤΣΟΣ: Γιατί επώνυμο δεν υπάρχει.

ΣΟΥΛΑ: Τον εγκατέλειψαν νεογέννητο σ' ένα Ορφανοτροφείο και κανείς δεν σκέφτηκε να τον δηλώσει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αυστηρά): Σούλα, σε παρακαλώ. Άφησε τον ανακρινόμενο να δώσει ο ίδιος εξηγήσεις. (Στον Μήτσο) Λοιπόν;

ΜΗΤΣΟΣ: Με εγκατέλειψαν νεογέννητο σ' ένα Ορφανοτροφείο και κανείς δεν σκέφτηκε να με δηλώσει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εντάξει, άστο αυτό. Επάγγελμα; Μας χαρίζεις το επαγγελματάκι σου;

ΜΗΤΣΟΣ: Όπως εξήγησα και στη μανταμίτσα από 'δώ, (δείχνει την Σούλα) δεν έχω ένα συγκεκριμένο επάγγελμα. Κατά καιρούς ασχολήθηκα με διάφορα. Έκανα τσαγκάρης, υδραυλικός, ταπετσήρης, πλανόδιος μανάβης, γιατρός, δικηγόρος, καντηλανάφτης, πολιτευτής, μπράβος, συμβολαιογράφος... Μέχρι κομπάρσος στο σινεμά έχω παίξει –και να δεις, η πλάκα είναι που έκανα τον χωροφύλακα.

[Ο Διευθυντής κοιτάζει τους συνεργάτες του αμήχανος. Κάνει μια ερωτηματική κίνηση με τα χέρια και εισπράττει «δεν στα λέγαμε» με ανασήκωμα των ώμων.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ρε παιδιά... Τούτος εδώ είναι τελείως απίθανος. Πούθε μας ξεφύτρωσε;

ΣΟΥΛΑ: Μυστήριο, κύριε Διευθυντά. Κατέβασα όλο το Αρχείο, δεν υπάρχει πουθενά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν μπορεί!

ΣΟΥΛΑ: Και όμως. Δεν τον βρίσκω πουθενά. Απλά δεν υπάρχει.

ΜΗΤΣΟΣ: Η ιστορία της ζωής μου. Ο Μήτσος που δεν υπάρχει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (στον Ανακριτή): Ξέρουμε πώς βρέθηκε εδώ αυτός;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (ανασηκώνει τους ώμους): Δεν έχω ιδέα. (Στις πολισμάνες) Κορίτσια, έχουμε κανένα στοιχείο;

ΣΟΥΛΑ: Τίποτα. Απλά, ήταν με τους άλλους που έφερε ο Άγγελος.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (πάει στο γραφείο και σηκώνει το τηλέφωνο): Να ρωτήσουμε τον Άγγελο, τότε. Αν και... (Χτυπάει τρία νούμερα) Ναι... Έλα παιδί μου, δώσ' μου

τον Άγγελο μια στιγμή... Ναι, εγώ... Εντάξει, δεν πειράζει... Δώσ' μου τον Άγγελο... Πως; Τώρα; Δεν μου λες, κοριτσάκι μου, ξανθιά είσαι;... Ξανθιά, ε; Καλά το κατάλαβα... Ναι, βρε χρυσό μου, ΤΩΡΑ τον θέλω... Για να τον ζητάω... Άντε, μπράβο... Να 'χεις την ευχή μου. (Γυρίζει στους άλλους) Σπίρτο μοναχό η καινούργια... (Στο τηλέφωνο πάλι) Άγγελε... Ναι, εγώ... Δεν μου λες... Έχουμε εδώ έναν Μήτσο, αγνώστων λοιπών στοιχείων, που έφερες με την τελευταία φουρνιά... Ναι, σκέτο Μήτσο... Δεν μου λες, ξέρεις εσύ τίποτα για δαύτον;... Πού να ξέρεις;... Δεν είναι δική σου δουλειά να ξέρεις;... Εντάξει, βρε παιδί μου, δεν λέω... Απλά, σκέφτηκα μήπως και ήξερες τίποτα... Ιδέα δεν έχεις... Καλά... Δεν μου λες, υπό ποιας συνθήκας... Ναι, για το μοιραϊόν μιλάω... Πως;... Δεν είσαι σίγουρος;... Μην μου λες τέτοια!... Τι; Ήταν μαζί με κάτι άλλους σ' ένα βαγόκι όταν εκτροχιάστηκε το τραίνο... Μάλιστα... Κατάλαβα. Υπέθεσες ότι δεν θα την γλίτωνε και... Τα γνωστά. (Με πιο έντονο ύφος) Δεν μου λες, ρε Άγγελε, τι θα γίνει με σένα επιτέλους; Θα συγκεντρωθείς καμιά φορά; Τι στο καλό, ερωτευμένος είσαι;... (Βάζει τις φωνές) ΔΕΝ Μ' ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΝ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΣΟΥ, ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ!... Σιγά μην ασχολούμεθα και με τα αισθηματικά του καθενός! Πάει, το κλείσαμε το μαγαζί... Είναι το τρίτο λάθος που κάνεις μέσα στον ίδιο αιώνα, Άγγελε... Και μην μου λες εμένα ότι έχει πέσει φόρτος εργασίας και τέτοια σάπια γιατί δεν είμαι από τα παιδάκια που μασάνε... Αυτό που σου λέω εγώ!... Ορίστε, τώρα τι να τον κάνω εγώ αυτόν τον σκερβελέ;... Όχι, σε ρωτάω... Να τον στείλω πίσω;... Τώρα τι καταλαβαίνεις;... Θα 'χω δίκιο να βάλω τις φωνές ή δεν θα 'χω;... Καλά... Καλά... Άστα, μας πρόκοψες... Όχι, να μην κάνεις τίποτα, αρκετά έκανες.

[Κλείνει το τηλέφωνο και γυρίζει στον Ανακριτή.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Φαίνεται ότι ο Άγγελος τα σκάτωσε πάλι. Μάλλον έχουμε «πρόωρη απόσυρση».

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Πάλι;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πάλι. Έτσι εξηγείται και η έλλειψη φακέλου.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Και τώρα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τώρα... Τι τώρα; Τώρα κάνουμε το κορόιδο κι ας ελπίσουμε...

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: ...ότι οι «ανταγωνιστές» δεν θα το πάρουν χαμπάρι.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (κουνάει το κεφάλι): Ας το ελπίσουμε. Αν και... Τέλος πάντων. Για φέρτε και τους άλλους απέξω να τελειώνουμε με την διαδικασία.

[Η Σούλα βγαίνει από το γραφείο κι επιστρέφει με τον Λάκη, την κυρία Τόνια και την Καλογριά.]

ΛΑΚΗΣ: Καλέ θα πάει μακριά η βαλίτσα; Είπαμε, έγινε ένα λάθος, εντάξει σας συχωρούμε... άντε να πάμε τώρα στις δουλειές μας... (Στη Σούλα) Μην σπρώχνεις, χρυσό μου... Τι βίτσιο κι αυτό το δικό σου... Μπα!

[Η Σούλα τους βάζει να καθίσουν στον καναπέ. Η Τούλα ψάχνει στο αρχείο, βρίσκει τους φακέλους και τους παραδίδει στον Διευθυντή. Αυτός τους ρίχνει μια ματιά κουνώντας το κεφάλι και μουρμουρίζοντας «μάλι-

στα, μάλιστα».]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Λουλούδια! Και καλά ο Λάκης και η κυρία Τόνια... Με την κρίση που μας δέρνει, πάει στο καλό, το καταλαβαίνω... Αλλά αυτό εδώ το φρούτο; *(Δείχνει την αδερφή Ζηνοβία)*. Αυτή κι από την ιδιότητά της και μόνο ήταν κατευθείαν για απέναντι.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ *(σηκώνει το μάτια στο νταβάνι)*: Πάλι ο Άγγελος.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Να μη δει ζαρτιέρα αυτό το παιδί πια! Αμάν! *(Αναστενάζει, κλείνει τα ντοσιέ, τα αφήνει πάνω στο γραφείο.)*

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Να τους το σκάσω εγώ το μυστικό, αφεντικό, ή θα τους το πεις εσύ έτσι, πιο... διπλωματικά;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Θα τους το πω εγώ, εσύ παραείσαι απότομος ώρες-ώρες, μωρέ Πητ.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ναι, μην μας πάθει κανείς τίποτα και μας μείνει στα χέρια!

[Ο Διευθυντής, ο Ανακριτής, η Σούλα και η Τούλα βάζουν τα γέλια. Μετά ο Διευθυντής κάνει μερικές βόλτες πάνω-κάτω και τέλος πάει και στήνεται μπροστά στους «κρατούμενους».]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κυρίες και Κύριοι, έχω νέα για σας. Καλά νέα και άσχημα νέα. Τι θέλετε πρώτα, τα καλά ή τα άσχημα;

ΓΙΑΓΚΟΣ, ΚΟΥΛΑ, ΤΟΝΙΑ, ΣΤΡΑΤΟΣ, ΜΠΙΛ: Τα καλά, τα καλά.

ΜΗΤΣΟΣ, ΖΗΝΟΒΙΑ, ΛΑΚΗΣ: Τα άσχημα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τα άσχημα νέα είναι ότι είσαστε οριστικά κι ανεπανόρθωτα πεθαμένοι.

[Πέφτει μια «νεκρική» σιγή. Οι «πεθαμένοι» έχουν μείνει σύζυλοι. Αλληλοκοιτάζονται, κοιτάζουν τους πολισμένους, τον Διευθυντή, τα πέριξ... Η Ζηνοβία πέφτει στα γόνατα κι αρχίζει τα σταυροκοπήματα και τις μετάνοιες. Ο Γιαγκος ξεσφίγγει την γραβάτα του. Η κυρία Τόνια δείχνει σημαδία λιποθυμίας, αλλά δεν της δίνει κανείς σημασία. Ο Μπιλ κάνει μια κίνηση «μα πώς;». Η τραγουδιάρα φαίνεται τελείως χαμένη. Ο Λάκης χαμογελάει δύσπιστα.]

ΣΤΡΑΤΟΣ: Με το μπαρδόν, δηλαδή, κύριε Διευθυντή μου... Αυτό το τελευταίο δεν το 'πιασα καλά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε, δεν είναι και τίποτα το φοβερό. Είπαμε... Είσαστε όλοι πεθαμένοι.

ΚΟΥΛΑ: Δηλαδή... Τελείως;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ *(χαμογελώντας)*: Τελείως, μαντάμ. Τελείως.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Μα... Εδώ πρόκειται για φοβερό λάθος! Πλάνη... Είναι τερατώδες... Θα διαμαρτυρηθώ...

ΜΠΙΛ: Κουφάλα Μοίραρχε, πού μ' έμπλεξες!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μα καλά, σοβαρολογούμε τώρα; Για ένα τζαρτζάρισμα;...

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Η Δευτέρα Παρουσία... Ο Αρμαγεδδών...

[Επικρατεί ένα μικρό πανδαιμόνιο. Οι πολισμάνες αποκαθιστούν την τάξη. Ο Ανακριτής χτυπάει τα χέρια του να γίνει ησυχία.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ησυχία. Δεν θα το κάνουμε μπουρδέλο εδώ μέσα.

ΜΗΤΣΟΣ: Συγγνώμη... Μια ερώτηση;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Παρακαλώ.

ΜΗΤΣΟΣ: Δηλαδή, εντάξει... τα άσχημα τα ακούσαμε –σιγά τα ωά δηλαδή, τέλος πάντων. Τα... καλά ποια είναι;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (χαμογελώντας): Τα καλά νέα είναι ότι βρισκόσαστε στον... Παράδεισο!

[Ξεροί οι «πεθαμένοι». Ξαναλληλοκοιτάζονται, κοιτάζουν γύρω... Στήλες άλατος.]

Κυρία ΤΟΝΙΑ (σταυροκοπιέται): Χριστός και Παναγία!

ΜΠΛΑ: Μας δουλεύεις, κύριε Διαφεντή μου;

ΚΟΥΛΑ: Καλέ, εδώ μας κάνουν ΤΗΝ πλάκα!

ΛΑΚΗΣ: Το ξέρετε το ανέκδοτο με τα καλά κορίτσια;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν έτυχε...

ΛΑΚΗΣ: Λοιπόν: Τα καλά κορίτσια πάνε στον Παράδεισο. Και τα κακά κορίτσια;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Στην Κόλαση;

ΛΑΚΗΣ: Καλέ όχι... Τα κακά κορίτσια πάνε παντού.

[Οι πολισμάνοι κι ο Διευθυντής γελάνε.]

ΛΑΚΗΣ (μουρμουρίζει): Σε καλό να μας βγει.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δηλαδή... Αν αυτό εδώ είναι ο Παράδεισος, να 'ούμε, τότε πώς είναι η Κόλαση;

ΖΗΝΟΒΙΑ: Δόξα σοι ο Κύριος, δόξα σοι.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χαίρομαι που το δεχτήκατε με τέτοια παραδειγματική ψυχραιμία. Συνήθως έχουμε σκηνές υστερίας μετά από την... χμμ... αποκάλυψη.

ΜΠΛΑ (χαμογελάει): Εντάξει, ρε παιδιά, εντάξει... Την κάναμε την πλακίτσα μας, γελάσαμε, είπαμε τα ανέκδοτά μας... Άντε να πάμε στα σπιτάκια μας τώρα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κύριε Κουτσολέρα, δεν καταλάβατε... Δεν πρόκειται για πλάκα. Στο εξής το σπίτι σας είναι εδώ. Θα πρέπει σιγά-σιγά να συνηθίσετε στην ιδέα.

[Ο Μπλ δείχνει ένα γύρο το γραφείο.]

ΜΠΛΑ: Που ΕΔΩ;!!!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Όχι ακριβώς... Εδώ είναι απλώς το γραφείο επιλογής. Εδώ γίνεται το ξεδιάλεγμα.

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τα πρόβατα από τα ερίφια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Από εδώ θα διοχετευθείτε στις θέσεις εκείνες όπου θα μπορέσετε να

αποδώσετε κατά τις ικανότητές σας. Γιατί θα πρέπει να ξέρετε ότι στην SKY & COMPANY Ltd τα κριτήρια είναι αυστηρά αξιοκρατικά.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Να... «αποδώσουμε»; Τι ν' αποδώσουμε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αναστενάζει): Εργασία, κύριε Ελβιέλα, εργασία. Τι νομίζετε, ότι θα σας τρέφουμε σαν τους κηφήνες, χωρίς να κάνετε τίποτα; Εδώ όλοι δουλεύουν. Όλοι συνεισφέρουν. Στην εταιρία μας, πρέπει να ξέρετε, κυρίες μου και κύριοι, δεν υπάρχουν κοπανατζήδες, ούτε γίνονται εξαιρέσεις. Όλοι εργάζονται. «Ο μη εργαζόμενος μηδέ εσθιέτω» που λέει κι ο Κανονισμός.

ΜΗΤΣΟΣ: Εγώ είμαι εντάξει και χωρίς μάσα, δικέ μου. Συνήθισα. Άλλωστε, τι θα πάθω; Θα «πεθάνω» από την πείνα;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ (στον Διευθυντή): Αφεντικό, μου φαίνεται ότι με τούτον εδώ θα έχουμε πρόβλημα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (τον χτυπάει στον ώμο καθησυχαστικά): Μην ανησυχείς, Πητ. Θα στρώσει κι αυτός, πού θα πάει; Εδώ όλοι στρώνουν. Θα δεις

ΜΠΛ: Κάτι για εταιρία άκουσα που λέγατε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι, η εταιρία μας, SKY & COMPANY Ltd, στελέχη της οποίας θα είστε από τούδε και στο εξής, είναι η μεγαλύτερη και πλέον ανθούσα εταιρία της... χμμμ... περιοχής.

ΜΗΤΣΟΣ: Που πάει να πει ότι υπάρχουν κι άλλες εταιρίες στη γύρα;

[Ανακριτής και Διευθυντής ανταλλάσσουν ένα ανήσυχο βλέμμα.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Υπάρχουν βέβαια και μικρότερες επιχειρήσεις που όμως, σας διαβεβαιώ, φυτοζωούν...

ΜΗΤΣΟΣ: Όλες;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ; Τι «όλες»;

ΜΗΤΣΟΣ: Όλες «φυτοζωούν»;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εεεε... Τι θα πει... Βεβαίως... Τι ερώτηση; Ο τζίρος της εταιρίας μας την τοποθετεί εις την κορυφήν της κλίμακος, μακράν των άλλων...

ΜΗΤΣΟΣ: Όλων των «άλλων»;

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Τι ερώτηση είναι αυτή, ρε; Δεν άκουσες τι σου είπε ο κύριος Διευθυντής; Όλων των άλλων.

ΜΗΤΣΟΣ: Ακόμα και της HELL & COMPANY Unlimited;

[Πέφτει μια βουβαμάρα. Οι πολισμάνες, ο Ανακριτής και ο Διευθυντής ανταλλάσσουν ανήσυχα και αμήχανα βλέμματα.

Ο Μήτσος σηκώνεται. Βγάζει την τεχνητή του γενειάδα, την περούκα, τα παλιόρουχα και μεταμορφώνεται έτσι σε «στέλεχος» κι αυτός, με κουστουμιά στην πένα και όλα τα σχετικά. Χαμογελάει πλατιά και παρουσιάζεται στην ομήγυρη.]

ΜΗΤΣΟΣ: Κυρίες μου, κύριοι... Επιτρέψτε μου να παρουσιαστώ. Μήτσος. Διευθύ-

νων Σύμβουλος της HELL & COMPANY Unlimited, της ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ μεγαλύτερης εταιρίας της περιοχής και αυτής, τολμώ να πω, που προσφέρει τις καλύτερες συνθήκες εργασίας με τους υψηλότερους μισθούς σε όλες τις κλίμακες της Ιεραρχίας.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εσύ!!!

ΜΗΤΣΟΣ: Εγώ!

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Μωρέ καλά το είπα εγώ ότι θα είχαμε τραβήγματα με δαύτον!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πώς τολμάς!

ΜΗΤΣΟΣ: Α, κύριε Διευθυντά... Όχι και μάθημα δεοντολογίας τώρα. Ειδικά όταν έχουμε την φωλιά μας ελαφρά χεσμένη...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τι θα πει αυτό;

ΜΗΤΣΟΣ (χαμογελάει): Θα πει ότι έγιναν κάποιες λοβιτούρες στη... χμμ, «στρατολόγηση» του προσωπικού.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Λοβιτούρες!

ΜΗΤΣΟΣ: Ίνα μη τι χείρον είπω. Έλα τώρα, δικέ μου... Σε τα μας; (Δείχνει τους «απονθαμένους») Είναι τώρα φάκελοι αυτοί για σας; Όχι, σε ρωτάω.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (του κάνει νόημα να σωπάσει): Κύριε συνάδελφε, νομίζω ότι χρειάζεται να έχουμε μια κατ' ιδίαν σύσκεψη.

ΜΗΤΣΟΣ: Στη διάθεσή σας, κύριε συνάδελφε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ας περάσουμε στο γραφείο μου...

ΜΗΤΣΟΣ: Πολύ ευχαρίστως.

[Κατευθύνονται προς την πόρτα. Περνώντας κοντά από την Σούλα ο Μήτσος την αρπάζει, της σκάει ένα ρουφηχτό φιλί και μετά της δίνει μια χαϊδευτική ξυλιά στα καπούλια.]

ΜΗΤΣΟΣ: Κοριτσάρα μου εσύ!

[Βγαίνουν.]

Αυλαία

Τέλος της Δεύτερης Πράξης

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

Ευαθάριση

Όπου η ομήγουρη μαθαίνει την έννοια βιβλικών παροιμιών
κατευθείαν από την πηγή.

Σκηνικό:

Το γραφείο του Διευθυντή.

Κατάσταση μίζερη και δημοσιοϋπαλληλική. Κάτι μεταξύ Εφορίας, ΤΕΒΕ και Ταμείου Παρακαταθηκών και Δανείων. Χάλι μαύρο. Δυο παράθυρα (με στόρια που δεν καλοκλείνουν) δεξιά κι αριστερά από το μεταλλικό «υπηρεσιακό» γραφείο. Τοίχοι άβαφοι και ξεφλουδισμένοι. Κανένα ημερολόγιο, τίποτα μικροκαδράκια της συμφοράς. Κοντά στο γραφείο μια μικρή μεταλλική βιβλιοθήκη με λίγα βιβλία και πολλά ντοσιέ.

Ένας ξύλινος και τα μάλα άβολος καναπές. Δυο-τρεις καρέκλες, δυο παμπάλαιες πολυθρόνες. Σε μια γωνιά ένα καρακίτσουλε τραπεζάκι με ποτά και ποτήρια. Κοντά στην πόρτα μια κρεμάστρα για παλτά και καπέλα (κι αυτή παλαιού τύπου βέβαια). Γενικά δηλαδή ατμόσφαιρα «Greek State style».

Στις δυο αντικριστές πολυθρόνες ο Διευθυντής κι ο Μήτσος. Κουβεντίζουν πίνοντας long drinks και καπνίζοντας λεπτά, μακριά πουράκια «Dannemann».

* * *

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αντιλαμβάνεστε βέβαια, κύριε συνάδελφε, ότι παραβιάζετε την δεοντολογία.

ΜΗΤΣΟΣ (πίνει μια γουλιά από το ποτήρι του χωρίς να βιάζεται): Ουδόλως, κύριε, συνάδελφε, ουδόλως. Σας διαβεβαιώ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τις διαβεβαιώσεις σας, κύριε συνάδελφε, ξέρετε τι τις έχω...

ΜΗΤΣΟΣ: Ότι κι εγώ τις δηλώσεις σας, κύριε συνάδελφε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν νομίζετε ότι μου οφείλετε κάποιες εξηγήσεις;

ΜΗΤΣΟΣ (δήθεν έκπληκτος): ΕΓΩ οφείλω εξηγήσεις;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εσείς, κύριε συνάδελφε. Απαιτώ εξηγήσεις γι' αυτά τα μασκαραλίκια που μας εκθέτουν επιπλέον στους... πελάτες. Απαιτώ εξηγήσεις και τις απαιτώ ΤΩΡΑ.

ΜΗΤΣΟΣ: Αν κάποιος οφείλει να δώσει εξηγήσεις, κύριε «συνάδελφε», αυτός μου φαίνεται είστε εσείς.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (άλλος «δήθεν» έκπληκτος): ΕΓΩ;!!!

ΜΗΤΣΟΣ: Ε, μάλλον... Γιατί μην μου πείτε ότι δεν υπήρξαν σοβαρές ατασθαλίες όσον αφορά την επιλογή αυτής της τελευταίας φουρνιάς, κύριε συνάδελφε!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: «Ατασθαλίες»;

ΜΗΤΣΟΣ: Λοβιτούρες αν προτιμάτε καλύτερα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: «Λοβιτούρες»;

ΜΗΤΣΟΣ: Για να μην πω πουστιές.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: «Πουστιές»! Εγώ;!!!

ΜΗΤΣΟΣ (αναστενάζοντας): Όχι ότι δεν το 'χαμε πάρει πρέφα από καιρό δηλαδή...
Αλλά, να, αφήναμε να δούμε μέχρι που θα 'φτανε το θράσος σας.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: «Θράσος»!!!

ΜΗΤΣΟΣ: Καλά, δικέ μου, δεν παίζεσαι με τίποτα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σας παρακαλώ, «κύριε»...

ΜΗΤΣΟΣ: Ε, καλά λέω. Γιατί, μην μου πεις ότι αυτά τα καλά παιδιά (δείχνει προς την πόρτα) προορίζονταν για την εταιρία σου!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τι θες να πεις;

ΜΗΤΣΟΣ: Θέλω να πω ότι προσπάθησες να μου τη φέρεις, αυτό θέλω να πω. Μην κάνουμε την παλαβή τώρα. Συναμετάξυ μας;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν βλέπω καμιά παρατυπία σε ότι αφορά την τελευταία άφιξη.

ΜΗΤΣΟΣ: Καμιά παρατυπία, ε; (Βγάζει από τη τσέπη του ένα σημειωματάριο. Διαβάζει.) «Μπιλ Κουτσολέρας: Παραχαράκτης, Νονός της Νύχτας, Απατεώνας, Σωματέμπορας, Έμπορος Ναρκωτικών, Ληστής, Λωποδύτης, Τοκογλύφος, Τραμπούκος... Παραπεμφθείς για 43 διαφορετικά παραπτώματα. Εικοσιοχτώ καταδίκες, ογδονταδύ υποθέσεις που εκκρεμούν...» Δηλαδή, με το συμπάθιο, αυτόν πού θα τον βάζατε; Ταμιά, κοινωνικό λειτουργό, διαφωτιστή;... Για να ξέρουμε δηλαδή...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αμήχανος): Δεν μπορεί... Κάποιο λάθος θα έγινε...

ΜΗΤΣΟΣ: Αυτό λέω κι εγώ. Πλην στην ανάκριση πέρασε ως γιώτα πέντε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αδύνατον. Πρόκειται περί λάθους.

ΜΗΤΣΟΣ: Ναι αλλά δεν είναι το μοναδικό. (Διαβάζει) «Γιάγκος Μπαλκόνης: Πολιτικός. Μέγας μιζαδόρος, καταχραστής δημοσίου χρήματος, αρχικλέφταρος, αρχιψεύταρος και κομπιναδόρος. Υπεξείρεσε μέχρι κοντύλια που προορίζονταν για χτίσιμο Ορφανοτροφείου...» Άλλο λουλούδι αυτός! Λάθος κι αυτός;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν μπορεί...

ΜΗΤΣΟΣ: Όλο «δεν μπορεί» μου λες αλλά εδώ υπάρχουν αδιάσειστα στοιχεία. Ορίστε, γιώτα Τέσσερα κι αυτός.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Θα πρόκειται περί ανθρωπίνου λάθους.

ΜΗΤΣΟΣ (γελάει): Αυτό να μου πεις! Προχωρούμε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν καταλαβαίνω πού το πας.

ΜΗΤΣΟΣ: Είναι απλό. Σε κατηγορώ ευθέως ότι με δόλια και ανομολόγητα κόλπα μου κλέβεις την πελατεία.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΓΩ;!!!

ΜΗΤΣΟΣ: Εσύ και η Εταιρία σου. Δηλαδή, πού θα πάει αυτή η ιστορία; Αν είναι να μας βουτάτε τα άτομα μέσα από τα χέρια εμείς με τι προσωπικό θα δου-

λέψουμε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ειρωνικά): Γιατί, έχετε πρόβλημα προσωπικού;

ΜΗΤΣΟΣ: Ποιος δεν έχει την σήμεραν ημέραν; Και μην κοιτάς εσείς που τους έχετε με μισθούς πείνας... Εμείς τα σκάμε κανονικά, μήνας μπαίνει μήνας βγαίνει. Έχουμε κάνει τεράστια ανοίγματα... Πώς θα καλύψουμε λοιπόν τις θέσεις εργασίας που απαιτούνται για την ομαλή λειτουργία της εταιρίας όταν αντιμετωπίζουμε τέτοιο αθέμιτο ανταγωνισμό;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δικό σας πρόβλημα. Πάρτε Αλβανούς.

ΜΗΤΣΟΣ: Δεν είναι εκεί το θέμα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε, πού είναι τότε; Και τι θες να σου κάνω εγώ; Υπάρχει μια ελεύθερη διακίνηση αγαθών, προσφοράς και ζήτησης. Έτσι είναι το εμπόριο, ο ικανότερος επιβιώνει. Εγώ θα σου φτιάξω την εταιρία;

ΜΗΤΣΟΣ: Όχι ευχαριστώ, να λείπεται το βύσσινο! Είδαμε τα χαίρια σας και την προκοπή σας... Δεν θα πάρουμε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σε πληροφορώ ότι ο τζίρος της SKY & COMPANY Ltd αυξήθηκε κατά 1,2% σε σχέση με πέρσι και κατά 2,17% σε σχέση με πρόπερσι.

ΜΗΤΣΟΣ: Ναι καλά... Άσε, δικέ μου, διαβάζουμε οικονομικές εφημερίδες και ξέρουμε. Τα τελευταία πέντε χρόνια παρουσιάζετε μια σταθερή πτώση που κυμαίνεται ανάμεσα σε 8 και 13% ετησίως. Το τελευταίο εξάμηνο μόνο είχατε απώλεια της τάξης των 400.000 ψυχών. Αυτά λένε τα νούμερα. Πάτε για λουκέτο, γιαντό κάνετε τα κόλπα που κάνετε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Οι πληροφορίες σου είναι πέρα για πέρα ανακριβείς. Άλλωστε είναι γνωστό ότι οι εφημερίδες γράφουν ότι τους καπνίσει.

ΜΗΤΣΟΣ (χαμογελάει): Μα οι πληροφορίες μου δεν προέρχονται αποκλειστικά και μόνο από τον Τύπο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ανήσυχος): Αλλά;...

ΜΗΤΣΟΣ: Έχουμε και «άλλες» πηγές.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Inside information?

ΜΗΤΣΟΣ (άλλο χαμόγελο): Α, δεν θα σου πω. Εκείνο που μπορώ να σου πω μονάχα, και καλά θα κάνεις να το πάρεις στα σοβαρά, είναι ότι έχουμε μια καθαρότατη εικόνα για ότι συμβαίνει εδώ μέσα. Οπότε, άσε τα σάπια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πολύ άνετο σε βλέπω, κύριε συνάδελφε.

ΜΗΤΣΟΣ: Γιατί να μην είμαι; Τα πάντα δουλεύουν ρολοί. Το μαγαζί πάει καλά, η πελατεία παρουσιάζει σταθερή άνοδο, οι μετοχές μας στο Χρηματιστήριο ανεβαίνουν... Γιατί να μην είμαι άνετος;

[Ο Διευθυντής σκάει αινιγματικό χαμόγελο. Πάει στο γραφείο του, ανοίγει ένα συρτάρι και βγάζει από μέσα ένα χαρτί.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Για να δούμε... (Διαβάζει) «HELL & COMPANY Unlimited. Κλείσιμο φετινού ισολογισμού με ενεργητικό 125.568.312 ψυχές, ήτοι μείωση

κατά 17,3% σε σχέση με τον περυσινό ισολογισμό. Η μετοχή της εταιρίας παρουσίασε εξαιρετική αστάθεια κατά τους τελευταίους οχτώ μήνες, με μέσο όρο απόκλισης 12,7%. Εξωτερικό χρέος, δανεισμός κ.λ.π. 455.788.223 ψυχές. Τουθόπερ, έχουμε παθητικό 330.219.911 ψυχές, μόνο για το τρέχον οικονομικό έτος». (Αφήνει το χαρτί πάνω στο γραφείο) Λοιπόν; Ποιος πάει για λουκέτο τώρα;

ΜΗΤΣΟΣ (χαμογελώντας): Έλα, κύριε συνάδελφε, τώρα... Αυτά που μου διάβασες είναι επίσημα στοιχεία.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τι να σου διάβαζα δηλαδή; Τον Τσελεμεντέ;

ΜΗΤΣΟΣ (γελάει): Καλά, εντάξει... Κάνε την παλαβή, τώρα. Λες και δεν ξέρεις πως γίνονται οι ισολογισμοί. Αυτά τα νούμερα, κύριε συνάδελφε, είναι νούμερα που παρουσιάζουμε στην Εφορία. Το ξέρεις πολύ καλά ότι δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Αλίμονο! Θα το είχαμε κλείσει το μαγαζί από καιρό. Το ίδιο κι εσείς, το ίδιο και οι άλλες εταιρίες. Μην τρελαθούμε τώρα τελείως!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δηλαδή... Κάνετε ψευδή δήλωση.

ΜΗΤΣΟΣ: Κάνουμε «ρεαλιστική» δήλωση. Αφού ξέρεις τώρα πώς σκέφτονται οι φοροατζήδες. Αν δηλώνουμε όσα βγάσαμε θα μας φορολογούσαν με τα διπλά γιατί θα υπολόγιζαν το κλέψιμο. Οπότε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Και ομολογείς φοροδιαφυγή, έτσι, εν ψυχρώ; Χωρίς να αισχύνεσαι;

ΜΗΤΣΟΣ: Γιατί να αισχυνθώ; Στο κάτω-κάτω, τι την έχω την Εφορία, συνεταιίρο; Ή μήπως έτσι και βρεθώ στα δύσκολα θα έρθει η Εφορία να με σώσει; Μη λέμε τρελά τώρα...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι, αλλά υπάρχουν και οι ανώνυμες καταγγελίες. Ένα τηλεφωνηματάκι στον Οικονομικό Έφορο...

ΜΗΤΣΟΣ (σκάει στα γέλια): Α, μπα... Δεν συμφέρει. Γιατί είναι γνωστό και στα ραδίκια ότι έτσι κι αρχίσουν οι έλεγχοι κανείς δεν ξέρει ποιόν θα πάρει η μπάλα. Και βέβαια, όλοι έχουμε κι από κάτι να κρύψουμε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εμείς δεν έχουμε τίποτα να κρύψουμε και τίποτα να φοβηθούμε.

ΜΗΤΣΟΣ: Α, μπα! Τι μου λες; Χαίρομαι.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Η πολιτική της εταιρίας μας υπήρξε πάντα η διαφάνεια. Διαφάνεια και τιμότητας.

ΜΗΤΣΟΣ: Ναι, δεν λέω... Αν δεν καταλογίσουμε δόλο στις... αμέλειες βέβαια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ποιες αμέλειες.

ΜΗΤΣΟΣ: Όπως η μη δήλωση περίπου 800.000 ψυχών πέρυσι με τα γεγονότα της Ρουάντας... Που, παρεπιμπτόντως, μας βουτήξατε κάτω από την μύτη...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μα δεν έχει γίνει ακόμη η εκκαθάριση...

ΜΗΤΣΟΣ: Και κείνοι οι 150.000 από το Αζερμπαϊτζάν;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Είναι θέμα λογιστηρίου...

ΜΗΤΣΟΣ: Αμ οι 350.000 χιλιάδες από αυτοκινητιστικά στην Ευρώπη;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αυτά υπάγονται στις φορολογικές ελαφρύνσεις.

ΜΗΤΣΟΣ: Μην μου τα λες εμένα. Εγώ σε πιστεύω. Στον Έφορα να τα πεις.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν φαντάζομαι να κάνεις κάνα αστείο;

ΜΗΤΣΟΣ: Είδες λοιπόν που έρχεσαι στα λόγια μου; Δεν συμφέρει. Μεταξύ κατεργα-
ραίων ειλικρίνεια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν θα βάλω την εταιρία μου ίσα κι όμοια με τα μούτρα σας.

ΜΗΤΣΟΣ: Μωρέ λέγε ότι θες, ζημιές μην κάνεις.

[Ο Διευθυντής βολτάρει νευρικός πάνω κάτω.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δηλαδή, για να καταλάβω... Εσύ τι θες τώρα;

ΜΗΤΣΟΣ: Το 'πα από την αρχή, δεν το 'πα; Να σταματήσετε τις λοβιτούρες εις βάρος
μας. Έχουν οριστεί προδιαγραφές που πρέπει να πληρούνται για την πελα-
τεία του καθενός. Ας τις σεβαστούμε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εσείς όμως έχετε εξασφαλίσει το μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας.

ΜΗΤΣΟΣ: Τι να σου κάνω εγώ; Κατεβάστε τα κριτήρια να το φέρουμε στην ολο-
μέλεια του Συμβουλίου Διακίνησης κι ότι αποφασίσει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Το ξέρεις πολύ καλά ότι κάτι τέτοιο απαγορεύεται από το καταστα-
τικό μας.

ΜΗΤΣΟΣ: Ε, αναθεωρείστε το καταστατικό σας.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Και τι το πέρασες το καταστατικό, Σύνταγμα της Ελλάδος, να το
αναθεωρούμε όποτε μας βολεύει;

ΜΗΤΣΟΣ (σηκώνοντας τους ώμους): Τότε μην το αναθεωρείτε. Κακό του κεφαλιού
σας. Αλλά μην μου γκρινιάζεις μετά ότι σας αδικούμε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Έχετε εξασφαλίσει τους καλύτερους προμηθευτές προσφέροντας
υπέρογκες μίζες και παράνομα πριμ.

ΜΗΤΣΟΣ: Ο νόμος της προσφοράς και της ζήτησης, δικέ μου. Κάντε κι εσείς το ίδιο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εμείς δεν έχουμε τους ανομολόγητους πόρους που διαθέτετε εσείς.
Ούτε τους αδίστακτους σπόνσορες, ούτε τα σκοτεινά κυκλώματα...

ΜΗΤΣΟΣ: Τς τς τς. Με κάνεις και ερυθριώ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Έχετε εξασφαλίσει σχεδόν την πλήρη αποκλειστικότητα των κληρι-
κών όλων των δογμάτων και αποχρώσεων.

ΜΗΤΣΟΣ: Αφού εμπίπτουν στις προδιαγραφές;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ούτε έναν Πάπα δεν μας αφήσατε, ούτε έναν Πατριάρχη, ούτε καν
Δεσπότη!

ΜΗΤΣΟΣ: Τώρα πας και ψάχνεις σε επαγγέλματα που παραδοσιακά μας προτιμού-
σαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Και οι πολιτικοί; Ξέρεις από πότε έχουμε να δούμε πολιτικό εδώ

μέσα;

ΜΗΤΣΟΣ: Γι' αυτό κάνατε την λοβιτούρα με τον κύριο Μπαλκόνη;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Στρατιωτικοί, Δικαστικοί, Γιατροί, Δικηγόροι, Δημοσιογράφοι...

ΜΗΤΣΟΣ: Ε, ναι, δεν λέω... Έχουμε ζήτηση.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Και τι μας μένει εμάς σε παρακαλώ; Κάτι βούρλα, αγράμματοι, τίποτα υδραυλικοί, τίποτα περιθωριακοί, μπαλαδόροι... Υλικό της συμφοράς.

ΜΗΤΣΟΣ: Γι' αυτό σου λέω, αλλάζτε το καταστατικό να δείτε άσπρη μέρα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Έχουμε καταντήσει να εκπαιδεύουμε ντιζέζ για χειρίστριες κομπιούτερ.

ΜΗΤΣΟΣ: Πλάκα θα 'χει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι, δεν βλέπεις που 'χω ξεκαρδιστεί στα γέλια.

ΜΗΤΣΟΣ: Δηλαδή, μεταξύ μας και off the record... Τα φέρνετε δύσκολα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Off the record, έτσι μου 'ρχεται να τους δώσω μια μούτζα και να πάρω των οματιών μου.

ΜΗΤΣΟΣ (εμπιστευτικά): Off the record κι εγώ τα ίδια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (έκπληκτος): Μπα; Μα εσύ έλεγες...

ΜΗΤΣΟΣ: Είπαμε, off the record. Άστα, δικέ μου... Περνάει μεγάλη κρίση το επάγγελμα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εμένα μου λες;

ΜΗΤΣΟΣ: Κει κάτω οι άθεοι αυξάνονται και πληθύνονται.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σε ανησυχητικό βαθμό.

ΜΗΤΣΟΣ: Κι αυτοί που μας έρχονται, μην νομίζεις... Ρετάλια είναι. Οι περισσότεροι ούτε την υπογραφή τους δεν ξέρουν να βάλουν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πού υπάγομεν, πού υπάγομεν!

ΜΗΤΣΟΣ: Ούτε καν κατά διαόλου, αλλιώς θα την είχαμε βολέψει... Τουλάχιστον εμείς.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εξέλειπε το σέβας.

ΜΗΤΣΟΣ: Η τσίπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ο σεβασμός προς τους μεγαλυτέρους.

ΜΗΤΣΟΣ: Και η κομπίνα ακόμα ξεφτιλίστηκε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν γνωρίζει πλέον ο κύων τον αφέντη του και τούμπαλιν.

ΜΗΤΣΟΣ: Φτώχεια και κακομοιριά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Γκρίνια και των γονέων.

ΜΗΤΣΟΣ: Ίνα μη τι χείρον είπω.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Προσυπογράφω ανεπιφυλάκτως.

[Μικρή σιωπή.]

ΜΗΤΣΟΣ: Θυμάμαι, βρε παιδί μου, μια φορά κι έναν καιρό πόσο πιο εύκολα ήταν τα πράγματα. Δεν είχα παρά να κάνω μια βόλτα στη Γη και να φτιάξω συμβόλαια. «Τι θέλεις εσύ παιδί μου; Πλούτη, δόξα, τιμές; Το μόνο εύκολο. Βάλε μια υπογραφή εδώ.» «Μα, τι θα μου κοστίσει;» ρωτούσε δειλά-δειλά το υποψήφιο θύμα. «Τίποτα, μωρέ, ψιλοπράγματα.» του έλεγα. «Την ψυχή σου κι αυτή ΜΕΤΑ θάνατον.» «Α, αν είναι έτσι υπογράφω.» μου έλεγε. Και τσακ, κοτσάριζε τη τζίφρα. Έτσι είχαμε εξασφαλισμένη πελατεία εκ των προτέρων και τι μας κόστιζε; Τίποτα. Αέρα κοπανιστό –κυριολεκτικά. Επένδυση 100% κερδοφόρα και 100% σίγουρη. Παστρικά πράγματα. Τώρα... Πας και τους παρακαλάς. «Βρε καλέ μου, βρε χρυσέ μου... Έλα να σου δώσω όβολα, αυτοκίνητα, βιλίτσες, οφίτσια, προνόμια, να σε γράφουν τα περιοδικά ποικίλης ύλης, να σε κάνω άνθρωπο, να το φχαριστηθείς...» Και τι εισπράττω σαν απάντηση; «Άσε, μπάρμπα...» μου λένε «δώσαμε, δώσαμε.» Τι να πεις; Δεν με πιστεύει πια κανείς.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αμ εγώ; Κάποτε τους έριχνα ένα «Μετανοείτε και προσεύχεστε γιατί θα πάτε στην Κόλαση, σκερβελέδες.» και τρέχαν κατά μιλιούνια, τα νούμερα, να υποθηκεύσουν την μετά θάνατο ζωή. Σίγουρα έσοδα, ρίσκο μηδέν. Τώρα; «Γιατί, ρε θείτσο;» μου πέταξε κάποιος τις προάλλες. «Χειρότερα θα 'ναι κει πάνω απ' ότι εδώ; Μην μου πεις ναι γιατί αποκλείεται.» «Θα πέσει φωτιά από τον ουρανό, να σας κάψει, ρε αμαρτωλοί.» τους λέω. «Να μας κάψει.» μου λένε. «Να μας κάψει να γλυτώσουμε.» Πώς να τους εκβιάσεις με τέτοιο ζαμανφουτισμό που τους δέρνει; Να, προχθές... Πιάνω κάτι ρεμάλια εκεί, πλατεία μεριά. «Μετανοήστε, βρε ρεμάλια.» τους λέω. «Σώστε την ψυχή σας που σας βλέπω να τσουλουφριζόσαστε στο πυρ το αιώνιο.» Και τι γυρίζουν και μου λένε τα τσόλια; «'Ντάξει, Μεγάλε, πολύ cool κι έτσι και γουστάρω φάση στο φουλ, να 'ούμε, αλλά μπας και σου βρίσκεται κάνα χαπάκι, τίποτις σε μαύρη;... Έτσι να την ψιλοβρούμε περιμένοντας δηλαδή.» Ακούς; Ακούω να λες.

[Ο Μήτσος κουνάει το κεφάλι, σηκώνεται, πάει στο τραπεζάκι με τα ποτά, βάζει άλλο ένα ποτό.]

ΜΗΤΣΟΣ: Δεν ξεφτιλίστηκε μόνο η αμαρτία, ξεφτιλίστηκε κι η αρετή.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εμένα μου λες; Δεν τα ξέρω;

ΜΗΤΣΟΣ: Πάντως, δεν είναι λόγος αυτός να κάνουμε κομπίνες εις βάρος των συναδέλφων.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Είπαμε... Συμβαίνουν και λάθη.

ΜΗΤΣΟΣ: Ναι, αλλά τα λάθη διορθώνονται.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δηλαδή τώρα, τι θες να κάνω. Να επανεξετάσω τα «εισερχόμενα»;

ΜΗΤΣΟΣ: Γιατί όχι;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μα, γίνονται τώρα αυτά τα πράγματα, κύριε συνάδελφε; Έχουν γίνει καταγραφές, έχουν συμπληρωθεί διπλότυπα...

ΜΗΤΣΟΣ: Ε, και;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δηλαδή τι; Φτου κι απ' την αρχή;

ΜΗΤΣΟΣ: Έχεις καμιά καλύτερη ιδέα;

[Ο Διευθυντής το σκέφτεται λίγο. Ανάβει τσιγάρο, φυσάει τον καπνό.
Πάει στο γραφείο του και πατάει ένα κουμπί στο interphone.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σούλα... Ναι, παιδί μου... Κοίτα... Φέρε μου τα εισερχόμενα σε παρακαλώ... Ε, στο γραφείο μου, βρε χρυσό μου, που θες να μου τους φέρεις;...
Ναι... όλους...

ΜΗΤΣΟΣ: Έτσι μπράβο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μη σου πω καμιά κουβέντα και σένα τώρα.

ΜΗΤΣΟΣ: Α, το σωστό, σωστό.

[Ανοίγει η πόρτα και μπαίνουν μέσα οι «πεθαμένοι» συνοδευόμενοι από την Σούλα.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (στη Σούλα): Κλείσε την πόρτα και μείνε κι εσύ. Έχουμε ντράβαλα πάλι.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τι γίνεται, ρε παιδιά;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Απαιτώ να σταματήσει αυτή η κωμωδία.

ΜΠΛΑ: Ναι, το παραχέσαμε.

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Και έχασα και το κοντσέρτο στο Μέγαρο.

ΖΗΝΟΒΙΑ (σταυροκοπιέται): Ιησούς Χριστός νικά κι όλα τα κακά σκορπά.

ΛΑΚΗΣ (κοιτάζει γύρω): Θεέ μου, τι καρακίτσαριό!

ΚΟΥΛΑ: Τα νεύρα μου... Νιώθω τα νεύρα μου κουρέλια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σκασμός. Παλουκωθείτε κάπου να τελειώνουμε μ' αυτή την ιστορία.
Άντε, μην με πιάσει το αλλιώτικο και πιάσω το φραγγέλιο.

ΖΗΝΟΒΙΑ (λάμπει το μάτι της): Φραγγέλιο, φραγγέλιο! Ναι, να τιμωρηθώ η αμαρτωλή.

ΜΠΛΑ: Κοίτα, ρε αδερφέ μου, ανωμαλία που σέρνεται στην κενωνία!

ΣΤΡΑΤΟΣ (στη Ζηνοβία): Ψιτ, αδερφή... Κάτσε να καθαρίσουμε από 'δώ και θα σε βολέψω εγώ, να 'ούμε... Και φραγγέλιο, και χειροπέδες κι ότι τραβάει ο οργανισμός σου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: **Ησυχία.**

ΣΤΡΑΤΟΣ: Εντάξει, κύριε Διευθυντά, μια κουβέντα είπαμε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Να μη λέτε.

ΣΤΡΑΤΟΣ (συμβιβαστικά): 'Ντάξει, 'ντάξει... Πάσο.

[Η Σούλα τους σπρώχνει να καθίσουν δεξιά κι αριστερά.]

ΜΠΛΑ (γκρεμοτσακίζεται σε μια καρέκλα): Και πώς τις πάω τις αυταρχικές! Αααχ!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (στον Μήτσο): Ορίστε. Από πού θες ν' αρχίσουμε;

ΜΗΤΣΟΣ: Α, δεν έχω πρόβλημα... Ότι σας βολεύει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (δείχνει τον Γιάγκο): Εσύ.

ΓΙΑΓΚΟΣ (αξιοπρεπώς): «Εσείς».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ξαφνιασμένος): Τι εμείς.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Εννοώ «εμείς».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ορίστε;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δεν ξέρω ποιος είστε, κύριε, και τι ρόλο παίζετε σ' αυτή την χοντροκομμένη φάρσα, αλλά πρέπει να ξέρετε ότι στους Υπουργούς απευθυνόμαστε στον πληθυντικό.

[Ο Διευθυντής κι ο Μήτσος αλληλοκοιτάζονται. Ο Μήτσος φέρνει τον δείκτη του χεριού του στον κρόταφο «Δεν στα 'λεγα;».]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αναστενάζει): Ωραία. **Εσείς** λοιπόν.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Εγώ τι;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αρχίζουμε μ' εσάς.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Τι αρχίζουμε;

[Ο Διευθυντής ξεφυσάει. Γυρίζει στη Σούλα.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σούλα, γλυκιά μου, τι τον έχουμε χαρακτηρίσει τον... κύριο;

ΣΟΥΛΑ: Γιώτα τέσσερα, κύριε Διευθυντά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ο φάκελός του τι λέει;

ΣΟΥΛΑ (ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στον Μήτσο): Δεν θέλετε να ξέρετε, κύριε Διευθυντά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τόσο καλά, ε;

ΣΟΥΛΑ: Και καλύτερα, κύριε Διευθυντά.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ωραία... Άστον αυτόν... Πάει στο Διάολο.

ΜΗΤΣΟΣ: Ευχαριστώ.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Σας παρακαλώ... Προσέχετε τις εκφράσεις σας.

[Η Σούλα κάνει ένα βήμα προς το μέρος του.]

ΣΟΥΛΑ: Τώρα τι καταλαβαίνεις;...

[Ο Γιάγκος ζαρώνει.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (δείχνει τον Μπιλ): Εσύ.

ΜΠΙΛ: Α, εγώ δεν έχει «εσείς»;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Θα σου πω τώρα τι έχει για σένα, αλλά έχε χάρη...

ΜΗΤΣΟΣ: Αυτόν τι να τον εξετάζουμε; Δικός μου από χέρι.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σούλα;...

ΣΟΥΛΑ: Φοβούμαι πως έχει δίκιο, κύριε Διευθυντά.

ΜΗΤΣΟΣ: Το οποίο, δύο τα κρατούμενα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δεν μας λέτε και μας τι παίζετε μήπως και την σακουλευτούμε καλύτερα την φάση;

ΣΟΥΛΑ (στον Διευθυντή): Θέλετε στοιχεία;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αναστενάζοντας): Άσε, αυτόν τον ξέρω.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καλοσύνη σας.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ο επονομαζόμενος «Σκοτώστρας».

ΣΤΡΑΤΟΣ (σεμνά): Απλές διαδόσεις, κύριε Διευθυντά μας. Απλές διαδόσεις.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (στον Μήτσο): Δικός σου, να τον χαίρεσαι.

ΜΗΤΣΟΣ: Ευχαριστώ θερμώς.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Για μια στιγμή, ρε παιδιά, για μια στιγμή... Τι γίνεται εδώ, μεταγραφές;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κατά κάποιον τρόπο...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Και πώς δηλαδή, έτσι; Εμείς δεν έχουμε λαμβάνειν τίποτα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Άσε, σου το κρατάμε για έκπληξη.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Με το μπαρδόν δηλαδή... Αλλά ποιο είναι το σωστό...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σίγουρα, σίγουρα. (Δείχνει την κυρία Τόνια) Αυτή;

ΣΟΥΛΑ (κομπιάζει): Εντάξει... Αυτή περνάει.

ΜΗΤΣΟΣ: Για μισό λεφτό... Πώς περνάει δηλαδή; Εξετάστηκε ο φάκελός της;

ΣΟΥΛΑ: Ε ναι...

ΜΗΤΣΟΣ: Και βγήκε καθαρή;

ΣΟΥΛΑ: Ε ναι...

ΜΗΤΣΟΣ (θαυμάζοντας): Τι λέτε, βρε θηρία! Μα τι ταχυδακτυλουργοί είσαστε εσείς! Όλα εντάξει δηλαδή; Και κείνη η ψιλοκαταδίκη επί μαστροπεία.

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Διαμαρτύρομαι...

ΜΗΤΣΟΣ: ...κατ' εξακολούθησιν;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σούλα;...

ΣΟΥΛΑ (ώσπερ βρεγμένη γαλή): Δηλαδή...

ΜΗΤΣΟΣ: Και η «οικειοποίηση» των εισφορών για τον Οίκο Ευγηρίας Απόρων Διπλωματικών;

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Πρόκειται περί βδελυράς συκοφαντίας...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αυστηρά): Σούλα;...

ΣΟΥΛΑ: Εεε...

ΜΗΤΣΟΣ: Και δεν υπολογίζω τη λοβιτούρα που έγινε στο Φιλόπτωχο Ταμείο Αγίου

Ονουφρίου. Μιλάμε εδώ για μπάζα ύψους περίπου τριακοσίων πενήντα πέντε μυρίων.

Κυρία ΤΟΝΙΑ (θεατρικά): Χάνομαι... Σβήνω

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Υποθέτω...

ΜΗΤΣΟΣ: Κι αυτή δικιά μου.

[Ο Διευθυντής αδειάζει το ποτήρι του και πάει να βάλει κι άλλο.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Προχωράμε.

ΣΟΥΛΑ: Κύριε Διευθυντά...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σούλα;

ΣΟΥΛΑ: Κύριε Διευθυντά, λέω καλύτερα να μην προχωρήσουμε.

[Ο Μήτσος γελάει σαρκαστικά.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν μας συμφέρει, ε;

ΣΟΥΛΑ: Μάλλον όχι.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (πίνει): Μάλιστα.

ΜΗΤΣΟΣ: Το ποίον;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Το ποίον, τι;

ΜΗΤΣΟΣ: Το ποίον, τι αποδεικνύει η σύντομη αυτή έρευνα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τι αποδεικνύει; Τίποτα δεν αποδεικνύει. Είναι προφανές ότι ευρισκόμεθα προ λάθους των... τελωνειακών αρχών. Αυτό είναι όλο.

ΜΗΤΣΟΣ: Και ποιος ζημιώνεται από το... «λάθος»;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τι θα πει «ποιος ζημιώνεται από το λάθος»;

ΜΗΤΣΟΣ: Θα σου πω εγώ ποιος ζημιώνεται, κύριε συνάδελφε. Εμείς ζημιώνουμε. Η εταιρία μου. Δηλαδή οι ίδιοι που τους ρίχνουν μια ζωή. Αυτός ζημιώνεται.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν πιστεύω να σταθούμε τώρα σε ένα μεμονωμένο γεγονός και να το κάνουμε ζήτημα; Είπαμε, έγινε ένα λάθος. Θα διενεργηθεί ένορκη διοικητική εξέταση και θα αποδοθούν ευθύνες.

ΜΗΤΣΟΣ: Και τι να τις κάνω εγώ τις ευθύνες; Οι ευθύνες δεν τραβάνε κουπί. Δεν ξέρω αν με πιάνεις.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τι θέλετε να πείτε, **κύριε**;

ΜΗΤΣΟΣ: Θέλω να πω ότι κανείς δεν μου εγγυάται εμένα ότι κάποιο παρόμοιο «λάθος» δεν θα συμβεί ξανά και ξανά. Αυτό θέλω να πω.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σας το εγγυώμαι εγώ.

ΜΗΤΣΟΣ: Τώρα μάλιστα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν σας επιτρέπω ειρωνείες, κύριε.

ΜΗΤΣΟΣ: Κύριε συνάδελφε, επιτρέψτε μου να σας πω ότι τις προσωπικές σας διαβε-

βαιώσεις τις έχω χεσμένες.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (εξοργισμένος): Κι εγώ εσένα, ρε.

ΜΗΤΣΟΣ (χαμογελώντας): Βλέπετε; Η αλληλοεκτίμηση βασιλεύει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αρκετά, κύριε. Αρκετά σας ανέχτηκα. Τελειώσαμε. Παρακαλώ πηγαίνετε.

ΜΗΤΣΟΣ: Μηδέν πρόβλημα. Πάω αλλά όχι μόνος. (Δείχνει τους «απονθασμένους»)
Παίρνω μαζί μου και τα περιουσιακά στοιχεία που μου ανήκουν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ορίστε;

ΜΗΤΣΟΣ (σηκώνεται): Τα καλόπαιδα από 'δώ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (θορυβημένος): Μα πώς;... Έτσι, χωρίς να γίνει η ΕΔΕ; Χωρίς να βγουν πορίσματα, να καταμετρηθούν ευθύνες;...

ΜΗΤΣΟΣ: Α, αυτό είναι δικό σας πρόβλημα, εσωτερικό. Εμάς δεν μας αφορά. Το τι θα κάνετε εσείς συναμετάξυ σας μας αφήνει παγερά αδιάφορους.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Μια στιγμή παρακαλώ.

[Ο Διευθυντής και ο Μήτσος τον κοιτάζουν ξαφνιασμένοι. Ο Γιαγκος σηκώνεται από την καρέκλα του και βηματίζει μέσα στο γραφείο.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: Να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους. Για να καταλάβω το όλον σχήμα δηλαδή... Μας ανακοινώσατε προηγουμένως ότι όλοι εμείς εδώ είμεθα... εννοώ, κατά τους ισχυρισμούς σας, έχουμε... χμμμ, αποβιώσει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Το είπαμε αυτό.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Εν τοιαύτη περιπτώσει, δεχόμενοι την ορθότητα του ισχυρισμού σας, πώς εξηγείται το γεγονός ότι εξακολουθούμε να έχουμε υφήν, παρουσιαστικό, χαρακτηριστικά, ακόμη και ένδυση εμβίων όντων; Πως εξηγείται δηλαδή το φαινόμενο ότι μετά... χμμ, θάνατον, εξακολουθούμε να σκεπτόμεθα, να συμπεριφερόμεθα και να ενεργούμε ακριβώς όπως γινόταν... χμμ... πριν «αποδημήσουμε»; Λογικά, αν όντως κάτι τέτοιο συνέβαινε, δεν θα έπρεπε να είχαμε, όλοι οι παρόντες στην αίθουσα τούτη, μεταλλαχθεί εις... χμμμ... «πνεύματα»; Και λογικά δεν θα έπρεπε να ευρισκόμεθα εις χώρον κατά τι τουλάχιστον πνευματικότερον τούτου εδώ; (Δείχνει γύρω).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ποιος το λέει αυτό;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Όλες οι θρησκείες του κόσμου, κύριε. Όλες οι θρησκείες, όλα τα φιλοσοφικά συστήματα, ακόμη και η παραψυχολογία, πρεσβεύουν ότι μετά θάνατον ο άνθρωπος γίνεται πνεύμα. Δεν είδα εγώ πουθενά να γράφεται ή να λέγεται ότι η μετά θάνατον ζωή εξακολουθεί να διέπεται από τα χαρακτηριστικά της προ θανάτου ζωής. Αλίμονο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Να όμως που δεν είναι έτσι τα πράγματα.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δηλαδή, επιμένετε στον ισχυρισμό σας ότι έχουμε αποδημήσει;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ακραδάντως.

ΓΙΑΓΚΟΣ (χαμογελάει): Εν τοιαύτη περιπτώσει, αγαπητέ κύριε, μπορείτε να με πλη-

ροφορήσετε;... Πού ακριβώς ευρισκόμεθα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Στον... ουρανό βέβαια. Ή τουλάχιστον σ' αυτό που εσείς οι άνθρωποι έχετε συνηθίσει να αποκαλείτε «ουρανό».

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δηλαδή, για να καταλάβω καλύτερα... Εννοούμε τον... Παράδεισο;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αναστενάζει): Να, αυτά κάνουν οι παπάδες και μετά καθόμαστε και χτυπιόμαστε εμείς να εξηγούμε το πώς και το γιατί... Τέλος πάντων... Ακούστε, κύριε. Έννοιες όπως «Παράδεισος», «Κόλαση», «Καθαρήριο» κ.λ.π., είναι συμβατικές έννοιες που εφευρέθηκαν για να εξηγήσουν με τρόπο κατανοητό από τον μέσο άνθρωπο μια κατάσταση που επικρατεί εδώ πάνω και που θα ήταν δύσκολο να εξηγηθεί με άλλον τρόπο. Στην πραγματικότητα βρισκόμαστε σε μια διαφορετική σφαίρα ύπαρξης όπου όλα, ή σχεδόν όλα, λειτουργούν με τον ίδιο τρόπο που λειτουργεί ο κόσμος από τον οποίον προέρχεστε. Οι αρχαίοι σας φιλόσοφοι, που ήταν άνθρωποι σαφώς πιο ζύπνιοι από σας, το είχαν ήδη υποπτευθεί. «Ως εν Ουρανώ και επί της Γης» έλεγαν. Ή αν προτιμάτε «Ως επί της Γης και εν Ουρανώ». Αυτό είναι όλο.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δηλαδή έχουμε εδώ μια πανομοιότυπη εικόνα των... χμμ... γηίνων πραγμάτων.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χονδρικά έτσι είναι.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Αυτό δεν εξηγεί το πού βρισκόμαστε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αναστενάζει): Όπως στη Γη έτσι κι εδώ υπάρχουν μεγάλες πολυεθνικές εταιρίες που διαχειρίζονται τις τύχες του κόσμου. Έχουμε λοιπόν αρκετές τέτοιες εταιρίες με κυριότερη, τολμώ να πω, τη δική μας, την SKY & COMPANY Ltd. ή, όπως θα έλεγαν οι παπάδες σας, τον «Παράδεισο».

ΜΗΤΣΟΣ (γελάει): Έλα τώρα, κύριε συνάδελφε, μην τα παραμυθιάζουμε τα ανθρωπάκια! Ακούς εκεί μεγαλύτερη εταιρία η SKY! (Στον Γιάγκο) Η SKY, αγαπητέ μου, τη στιγμή που μιλάμε είναι έτοιμη να κατεβάσει τα ρολά. Ούτε οι κουλουρτζήδες δεν την δανείζουν πια. Μην ακούτε λοιπόν τις ανεύθυνες παρλαπίπες. Η μοναδική αληθινά μεγάλη εταιρία στην περιοχή αυτή είναι, με κάθε μετριοφροσύνη, η δική μας, η HELL & COMPANY Unlimited ή, όπως θα έλεγαν οι αδαείς και δεσιδαίμονες παπάδες, η «Κόλαση». Τζίρος κατά το τελευταίο οικονομικό έτος περίπου 126.000.000 ψυχές. Μιλάμε για θρίαμβο!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Και το παθητικό; Μην ξεχνάμε το παθητικό.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Ωστε εμείς, για να 'χουμε το καλό ρώτημα, βρισκόμαστε στον... Παράδεισο;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αφού προτιμάτε να το θέσουμε έτσι...

ΜΗΤΣΟΣ: Εκ παραδρομής βέβαια.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Μα, αν αυτός είναι ο Παράδεισος, τότε πώς πρέπει να 'ναι η Κόλαση;

ΜΗΤΣΟΣ: Ουδεμία σύγκριση, αγαπητέ. Η εταιρία μας, σας διαβεβαιώ, είναι από τις πλέον σύγχρονες. Άλλο image τελείως. Βλέπετε, εμείς πιστεύουμε ότι οι χώροι εργασίας πρέπει να ανταποκρίνονται σε ορισμένα πολύ υψηλά standards, προκειμένου και η απόδοση των εργαζομένων να είναι ανάλογη.

Εμείς δεν εφείσθημεν δαπανών και κόπων προκειμένου να δημιουργήσουμε ατμόσφαιρα ευχάριστη, άνετη και συμπαθητική. Ουδεμία σύγκριση με τούτους εδώ τους... μπατίρηδες.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τότε να πάμε στους άλλους. Τι καθόμαστε εδώ;

ΚΟΥΛΑ: Μπορούμε;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Για μια στιγμή παρακαλώ... Αν κατάλαβα καλά, εμείς προοριζόμαστε για την SKY & COMPANY Ltd.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ακριβώς.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Αλλά, κατόπιν επισταμένου ελέγχου, απεκαλύφθη ότι δεν πληρούσαμε τις προδιαγραφές.

ΜΗΤΣΟΣ: Ακριβώς.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Άρα, δεν είμαστε πλέον για την SKY & COMPANY Ltd.

ΜΗΤΣΟΣ: Ακριβέστατα.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Τότε για πού είμαστε;

ΜΗΤΣΟΣ: Για μας. Για την HELL & COMPANY Unlimited.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Την... Κόλαση δηλαδή.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τι λε, ρε φιλάρα...

ΖΗΝΟΒΙΑ: Χριστός και Παναγία, Χριστός και Παναγία!

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Θου Κύριε φυλακή τω στόματί μου!

ΜΠΛΑ: Δε σφάξανε.

ΚΟΥΛΑ: Καλέ να το συζητήσουμε... Μπορεί και να μας συμφέρει.

ΜΗΤΣΟΣ: Ακριβώς. Γιατί δεν το συζητάμε; Μπορεί και να σας συμφέρει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εϊ, εϊ... Για σιγά... Για δυο λεπτά... Τι το κάναμε εδώ; Τι θα πει να το συζητήσετε; Από πότε τα περιστατικά συζητούν τέτοια... χμμ... λεπτά ζητήματα;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δεν κατάλαβα; Δηλαδή εδώ δεν ισχύουν οι δημοκρατικές διαδικασίες;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (σε δύσκολη θέση): Εεε... Δηλαδή... Δεν καταλαβαίνω... Τι θέλετε να πείτε;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Είναι απλό. Θα ήθελα να μου πείτε αν η κοινωνία αυτή διέπεται από πνεύμα Δημοκρατίας ή αν έχουμε απλά να κάνουμε με ένα στυγνό, απολυταρχικό καθεστώς.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (τα 'χει χαμένα): Στυγνό...

ΜΗΤΣΟΣ (κατευχαριστημένος): ...και απολυταρχικό καθεστώς.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Με βρίσκετε απροετοίμαστο... Τι να σας πω... Δεν έχει προκύψει τέτοιο θέμα ποτέ... Βεβαίως, το να μας χαρακτηρίσει κανείς στυγνούς και απολυταρχικούς...

ΓΙΑΓΚΟΣ: Δεν μου απαντάτε ευθέως, κύριε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τι να σας πω;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Έχουν το δικαίωμα οι πολίτες αυτής της κοινωνίας να αποφασίζουν για την τύχη τους ναι ή όχι; Απλή ερώτηση, ζητά απλή απάντηση.

[Ο Διευθυντής ρίχνει μια αμήχανη ματιά στον Μήτσο. Αυτός του χαμογελάει αγγελικά. Η ομήγυρη ξεσαλώνει. «Ναι, ναι, να μας πεις». «Ναι ή ου».
]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μια απλή ερώτηση...

ΓΙΑΓΚΟΣ: Μια απλή ερώτηση.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (προσπαθεί να κερδίσει χρόνο): Ποια ήταν η ερώτηση;

ΓΙΑΓΚΟΣ (υπομονετικά) : Περί Δημοκρατίας; Έχουμε Δημοκρατία εδώ ή δεν έχουμε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι, βέβαια... Δημοκρατία... Ναι... Καταλαβαίνω την απορία σας και είναι άκρως δικαιολογημένη, αλλά νομίζω ότι υπάρχουν διάφοροι παράμετροι που θα έπρεπε να εξετάσουμε προκειμένου να σχηματίσουμε μια πιο σφαιρική άποψη που θα επιτρέψει μια ρεαλιστικότερη σύγκλιση...

ΜΗΤΣΟΣ: Ναι ή ου;

ΟΛΟΙ: Ναι ή ου;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μα...

ΟΛΟΙ: Ναι ή ου;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αναστενάζει): Ναι, ναι... Με πρήξατε πια!

ΜΗΤΣΟΣ: Ωραία.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Άρα οι πολίτες –δηλαδή εμείς– έχουν το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Το... ποιο;!!!

ΓΙΑΓΚΟΣ: Το απαράβατο και ιερό δικαίωμα του κάθε πολίτη σε καθεστώς Δημοκρατίας να αποφασίζει μόνος για την τύχη του.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δηλαδή...

ΜΗΤΣΟΣ: Καλά σου λένε οι άνθρωποι, κύριε συνάδελφε. Έχουν δικαίωμα να αποφασίσουν οι ίδιοι πού θα πάνε. (Στο τσούρμο) Δεν έχετε, ρε;

ΟΛΟΙ: Έχουμε, έχουμε!

ΜΗΤΣΟΣ: Ορίστε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δηλαδή, τι γίνεται εδώ πέρα τώρα; Σηκώθηκαν τα πόδια να χτυπήσουν το κεφάλι;

ΜΗΤΣΟΣ: Θεσμοί, κύριοι συνάδελφε. Πρόκειται περί στοιχειώδους σεβασμού των θεσμών. Ημείς ως θεματοφύλακες οφείλομεν να σεβόμεθα και να προστατεύουμε τους θεσμούς. Είναι απαράβατος κανών πολιτικής δεοντολογίας.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τώρα θα σου πω τι την έχω την δεοντολογία σου...

ΜΗΤΣΟΣ: Πλην έτσι είναι. Πώς να το κάνουμε; Έχει λόγον και ο Κυρίαρχος Λαός, δεν έχει;

ΟΛΟΙ: Έχει, έχει.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (στον Μήτσο): Πας να μου το διαλύσεις το μαγαζί, τρισκατάρατε.

ΜΗΤΣΟΣ (δήθεν αθώα): Ποιος, εγώ; Εγώ, κύριε συνάδελφε, υπεραμύνομαι απλώς του σωστού και του δικαίου. Σας διαβεβαιώ ότι ουδείς δόλος ενέχεται στις προθέσεις μου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δηλαδή τώρα τι κάνουμε; Θα ψηφίσουν τα... περιστατικά πού θέλουν να πάνε; Δεν είμαστε καλά! Είναι σαν να βάζουμε τους φαντάρους να διαλέξουν σε ποια υπηρεσία θα υπηρετήσουν. Αμ όλοι στα γραφεία και τα ΚαΨιΜί θα πάνε...

ΜΗΤΣΟΣ (μισοκακόμοιρα): Εμ, αυτά έχουν τα δημοκρατικά πολιτεύματα, κύριε συνάδελφε. Τι να κάμνομεν, οφείλομεν να συμμορφωθώμεν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (τσαντισμένος): Ρε δεν με χέζεις λέω εγώ...

ΜΗΤΣΟΣ: Αυτό δεν πρόκειται να λύσει κανένα πρόβλημα.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Συγγνώμη, κύριοι, που επεμβαίνω, αλλά επειδή το ζήτημα μας αφορά... Έχω μια πρόταση να καταθέσω.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ορίστε πού φτάσαμε! Να έχουν λόγο και οι... κρατούμενοι.

ΜΠΛΑ: Ε όχι και «κρατούμενοι», κύριε Διευθυντά, όχι και «κρατούμενοι»... Καθόσον έχουμε και μιαν υπόληψις στην κενωνία, να 'ούμε.

[Η Σούλα του τραβάει μια σκουντιά.]

ΣΟΥΛΑ: Σκάσε, ρε... Που θα μας μάθεις και τη δουλειά μας τώρα...

ΜΠΛΑ: 'Ντάξει, μανδάμ, 'ντάξει... Δεν είπαμε και τίποτις... Μια κουβέντα είπαμε.

ΣΟΥΛΑ: Να μην λες.

ΜΠΛΑ: Πάσο.

ΜΗΤΣΟΣ: Για ν' ακούσουμε, κύριε Υπουργέ μας... Τι πρόταση έχουμε να καταθέσουμε;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Είναι απλό. Ο καθένας από σας, που αντιπροσωπεύει την Εργοδοσία, θα κάνει την προσφορά του. Εμείς πάλι, που αντιπροσωπεύουμε το Εργατικό Δυναμικό...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Αργατιά ενωμένη ποτέ νικημένη.

[Η Σούλα κινείται απειλητικά προς το μέρος του κι αυτός συμμαζεύεται.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: ...θα ακούσουμε τις προτάσεις αυτές, θα τις εκτιμήσουμε και ακολούθως θα αποφασίσουμε κατά συνείδησιν. Απλή και άκρως δημοκρατική διαδικασία.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μα εδώ έχουμε... γιάφκα!

ΜΗΤΣΟΣ: Νομίζω, κύριε συνάδελφε, ότι η πρόταση του κυρίου Υπουργού δεν στερείται πρακτικής αξίας.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μα... Αυτό είναι Συνδικαλισμός!... Κομμουνισμός!... Αναρχία!...

ΜΗΤΣΟΣ: Έννοιες αντίθετες, αντικρουόμενες και αλληλοαναιρούμενες.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ορίστε;

ΜΗΤΣΟΣ: Νομίζω ότι η πρόταση των εργαζομένων πρέπει να ληφθεί σοβαρώς υπ' όψιν. Στο κάτω-κάτω, βρε αδερφέ, ας δοκιμάσουμε και κάτι καινούργιο. Οι καιροί αλλάζουν, η πρόοδος καλπάζει... Μη μείνουμε εμείς μούχλες... Εγώ, ως εκπρόσωπος της HELL & COMPANY Unlimited, δέχομαι ευχαρίστως να αναπτύξω τας θέσεις και τους στόχους μας, να εξηγήσω την εργατική μας πολιτική και να αναλύσω τας προοπτικές και τα πλεονεκτήματα μιας συμβάσεως μαζί μας. Και είμαι βέβαιος ότι η περήφανη εργατιά θα καταλάβει πού είναι το συμφέρον της και θα προσχωρήσει ομαδικώς και αδιακρίτως στη μεγάλη μας οικογένεια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αυτό που κάνετε είναι αισχρή προπαγάνδα.

ΜΗΤΣΟΣ: Εμείς το λέμε ενημέρωση.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αν νομίζετε ότι εμείς υστερούμε στον τομέα της ενημέρωσης πλανάσθε πλάνην οικτράν.

ΜΗΤΣΟΣ: Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Όποτε θέλεις, ρε.

ΜΗΤΣΟΣ: Παρ' ότι το επίπεδο της συζήτησης με πληγώνει, δέχομαι τον εποικοδομητικό διάλογο και μάλιστα για να σας αποδείξω την καθαρότητα των προθέσεών μου σας παραχωρώ ευχαρίστως τα πρωτεία. Ορίστε, κύριε συνάδελφε, έχετε τον λόγον.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μα... σοβαρολογείτε τώρα;

ΜΗΤΣΟΣ: Απολύτως.

ΟΛΟΙ: Λόγο, λόγοοο...

[Ο Διευθυντής ξεροκαταπίνει, βολτάρει λίγο στο γραφείο, βάζει άλλο ένα ποτό, λασκάρει την γραβάτα του.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κύριοι... Τρόπος του λέγειν δηλαδή... Εδώ που φτάσαμε και μη χειρότερα να λέμε... Τέλος πάντων... (Ξεροβήχει) Ως γνωστόν, η εταιρία μας είναι η αρχαιότερα και πλέον εύρωστος εταιρία της περιοχής. Το προσωπικό που απασχολούμε υπερβαίνει τα 100 δις και οι δραστηριότητές μας καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα...

ΓΙΑΓΚΟΣ: Συγγνώμη που σας διακόπτω, κύριε Διευθυντά, αλλά αν περνούσαμε στην... ταμπακέρα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Στην... ταμπακέρα;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Στο ψητό, να πούμε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Στο... ψητό;

ΚΟΥΛΑ: Για παράδειγμα... Πόσο πάει το μεροκάματο;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (σαστισμένος): Το μεροκάματο... Βέβαια... Το νόμιμον...

ΜΗΤΣΟΣ (εξηγεί υποχρεωτικότητα): Το «νόμιμον» εδώ πέρα είναι 1.400 δραχμές ημερησίως.

ΟΛΟΙ (με φρίκη): 1.400 ημερησίως;!!!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Βέβαια, υπάρχουν και τα διάφορα επιδόματα, δώρα εορτών, δωρεάν περιθαλψη...

ΜΠΛ: Και τι μας πέρασες, ρε δικέ μου, Αλβανούς; Άκου τι λέει ο άνθρωπος! Χίλια τετρακό!!!

ΣΤΡΑΤΟΣ (στους άλλους): Ρε σεις, αυτοί εδώ μας δουλεύουν ψιλό γαζί. Από τη μια μας λένε ότι απονθάναμε κι από την άλλη ότι θα μας... περιθάλψουν δωρεάν!!!

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Δουλέμποροι!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Βέβαια υπάρχουν προοπτικές εξέλιξης... Ανάλογα με τις ικανότητες του καθενός...

ΖΗΝΟΒΙΑ: Δηλαδή, εγώ πώς θα εξελιχθώ; Θα γίνω πιο καλόγρια;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Και το ωράριο; Τι γίνεται με το ωράριο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πώς... Εεε... Το νόμιμον...

ΜΗΤΣΟΣ (πάντα υποχρεωτικός μεταφράζει): Οχτάωρο και εβδομάς έξι ημερών.

ΟΛΟΙ: Αααααα!!!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σκεφθείτε όμως το prestige να εργάζεσθε σε μια εταιρία του βεληνεκούς της ιδικής μας.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Με όλο το σέβας, θα σου 'λεγα τώρα τι να το κάνεις το βεληνεκές.

ΓΙΑΓΚΟΣ (στον Διευθυντή): Άλλο τίποτα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Υπάρχει βέβαια και η άδεια μετ' αποδοχών...

ΓΙΑΓΚΟΣ: Το... νόμιμον υποθέτω.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εεεε... βεβαίως...

ΜΗΤΣΟΣ: Τουτέστιν δυο εβδομάδες κι αυτές σπασμένες στη μέση.

[Η ομήγυρη ξινίζει τα μούτρα.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: Ως εκπρόσωπος των εργαζομένων, οφείλω να πω, κύριε Διευθυντά, ότι με τέτοιες συμβάσεις εργασίας μάλλον θα έχετε πρόβλημα να βρείτε προσωπικό.

ΜΗΤΣΟΣ: Ενώ εμείς...

ΓΙΑΓΚΟΣ: Ενώ εσείς;

ΜΗΤΣΟΣ: Ενώ εμείς έχουμε προτάσεις συγκεκριμένες και απτές. Προτάσεις που δύσκολα μπορούν να αγνοηθούν από τον υποψήφιο συνεργάτη μας. Προσέξτε... Λέγω «συνεργάτη» και όχι «υπάλληλο».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αυτά, κύριε, είναι στυγνές και αναίσχυντες δημαγωγίες.

ΜΗΤΣΟΣ: Το τι είναι και τι δεν είναι δημαγωγία, κύριε συνάδελφε, ας αφήσουμε να το κρίνει ο Λαός.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Για να κρίνει όμως ο Λαός, χρειάζεται και η σχετική ενημέρωση. Θα πρότεινα λοιπόν να αφήσετε κατά μέρος τους διαξιφισμούς και να προχωρήσετε στις προτάσεις σας.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πού φτάσαμε, πού φτάσαμε! Συνδικαλισμός στον... Ουρανό!

ΜΗΤΣΟΣ (στον Γιάγκο): Έχετε απόλυτο δίκιο αγαπητέ μου. Η στείρα αντιπαράθεση με το απολιθωμένο παρελθόν ουδένα εξυπηρετεί. Λοιπόν... Ιδού τι προσφέρει η εταιρία μου. Πρώτον: Εβδομάς των τεσσάρων ημερών. Οι συνεργάτες μας δεν θα χρειάζεται να καταπονούνται και να ξοδεύουν την ενέργειά των περισσότερο απ' ότι είναι απολύτως απαραίτητο για την εύρυθμη λειτουργία της εταιρίας. Κι επειδή το μέγεθος του προσωπικού που διαθέτουμε μας το επιτρέπει μπορούμε και υιοθετούμε πολιτική μίνιμουμ απασχόλησης. Τέσσερις μέρες στις εφτά ο πολίτης προσφέρει τις υπηρεσίες του στο σύνολο και τις υπόλοιπες μπορεί να πάει για ψάρεμα ή να λύσει σταυρόλεξα... Ότι τραβάει ο οργανισμός του.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν μας είπατε, κύριε συνάδελφε, πόσες θα είναι οι ώρες της ημερήσιας απασχόλησης.

ΜΗΤΣΟΣ: Δεν το είπα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν το είπατε.

ΜΗΤΣΟΣ: Χαίρομαι που μου δίνεται η ευκαιρία να θίξω αυτό το ζήτημα. Λοιπόν κι εδώ η εταιρία μας πρωτοτυπεί. Έχουμε θεσπίσει την εξάωρη απασχόληση των εργαζομένων με προοπτικές περαιτέρω μείωσης της σε τέσσερις.

[Η ομήγυρη χειροκροτεί.]

ΜΗΤΣΟΣ: Επίσης προβλέπουμε διακοπές δυο μηνών ανά εξάμηνο. Προσέξτε με... Ανά εξάμηνο.

ΟΛΟΙ (θαυμαστικά): Αααααα!!!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ειρωνικά): Καλά, με τέτοια μυαλά θα πάτε μπροστά...

ΜΗΤΣΟΣ: Δικός μας λογαριασμός, κύριε συνάδελφε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μωρέ δεν πάει να γίνετε μπούλμπερη και κουρνιαχτός, τι με νοιάζει εμένα;

ΜΗΤΣΟΣ: Γούστο μας και καπέλο μας.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Εκείνο που δεν είναι γούστο σας και καπέλο σας, κύριε, είναι να ασκείτε αθέμιτο ανταγωνισμό.

ΜΗΤΣΟΣ: Αθέμιτο ανταγωνισμό εμείς;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (τσαντισμένος): Ναι, ρε, εσείς.

ΜΗΤΣΟΣ: Απαξιό να κατέλθω στο επίπεδό σας, κύριε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Το επίπεδο το έχετε ρίξει εσείς, κύριε...

ΜΗΤΣΟΣ: Είπε ο γάϊδαρος τον πετεινό κεφάλια, κύριε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Σας επιστρέφω τον χαρακτηρισμό, κύριε...

ΜΗΤΣΟΣ: Σας τον ξαναεπιστρέφω, κύριε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ρε, αει χάσου, τυχάρπαστε τυχοδιώκτη.

ΜΗΤΣΟΣ: Είσαι πολύ μικρός να με πεις εμένα τυχοδιώκτη, φασίστα του κιαρατά.
[Ο Διευθυντής δείχνει απειλητικές διαθέσεις.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Είσαι λούστρος, ρε.

ΜΗΤΣΟΣ: Κι εσύ είσαι εκμεταλλευτής και λακές του Κεφαλαίου, ρε.
[Ο Διευθυντής τον αρπάζει από τον γιακά.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Να ανακαλέσεις αμέσως, ρε.

ΜΗΤΣΟΣ (τον αρπάζει κι αυτός από τον γιακά): Εσύ να ανακαλέσεις, ρε.
[Οι διευθυντάδες είναι έτοιμοι να παίξουν τις μπουνιές. Μπαίνουν στην μέση ο Στράτος και ο Γιάγκος και τους χωρίζουν.]

ΓΙΑΓΚΟΣ: Κύριοι, κύριοι... Σας παρακαλώ...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Άσε με να τον σκίσω τον αλήτη...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σιγά, ρε παιδιά...

ΜΗΤΣΟΣ: Αλήτης είσαι και φαίνεσαι, ρε καραγκιόζη.
[Επικρατεί αλαλούμ. Φωνάζουν όλοι μαζί, άλλοι κοσμητικά επίθετα, άλλοι παραινέσεις. Στο τέλος ηρεμούν λίγο τα πράγματα. Οι αντίδικοι πείθονται από τους παριστάμενους να καθίσουν στις καρέκλες. Τους δίνουν κι από ένα ποτό.]

ΜΠΙΛ(σκουπίζει το μέτωπό του): Ορέ τι 'ναι τούτοι εδώ! Αυτοί είναι χειρότεροι κι από μας!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σκέτη Θύρα 7, δικέ μου!

ΓΙΑΓΚΟΣ (στους διευθυντές): Κύριοι, ντροπή.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (απολογητικά): Μα δεν τον είδες τι προκλητικός που ήταν;

ΜΗΤΣΟΣ: Προκλητικό είναι το μάτι σου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (εριστικά): Σε μένα το λες, ρε αυτό;

ΜΗΤΣΟΣ (επίσης εριστικά): Σε σένα, ρε.

ΓΙΑΓΚΟΣ (έντονα): Κύριοι. ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ! Εδώ έχουμε να ασχοληθούμε με σοβαρά θέματα. Διακυβεύεται το μέλλον μας.

ΜΗΤΣΟΣ: Συμφωνώ απολύτως. (Δείχνει τον Διευθυντή) Σ' αυτόν να το πεις.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν θα μας κάνετε υποδείξεις στο σπίτι μας, κύριε.

ΓΙΑΓΚΟΣ: ΚΥΡΙΟΙ!

ΣΤΡΑΤΟΣ (ζύνει το κεφάλι του): Ρε παιδιά... Σαν να μου φαίνεται ότι κάτι ξεχάσαμε...

[Όλοι γυρίζουν και τον κοιτούν με απορία.]

ΜΗΤΣΟΣ: Σαν τι, δηλαδή;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μας είπες για ώρες εργασίας, για μέρες, για διακοπές... Για όβολα δεν άκουσα τίποτα ακόμη...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (θριαμβευτικά): Πάγια τακτική των δημαγωγών.

ΜΗΤΣΟΣ: Δεν είπαμε για όβολα;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αμ δεν σε συμφέρει...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δεν είπαμε.

ΜΗΤΣΟΣ (προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο): Πώς μου φάνηκε εμένα ότι είπαμε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μη φοβάσαι... Αν λέγαμε θα το θυμόμουνα.

ΜΗΤΣΟΣ (στους άλλους): Σίγουρα δεν είπαμε.

[Οι άλλοι τον διαβεβαιώνουν ότι δεν... Ο Διευθυντής καγχάζει ειρωνικά.]

ΜΗΤΣΟΣ: Ε, τότε να πούμε... Πόσα δίνει η SKY;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Χίλια τετρακό.

ΜΗΤΣΟΣ (δήθεν αθώα): Τον μήνα;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Όχι, ρε δικέ μου, το εξάμηνο. Μας δουλεύεις τώρα; Για μεροκάματο μιλάμε... Έλα μπράβο.

ΜΗΤΣΟΣ: Ε, δεν είναι λεφτά αυτά!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Αυτό λέω κι εγώ.

[Ο Μήτσος φαίνεται να το σκέφτεται.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (στους άλλους ειρωνικά): Άκου τι θα πει ο επιστήμονας!

ΜΗΤΣΟΣ: Λοιπόν... Εγώ σας δίνω χίλια εξακόσια. Και μιλάμε για χίλια εξακό καθαρά, έτσι; Ήταν νταν. Σκαστά και στο τραπέζι. Τίμια πράγματα και παστρικά.

ΣΤΡΑΤΟΣ (σκεφτικά): Χίλια εξακό, ε;

ΜΠΛ (επίσης σκεφτικός): Συμφέρει;

ΚΟΥΛΑ: Ε, από τους άλλους σαφώς καλύτερα.

Κυρία ΤΟΝΙΑ: Ούτε συζήτηση.

ΖΗΝΟΒΙΑ: Καλέ δεν είναι αμαρτία;

ΛΑΚΗΣ: Σώπα, χρυσό μου, που είναι αμαρτία το χρήμα!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Για μισό λεφτό... Πόσες μέρες εργασίας εβδομαδιαίως προσφέρει το μεγαλόπνοο πρόγραμμα του «κυρίου συναδέλφου»;

ΜΗΤΣΟΣ: Τι σχέση έχει αυτό;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πώς δεν έχει; Όλα έχουν. Θυμάται κανείς τις μέρες;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Νομίζω ότι έγινε λόγος για κάποιο τετραήμερο...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ναι, ναι...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (σκάει ευχαριστημένο χαμόγελο): Κι εμείς τι αμοιβή προσφέραμε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Χίλιες τετρακό. Ξεφτίλα!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Και πόσες μέρες εργασίας;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Έξι;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Έξι. Οπότε έχουμε έξι μέρες εργασίας επί 1.400 δρχ. ημερησίως, σύνολον 8.400 εβδομαδιαίως ή 33.600 μηνιαίως.

ΛΑΚΗΣ: Καλέ εδώ μιλάμε για μυθικά ποσά!

ΜΠΛΑ (περιφρονητικά): Τι να σου πω, Μεγάλε... Πήξαμε στο τάλαρο!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (χαμογελάει): Και ο κύριος συνάδελφος πόσα σας δίνει;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ε, είπαμε, δικέ μου... Χίλια εξακό.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χίλια εξακόσια. Για πόσες μέρες εργασίας;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Τέσσερις νομίζω.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χίλιες εξακόσιες επί τέσσερις πόσο μας κάνει; 6.400 –έναντι 8.400 που προσφέρουμε εμείς. Πράγμα που μας δίνει τον μήνα 25.600 δρχ. Ήτοι 8.000 λιγότερες απ' ότι δίνουμε εμείς. Καταλάβετε τώρα τι εννοώ όταν μιλώ για δημαγωγικές παγίδες;

[Οι «απονθασμένοι» αλληλοκοιτάζονται σαστισμένοι.]

ΜΠΛΑ: Το οποίον απάτη.

ΜΗΤΣΟΣ: Για δυο λεπτά... Εδώ έχουμε παραποίηση της πραγματικότητας. Ναι μεν έχουμε μειωμένες αποδοχές αλλά έχουμε και μειωμένο χρόνο απασχόλησης. Μην χάνουμε το δάσος και ψάχνουμε για το δέντρο...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (στους άλλους): Ορίστε οι δημαγωγίες που λέγαμε.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Για σιγά, ρε παιδιά, εγώ έχω μια απορία. Μας λέτε ότι πεθάναμε...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τελείως.

ΜΗΤΣΟΣ: Γεγονός.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ωραία... Το οποίον, στο χωριό μου λένε: «Πάει αυτός, απόνθανε και ησύχασε». Τέρμα δηλαδή. Τέρμα τα βάσανα, τα τρεχαλητά, οι αγωνίες... όλα τα σκατά που κάνουν τη ζωή κόλαση. Σύνταξη δηλαδή. Διαρκείας. Στον αιώνα των αιώνων αμήν. Σκόλασες, γλίτωσες... Τώρα τι σκατά ερχόσαστε και μου λέτε εσείς για δουλειές και κουπί και ωράριο κι αποδοχές και διάολος τον πατέρα του! Δεν κατάλαβα... Πάει μακριά η βαλίτσα;

ΜΠΛΑ: Ναι, ρε, καλά λέει ο γίγαντας των γηπέδων. Γιατί κουπί;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Υπάρχει κάποια βάση στον συλλογισμό αυτό.

[Ο Διευθυντής κι ο Μήτσος αλληλοκοιτάζονται αλαφιασμένοι.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν είπαμε; «Ως εν Ουρανών και επί της Γης»;

[Τη στιγμή αυτή ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα η Τούλα. Κρατάει δυο χαρτιά και δείχνει ανήσυχη.]

ΤΟΥΛΑ (στον Διευθυντή): Κύριε Διευθυντά, μόλις ήρθε ένα φαξ...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε, και;

ΤΟΥΛΑ: Είναι... λίγο επείγον.

ΜΗΤΣΟΣ: Όπως λέμε «λίγο έγκυος».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (συνοφρωμένος): Δεν μπορεί να περιμένει, παιδάκι μου;

ΤΟΥΛΑ (όσπερ βρεγμένη γαλή): Μάλλον όχι...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Άντε, φέρ' το τότε να τελειώνουμε.

[Η Τούλα του δίνει ένα από τα δυο φαξ. Αυτός το παίρνει, του ρίχνει μια ματιά και... μένει ξερός.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ωχ!

ΜΗΤΣΟΣ (με ψευτοενδιαφέρον): Παρντόν;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ωχωχωχώχ!

ΜΗΤΣΟΣ (ειρωνικά): Καλά νέα;

[Ο Διευθυντής κατευθύνεται στο γραφείο του, σηκώνει το τηλέφωνο και χτυπάει ένα τριμήφιο νούμερο.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δώσε μου τον Προϊστάμενο του Λογιστηρίου... Ναι, ρε παιδάκι μου... Εγώ... Ναι... Έλα, Κώτσο... Ναι, εγώ... Δεν μου λες... Μόλις μου 'φεραν ένα φαξ... Είσαι εν γνώσει;... Ναι, αυτό της Εφορίας... Ναι Τι σκατά είναι αυτά;... Ναι, ρε... Ζητάνε αναδρομικές οφειλές από το έτος 1104 κι εντεύθεν... Το ξέρεις; Ξεράδια!... Και γιατί εγώ δεν έχω ενημερωθεί;... Πώς; Μου έστειλες υπόμνημα;... Πότε;... Καλά, χέστα... Δεν πρόκειται γι' αυτό... Τι κάνουμε τώρα; (Ακούει) Ναι... ναι... (Βάζει τις φωνές) ΤΙΠ;!!!... Τι λες ρε;... Ξέρεις τι λες;... Τόσο βγαίνει με τις προσαυξήσεις; ΤΙΣ ΕΧΩ ΧΕΣΜΕΝΕΣ ΕΓΩ ΤΙΣ ΠΡΟΣΑΥΞΗΣΕΙΣ!... Αυτό που σου λέω εγώ... Πώς;... Α, είμαστε ΚΑΙ εκπρόθεσμοι!... Θαυμάσια, καταπληκτικά, υ-πέ-ρο-χα! Και τώρα τι κάνουμε, Κώτσο;... Πληρώνουμε;... Με τι, ρε;... ΤΟ ΞΕΡΩ ΟΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ!... Πώς... ΠΤΩΧΕΥΣΗ;... ΠΤΩΧΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΟΥ, ΚΟΠΑΝΕ!

[Βροντάει το ακουστικό κάτω και σωριάζεται σε μια καρέκλα. Οι πολι-σμάνες τρέχουν κοντά του ανήσυχες.]

ΣΟΥΛΑ: Αφεντικό, είσαστε καλά;

ΤΟΥΛΑ: Να σας φέρω νερό;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (ζέπνοα): Κονιάκ.

[Η Τούλα τσακίζεται να του φέρει το κονιάκ. Το κατεβάζει μονορούφι.]

ΜΗΤΣΟΣ (στον Διευθυντή με ψεύτικο ενδιαφέρον): Άσχημα νέα, κύριε συνάδελφε;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (εξουθενωμένος): Δυστυχώς... επτωχεύσαμεν.

ΜΗΤΣΟΣ (με ψεύτικη λύπη): Τς τς τς! Λυπηρό, πολύ λυπηρό... Πλην αναμενόμενο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αδύναμα): Τον κακό σου τον φλάρο.

ΜΗΤΣΟΣ: Ε, ναι, πτωχέ μου τέως συνάδελφε... Αιώνες κακής διαχείρισης φέρνουν αυτά τα λυπηρά αποτελέσματα... Είναι κανόνας της ζωής, φυσικός νόμος...

[Η Τούλα πάει κοντά του κραδαίνοντας το δεύτερο χαρτί.]

ΤΟΥΛΑ (χαιρέκακα): Έφτασε και για σας ένα φαξ. (Του το δίνει).

ΜΗΤΣΟΣ (ξαφνιασμένος): Για μένα;... Μα πώς;... (Του ρίχνει μια καχύποπτη ματιά, μια δεύτερη και... ξερός κι αυτός). Ωχ!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (με κακεντρεχές ενδιαφέρον): Μπα;... bad news, κύριε συνάδελφε;

[Ο Μήτσος μελετάει το χαρτί.]

ΜΗΤΣΟΣ: Ωχωχώχ!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κάτι μου θυμίζει αυτό.

ΜΗΤΣΟΣ (ζέπνοα): Η... Εφορία...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (με ψεύτικη συμπόνια): Καθυστερούμενα, καθυστερούμενα;

ΜΗΤΣΟΣ (με συντριβή): Κατάσχεση.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Των πάντων;

ΜΗΤΣΟΣ: Μέχρι σταχτοδοχείου.

[Πίπτει σιγή μεστή νοήματος.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Οπότε...

ΜΗΤΣΟΣ: Δυστυχώς και ημείς επτωχεύσαμεν.

ΣΤΡΑΤΟΣ (στους άλλους): Τι έγινε, ρε, τι έγινε;

ΜΠΛΑ: Πολύ φοβάμαι, δικέ μου, ότι έπεσε διπλό κανόνι.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κανόνι;

ΜΠΛΑ: Μπομπάρδα!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κι εμείς;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (στον Μήτσο): Αλήθεια, μ' αυτούς τι θα γίνει;

ΜΗΤΣΟΣ: Ρε δεν τους χέζεις; Εδώ γκρεμίζονται αυτοκρατορίες, με τα τσόλια θ' ασχολούμεθα;

ΣΤΡΑΤΟΣ (παρεξηγημένος): Τσόλι είσαι και φαίνεσαι, μπατηροληγούρη, ε μπατηροληγούρη.

[Ο Μήτσος πάει κάτι να πει αλλά χτυπάει το τηλέφωνο. Το σηκώνει η Τούλα.]

ΤΟΥΛΑ: Ναι... (Ακούει) Μάλιστα... Μια στιγμή να τον ρωτήσω...

[Γυρίζει στον Διευθυντή.]

ΤΟΥΛΑ: Κύριε Διευθυντά, είναι ο κύριος Πητ, λέει...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ρε δεν τον χέξεις και τον Πητ... Στα χάλια που είμαι εγώ τώρα...

ΤΟΥΛΑ: Λέει, είναι επείγον...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τα επείγοντα τέρμα. Από 'δώ και μπρος τίποτα δεν είναι πια επείγον.

ΤΟΥΛΑ: Λέει σας γυρεύει ένας κύριος.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (αλαφιασμένος): Τι κύριος;... Εφοριακός;

ΤΟΥΛΑ: Όχι... Ένας κύριος Βαρδαρογιώργος...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (παραξενεμένος): Ποιος Βαρδαρογιώργος; Ο γνωστός Βαρδαρογιώργος;

ΤΟΥΛΑ: Μια στιγμή να ρωτήσω... (Στο ακουστικό) Λέει ο κύριος Διευθυντής «Ποιος Βαρδαρογιώργος; Ο γνωστός Βαρδαρογιώργος;» (Ακούει) Μάλιστα... (Στον Διευθυντή) Λέει ο κύριος Πητ «Ναι, ο γνωστός Βαρδαρογιώργος».

ΣΤΡΑΤΟΣ (στον Μπιλ): Μπα, τα τίναξε κι ο Βαρδαρογιώργος;

ΜΠΙΛ: Κοίτα καιρό που διάλεξε. Πάνω που φαλίρισαν Παράδεισος και Κόλαση.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τι είμαστε, ένα τίποτα, ένα μεδέν...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ο μεγιστάνας του πλούτου και της χλιδής;

ΤΟΥΛΑ (στο τηλέφωνο): Λέει ο κύριος Διευθυντής «Ο μεγιστάνας του πλούτου και της χλιδής»; (Ακούει. Στον Διευθυντή) Ναι, λέει «Ο μεγιστάνας του πλούτου και της χλιδής».

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (με απορία): Μπα; Και πώς βρέθηκε αυτός εδώ;

ΜΗΤΣΟΣ: Άλλη μια λοβιτούρα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν κατάλαβα;

ΜΗΤΣΟΣ: Έλα τώρα, δικέ μου... Άμα σου 'ρχεται κι ο Βαρδαρογιώργος εδώ, πάει, ξεφτιλίστηκε η απάτη.

ΤΟΥΛΑ (στον Διευθυντή): Λέει ο κύριος Πητ να σας τον φέρει;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (σηκώνει τους ώμους): Και δεν τον φέρνει; Σάματι έχουμε να χάσουμε τίποτα εδώ που φτάσαμε;

ΤΟΥΛΑ (στο τηλέφωνο): Λέει ο κύριος Διευθυντής «Και δεν τον φέρνετε; Σάματι έχουμε να χάσουμε τίποτα εδώ που φτάσαμε;»

[Ο Διευθυντής κι ο Μήτσος ανταλλάσσουν ένα βλέμμα. χαμογελούν αμφοότεροι.]

ΜΗΤΣΟΣ: Σπίρτο!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μοναδική!

[Χτυπάει η πόρτα. Μπαίνουν ο Ανακριτής και ο Βαρδαρογιώργος; Ο Ανακριτής τον παρουσιάζει στον Διευθυντή.]

ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ: Ο κύριος Βαρδαρογιώργος, ο κύριος Διευθυντής της SKY & COMPANY Ltd.

[Χειραψία.]

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Χαίρω πολύ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τρόπος του λέγειν.

[Ο Μήτσος σηκώνεται. Αυτοσυστήνεται.]

ΜΗΤΣΟΣ: Μήτσος, Διευθύνων Σύμβουλος της HELL & COMPANY Unlimited.

[Άλλη χειραψία.]

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Τι ευτυχής σύμπτωση!

ΜΗΤΣΟΣ: Αυτό να λέγεται.

[Ο Βαρδαρογιώργος κοιτάζει γύρω του.]

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ (στην Κούλα): Μπα, τι βλέπω; Και η Κούλα εδώ; Τι γίνεσαι μανάρι μου;

ΚΟΥΛΑ: Πτώμα, κύριε Βαρδαρογιώργο μου, πτώμα.

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ (γελάει): Δεν βαριέσαι... Όλοι στο ίδιο καζάνι βράζουμε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε, όχι και καζάνι, κύριε Βαρδαρογιώργο μας...

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Τρόπος του λέγειν... Αλλά τι βλέπω;... Εδώ έχει μαζευτεί όλος ο καλός κόσμος! (Πάει να χαιρετήσει τον Υπουργό) Κύριε Υπουργέ... Κυρία Τόνια... Μπιλ... (Σταματάει στον Στράτο) Ρε Στράτο, κι εσύ εδώ;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κι εγώ, κύριε Πρόεδρε.

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Αμ, στα 'λεγα εγώ, δεν στα 'λεγα; Έλα να σε πάρουμε στην ομάδα, να δεις Θεού πρόσωπο... Εσύ τίποτα... Ορίστε τ' αποτελέσματα τώρα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Οπωσδήποτε, κύριε Πρόεδρε, είχες δίκιο να 'ούμε.

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Μωρέ εγώ πάντα δίκιο έχω, αλλά ποιος με ακούει;

ΓΙΑΓΚΟΣ: Α, μην το λέτε, μην το λέτε... Εμείς πάντα σας ακούγαμε.

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ (κουνάει το κεφάλι): Όταν δεν μπορούσατε να κάνετε αλλιώς, κύριε Υπουργέ... Διαφορετικά, μας γράφατε κανονικά... Και μένα και τ' αδέρφια μου.

ΓΙΑΓΚΟΣ: Α, δεν έχετε δίκιο... Εμείς πίνουμε νερό στο όνομά σας.

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Για νερό δεν ξέρω, «Τσίβας» πάντως σίγουρα... Αφού το πλέρωνα...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν κάθεστε;

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Μπα, δεν υπάρχει χρόνος για καθισιό... Άλλωστε περαστικός είμαι... Πέρναγα απ' έξω είδα φως και είπα να μπω να πω μια καλησπέρα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Πολύ καλά κάματε.

[Ο Βαρδαρογιώργος πάει στο τραπέζακι με τα ποτά και άνετος βάζει ένα

ποτό του εαυτού του. Πίνει μια γουλιά.]

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Κύριοι, εμένα μ' αρέσουν οι ντόμπρες οι κουβέντες, οι σταράτες. Μπαμ, μπαμ κι όξω από την πόρτα. Εγώ έτσι ξέρω να κάνω μπίζνες. Τις πουστιές, τα φρου-φρου και τα αρώματα εγώ δεν τα καταλαβαίνω. Οκεϋ;

[Ο Διευθυντής κι ο Μήτσος αλληλοκοιτάζονται.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δεν καταλαβαίνω... Τι εννοείτε;...

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Θα καταλάβετε αμέσως. Είπαμε... Εμένα μ' αρέσουν οι ντόμπρες κουβέντες, οι σταράτες, οι αντρίκειες.

[Πάει και κάθεται στο γραφείο του Διευθυντή.]

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Κύριοι, θα είμαι σύντομος... Πόσα θέλετε για να μου μεταβιβάσετε τις μετοχές των εταιριών σας;

[Πέφτει βουβαμάρα.]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ποιων εταιριών;

ΜΗΤΣΟΣ: Ποιες μετοχές;

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ (χαμογελάει): Μιλώ για τις φαληρημένες SKY & COMPANY Ltd και HELL & COMPANY Unlimited, βέβαια.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τις... μετοχές;!!!

ΜΗΤΣΟΣ: Ε, όχι και φαληρημένες, όχι και φαληρημένες...

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Κύριοι, σας το 'πα και πριν... Δεν έχω ώρα για χάσιμο. Ούτε όρεξη να παίξουμε την κολοκυθιά. Εδώ ήρθα να σας αγοράσω και... πιστέψτε με... θα σας αγοράσω.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (πειραγμένος): Μην είσαστε τόσο σίγουρος...

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Σιγουρότατος.

ΜΗΤΣΟΣ: Για δυο λεφτά, ρε παιδιά, για δυο λεφτά... Μην τρελαθούμε όλοι τώρα... (Στον Βαρδαρογιώργο) Ξέρετε, κύριε, που βρισκόμαστε;

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί, φαίνομαι να πάσχω από μαλάκυνση;

ΜΗΤΣΟΣ: Δεν λέω αυτό αλλά...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (βοηθάει): Αυτό δεν έχει ξαναγίνει! Να έρχονται οι πεθαμένοι ν' αγοράσουν τον... Άλλο Κόσμο!!!

ΜΗΤΣΟΣ: Μας βρίσκετε απροετοίμαστους.

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Κακώς. Στις μπίζνες, κύριοι, πάντα πρέπει να είναι κανείς προετοιμασμένος.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ναι αλλά... Μας ήρθε λίγο ξαφνικό...

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Ξαφνικό σας ήρθε και το μπουγιουρντί της Εφορίας...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (κατάπληκτος): Αυτό πάλι... Πως το ξέρετε;

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ (αυτάρεσκο χαμόγελο): Ε, όσο να 'ναι έχουμε κι εμείς τους αν-

θρώπους μας...

ΜΗΤΣΟΣ (με δέος): Στην... Εφορία;!!!

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Γιατί όχι; Μόνο εσάς σας αρέσει το «Γσίβας» δηλαδή; Δεν κατάλαβα... (Βγάζει από την τσέπη του ένα καρτέ επιταγών κι ένα στυλό) Λοιπόν... Ως γνωστόν, εγώ δεν παζαρεύω ποτέ. Αυτό που λέω αυτό είναι... (Γράφει δυο επιταγές και δίνει από μια στον Διευθυντή και τον Μήτσο) Ορίστε... (Βγάζει άλλα δυο χαρτιά από την τσέπη και τα βάζει δίπλα-δίπλα μπροστά του στο γραφείο) Βάλτε μια τζίφρα στην πράξη μεταβίβασης κυριότητας και είμαστε εντάξει.

[Οι δυο διευθυντές κοιτάζουν σαστισμένοι τις επιταγές, κοιτάζουν τα χαρτιά στο γραφείο, κοιτάζονται μεταξύ τους...]

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αυτό... αυτό... είναι ανήκουστο!

ΜΗΤΣΟΣ: Δεν έχει ξαναγίνει...

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Βάλτε τη τζίφρα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μας βάζετε το μαχαίρι στο λαιμό...

ΜΗΤΣΟΣ: Μας πετάτε στον δρόμο...

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Τη τζίφρα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αυτό λέγεται εκβιασμός...

ΜΗΤΣΟΣ: Αρχαιοκαπηλία...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Στυγνή εκμετάλλευση της χήρας και των ορφανών...

ΜΗΤΣΟΣ: Αναμόχλευση των παθών...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Αθέμιτος ανταγωνισμός...

ΜΗΤΣΟΣ: Ληστεία μετά φόνου...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Τι θ' απογίνουμε εμείς τώρα;

ΜΗΤΣΟΣ: Έχουμε γυναίκες και παιδιά...

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Θα υπογράψετε, ρε, ή θα σας τα πάρω πίσω;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Διαμαρτύρομαι... (Υπογράφει).

ΜΗΤΣΟΣ: Αυτό δεν θα περάσει έτσι... (Υπογράφει κι αυτός).

[Ο Βαρδαρογιώργος μαζεύει τα χαρτιά και τα βάζει στην τσέπη του. Γυρίζει στην Σούλα και την Τούλα.]

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Ψιτ, μανούλια... Για κεράστε τον κόσμο ένα γύρο... Για τα καλορίζικα... Και πού 'σαστε Από το καλό, ε...

[Οι πολισμάνες υπακούουν σε κατάσταση μετρίας συγχύσεως. Σερβίζουν ποτά και η ομήγυρη εύχεται «καλορίζικα».]

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Κύριοι, είμαι βαθιά συγκινημένος. Για πρώτη φορά οι πολυεθνικές του Ουρανού θα δουλέψουν χέρι-χέρι με τις πολυεθνικές της Γης για το κοινό καλό.

ΟΛΟΙ (χειροκροτούν): Μπράβοοοοο.

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν σας κρύβω ότι έχω μεγάλα σχέδια...

ΟΛΟΙ: Μπράβοοοοοοο!

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Να μην σας πω πολλά... Μέχρι και πρωτάθλημα χτυπάμε...

ΟΛΟΙ: Μπράβοοοοοοο!

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Μέχρι και Νταμπλ

ΟΛΟΙ: Μπράβοοοοοοο!

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Μέχρι και Κύπελλο Ευρώπης...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Κι εμείς... Εμείς τι θ' απογίνουμε;

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ (σηκώνει τους ώμους του): Τι να σας πω... Με τα μυαλά που κουβαλάτε... Ξέρω εγώ... Ανοίξτε κάνα σουβλατζήδικο, να ψιλοβολευτείτε.

ΜΗΤΣΟΣ (στον Διευθυντή): Δεν είναι και κακή ιδέα...

[Ο Βαρδαρογιώργος, με τον αέρα του αφεντικού πια σηκώνει το τηλέφωνο.]

ΒΑΡΔΑΡΟΓΙΩΡΓΟΣ: Κέντρο;... Άκουσε παιδί μου... Δώσ' μου εξωτερική γραμμή... Ναι, τη Γη... Α, μπράβο... Τώρα για πάρε μου τον Μουρίνιο...

Αυλαία

Τελεία και Παύλα και μη χειρότερα